

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

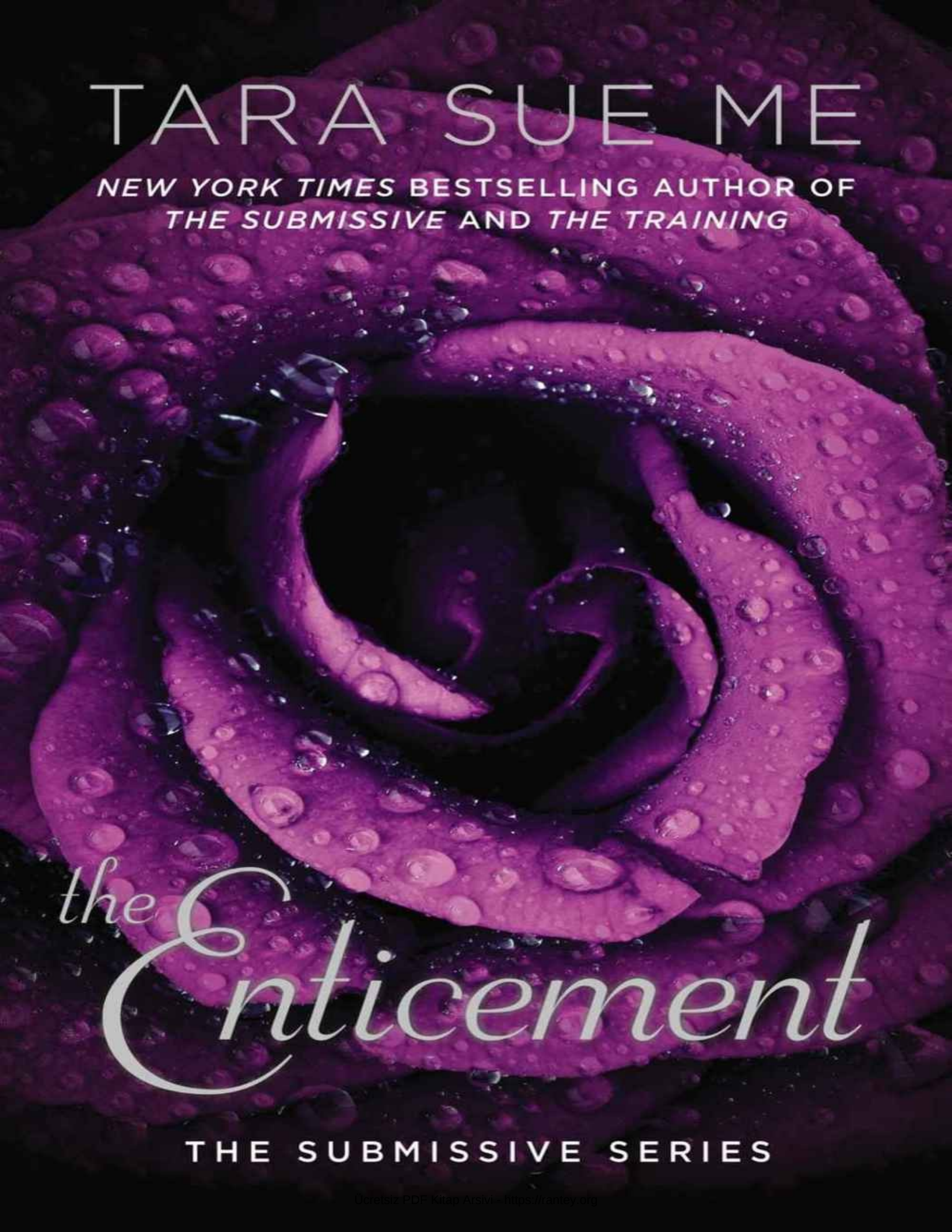
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TARA SUE ME

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
THE SUBMISSIVE AND *THE TRAINING*

the **Enticement**

THE SUBMISSIVE SERIES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İTAATKÂR SERİSİ İÇİN ÖVGÜ

Eğitim

"Çok tutkulu. . . . Karakterlerle ilişki kurmak çok kolay ve duygularının derinliği merak uyandırıcı ve ilgi çekici ... yoğun ve çok, ÇOK H-O-T. Kesinlikle okumaya değer!"

-Harlequin Junkie

"İyi bir edebi akış duygusuyla yazılmış ve Hikaye ilerliyor, karakterleri dengede tutuyor. . . . Burada harika bir duygu var. . oldukça etkileyici."

-Book Binge

"Sıcak ve yoğun. . . . [Tara Sue Me'nin gelecekteki çalışmalarını dört gözle bekliyorum."

-İyi, Kötü ve Okunmamış

"Nathaniel ve Abby'nin hikâyesi devam ediyor, ama ilginç bir değişiklik... Büyüleyici."

-Bookish Temptations

Baskın

"Aklım başımdan gitti."

-İyi, Kötü ve Okunmamış

"Bu gerçekten harika bir kitaptı ve sırf bitirebilmek için kendimi sabahın üçüne kadar ayakta buldum."

-Louisa's Reviews

"Buharlı . . . Derinliği karşısında şok oldum!"

-Kapakların Altında

"Bir yazarın erkek bakış açısından yazmasına bayılıyorum...
tamamen buna değer."

-Bookish Temptations

İtaatkar

"Guardian, e-okuyucularında biraz daha heyecan arayan
Elli Ton hayranları için Tara Sue Me'nin yeni bir İtaatkar
arayışındaki yakışıklı CEO Nathaniel West ve daha fazlasını
arzulayan kütüphaneci Abby'nin başrolde olduğu İtaatkar
Üçlemesi'ni öneriyor."

-Los Angeles Times

"Bu kitap size 'Neyin Elli Nesi' dedirtecek. [Me] çok
yetenekli ve büyüleyici."

-Southern Fiction Review

"Çok baharatlı . . oldukça iyi yazılmış ve kesinlikle
eğlenceli."

-Sevgili Yazar

"İlginç bir okuma."

-The Book Cellar

"Harika bir şekilde yapılmış, duygu ve yoğunluk dolu ...
piyasadaki pek çok örnekten farklı."

-İyi, Kötü ve Okunmamış "Bu

kitaptan gerçekten çok keyif aldım."

-Kapakların Altında

Ateş Tarafından Baştan Çıkarılmış

"En başından itibaren heyecanlandırıyor ve büyölüyor."

-Romantic Times (en iyi seçim)

"Çatışmanın yaratıcı kullanımı. Karakter gelişimi mükemmeldi. . . Uzun lafın kisası, Tara Sue Me'yi otomatik satın alma listesine ekliyorum. . . . Kendinizi bulurken güvene dayalı ilişkiler kurmakla ilgili dürüst bir kitap arıyorsanız, Seduced by Fire'ı alın."

-İşte Bundan Bahsediyorum

"[Me] iyi akan, kolay okunan bir kitap yazmış. . . . Yoğun duygular ve çok etkileyici sahneler var . Buharlı."

-Harlequin Junkie

"Tara Sue Me'ye hayran kaldım... Zarafet ve üslupla yazılmış çok güçlü bir kitap. Karakterler, sizi daha fazlasını istemeye itecek bir aşk hikayesiyle hayat bulmuş."

-Guilty Pleasures Kitap Yorumları

"[Şimdilik] bir HEA ile sona erecek erotik ve sinirli bir hikaye çizgisi."

-The Reading Cafe

"Tara Sue Me'nin bu hikâyenin içinden akıp gitmesine nasıl izin verdiği hakkında ne kadar iyi şey söylesem az. Ve okuyucunun da bu yolculuğa katılmasına izin verdi. Çok iyi yazılmıştı. . . . Bu türü muhteşem kılan türden erotik yazılar."

-Debbie'nin Kitap Çantası

"[Me'nin] yazıları her zaman anlayışlı ve araştırılmış. Karakterlerinin yerinde olmak istemenizi sağlıyor. Bu kitap sizi bir pervane gibi kendine çekebilir."

-Night Owl Yorumları

AYRICA TARA SUE ME TARAFINDAN
İtaatkar
Dominant Eğitim
Ateş Tarafından Baştan Çıkarılmış

The Enticement

TARA SU E ME

NEW AMERICAN LIBRARY

New American Library Penguin
Group tarafından yayımlanmıştır
Penguin Group (USA) LLC, 375 Hudson Street,
New York, New York 10014

ABD | Kanada | İngiltere | İrlanda | Avustralya | Yeni Zelanda | Hindistan | Güney
Afrika | Çin penguin.com

Bir Penguin Random House Şirketi

İlk olarak New American Library, a
division of Penguin Group (USA) LLC
tarafından yayımlanmıştır

Telif Hakkı © Tara Sue Me, 2015

Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okur için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

TESCILLI TICARİ MARKA-MARCA REGISTRADA KONGRE
KÜTÜPHANESİ KATALOGLAMA-YAYIN VERİLERİ:

Ben, Tara Sue.
Baştan çıkarma / Tara Sue Me.
s. cm. -(The submissive series; [4])
ISBN 978-0-698-19048-1

1. Cinsel baskınlık ve boyun eğme-Kurgu. 2. Kadın-erkek ilişkileri-Kurgu. I. Başlık. PS3613.E123E58
2015
813'.6-dc23 2014039100

YAYINCININ NOTU

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

İçindekiler

[Övgü](#)

[Ayrıca yazan TARA](#)

[SUE ME Başlık](#)

[sayfası](#)

[Telif hakkı sayfası](#)

[İthaf Teşekkür](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm Onbirinci](#)

[Bölüm Oniki](#)

[Bölüm Onüçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Ondördüncü](#)

[Bölüm Sonsöz](#)

[The Collar'dan alıntı Yazar](#)

[Hakkında](#)

Çocuklarıma:

Büyüyerek beni yaşlı hissettirdiğin konusunda
şaka yapıyorum ama gerçek şu ki, beni
genç tutuyorsun.

Teşekkür

Kitap yazmanın doğum yapmak gibi olduğunu söylerler. Yalan söylüyorlar. Sezaryenle iki çocuk doğurdum ve tek yaptığım masaya yatmaktı.

Kitap yazmak çok daha zor. Ve sana uyuşturucu vermiyorlar.

Bununla birlikte, birkaç harika insan var ki onlar olmasaydı ya bu yazıyı yazıyor olmazdınız ya da bundan sonra yazacaklarınız o kadar korkunç olurdu ki, keşke yazmasaydım dersiniz.

Adam Simpson ve Simpsons Solicitors'daki tüm ekip, avukatlar hakkında kimin ne dediği umurumda değil. Sakin profesyonelliğiniz bu çılgın dünyada bir merhem. "Tekrar yapalım" derdim ama hukuk alanında kimseye yalan söylemem.

Steve Axelrod, bu çılgın, harika, korkunç, sinir bozucu, muhteşem sektördeki temsilcim ve rehberim. Yazmanın bir sanat, yayıncılığın ise bir iş olduğunu duymuştum. İkisini de dengelememe yardım ettiğin için teşekkür ederim. Bir daha öğle yemeğinde dino pornosundan bahsetmeyeceğime söz veriyorum.

Rebecca Grace Allen, kızım, seni kimsenin sevmediği kadar seviyorum. Bana Nathaniel'den nefret ettiğini söylediğin ve 3 numaralı taslağı reddettiğin için teşekkür ederim, böylece 5287 numaralı taslakta sonunda "Evet, işte bu" diyebildim. Her zaman 69 numaralı masada senin için bir yer ayıracağım.

Cyndy Aleo, sen olmasaydın bu kitabın konusu olmazdı ve benim de saçım olmazdı. Her zaman doğruyu söylediğin, olduğu gibi anlattığın ve kucağında bana da yer ayırdığın için teşekkür ederim. Umarım bir gün senin tavrından, cesaretinden, kararlılığından ve vereceğin sıfır sikimden bir dokunuşa sahip olurum.

Elle Mason, beni gülümsetiyorsun. Coşkun beni ayakta

tutuyor ve sohbetlerimizi kimsenin okumamasını ummama
rağmen, sensiz bir gün geçirmekte zorlanıyorum

Onlar. Sen benim peri tozuyla kaplı ikiz sapığımsın ve başka türlüünü istemezdim. Not: DG aradı. Beni daha çok sevdiğini söyledi.

Fiona, sen sevgili, tatlı, güzel bir ruhsun. Umarım bir gün yollarımız kesişir ve tanışırız.

Claire Zion, kıyas kabul etmez editörüm, kelimelerime gerektiğinde nezaketle davranıyor, olmadığında ise onları acımasızca kesiyorsun. Kısacası, hikâyemi güzelleştiriyor ve şarkı söylemesine izin veriyorsun.

Eden Barber, son dakika düşüncelerin tam da ihtiyacım olan şeydi. NANO yapmadığın için sonsuza dek minnettar olacağım.

Bay Sue Me, beni en kötü halimde sadece siz gördünüz, ama aynı şekilde en iyi halimi de sadece siz gördünüz. Umarım her şey söylendiğinde ve yapıldığında, ikincisi daha fazla olmuştur. "Biliyor musun, eğer istersen ..."

Ve sen, eğer beni görmek için sırada beklediysen ya da masama uğradıysanız, çünkü başka kimse uğramazdı, bana hikayemin ne kadar önemli olduğunu anlatan bir e-posta gönderdiyseniz size dokunduysa veya paranızı geri almak için bana e-posta gönderdiyseniz, kitabımı okuduysanız, kitabımı incelediyseniz, kitabımdan nefret ettiyseniz ya da kitabımı sevdiyseniz, kitabımın yanından geçip "Merhaba!" dediyseniz ya da kitabımı görüp "İnanamıyorum." diye fısıldadıysanız....." Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

Birinci Bölüm

T Sadece geceleri canlandığımı hissettiğim zamanlar oldu.
Ne zaman

etrafımdaki dünya sessizdi, çocuklar uyuyordu ve birkaç değerli saat boyunca ben ve Nathaniel'den başka hiçbir şey yoktu. Bu kutsal geceler son zamanlarda giderek daha seyrekleşmişti, çünkü her zaman yapacak başka bir şey varmış gibi görünüyordu, ama sık sık sadece beklentiyle hayatta kalabileceğimi düşünüyordum.

Yüzümün günün stresini yansıtmadığından emin olmak için banyo aynasını kontrol ettim. Tatmin olmuş bir şekilde saçlarımı bütün gün atkuyruğu yaptığım yerden çıkardım ve omuzlarıma yumuşak ve gevşek bir şekilde düşene kadar taradım. Üzerimdeki yoga pantolonunu ve tişörtü sepete attım. Önce

Yatak odasına giderken, Nathaniel'in bir keresinde ipeğe sarılmış günah gibi koktuğunu söylediği vücut losyonunu alıp kollarımda ve bacaklarımda gezdirdim. İç çamaşırı çekmecemi karıştırdım ve sonunda uzun, opak saten bir gecelikte karar kıldım. Gümüş rengi tabii ki, çünkü üzerimde en sevdiği renk buydu.

Çoğu gece yatmaya hazırlanmam bu kadar uzun sürmezdi ama bu gece farklıydı. Eve geldiğinde, iki çocuğumuz sözümüzü kesmeden önce kısa bir süre sohbet etmiştik. Dört yaşındaki Elizabeth, yatağa giremediği için duyduğu üzüntüyü dile getirirken kahkahalarımı yutmuştum. Boyadığı kale için mutlaka sahip olması gerektiğinde ısrar ettiği mor boya kalemimi buluyordu. On sekiz aylık oğlumuz Henry de ondan geri kalmamak için kollarını havaya kaldırmış ve "Dada! Dada! Dada! Dada!" diye tekrarlardı, ta ki Nathaniel onu havaya kaldırana kadar.

Ondan sonra oda Henry'nin sevinç çığlıklarıyla doldu. En azından Nathaniel bir şeyin kokusunu alana

kadar öyleydi.

"Yine mi?" diye sordum. "Daha bir saat önce değiştirdim."

Nathaniel, "Antibiyotikler yüzünden olmalı," dedi ki muhtemelen doğruydu. Henry umutsuzca tekrarlayan kulak enfeksiyonlarından kurtulmaya çalışıyordu ama ilaçlar midesini bozuyordu. "Hadi koca adam, üstünü değiştirelim."

As

uzaklaşırlarken omzunun üzerinden baktı. "Daha sonra konuşmamız gerek, Abigail."

Abigail.

Adımı ondan bu şekilde duymak beni durdurdu, bedenimi arzuyla yaktı ve akşam yemeği, banyo ve yatma zamanı boyunca beynimde yankılandı. Hiç şüphesiz onun da bildiği gibi. Bana Abigail dediğinde, tasmaını ayda sadece bir kez takmamın ya da seksin

aksi takdirde genellikle aceleci ve seyrek olur. Tek bir kelimeyle kocam benim efendim oldu. Ve bedenim sadece karşılık vermekle kalmadı; onun egemenliği için yalvardı.

Sadece düşünmek bile

Bunu söyleme şekli, aynı anda hem gerçekçi hem de buyurgan bir ses tonuyla söylemesi tüylerimi diken diken etti.

Merdivenlerden aşağı indim ve Nathaniel'i oturma odasında kitap okurken buldum. İçeri girdiğimde başını kaldırdı, yeşil gözleri

Her santimimde geziniyordu. Yanına oturdum ve bir elini saçlarımın arasına sokup beni öpmek için kendine çektiğinde kalp atışlarım hızlandı.

"İnanılmaz kokuyorsun ve çok seksi görünüyorsun," dedi dudaklarıma karşı.

"Sen de hiç fena değilsin," dedim parmaklarımı siyah saçlarında gezdirirken. Takım elbisesini değiştirdiğinde eve dönmüş ve akşam boyunca kıçını saran eski kot pantolonunu ve ona benzeyen bir tişört giymişti. Onun için en sevdiğim kıyafet.

Geri çekildi ve sırtını kanepeye yasladı. "Bugün Simon'dan bir telefon aldım."

"Öyle mi?" Simon bölgeye yıllar önce taşınmıştı ve BDSM grubumuzun bir parçasıydı. O da Nathaniel gibi Dominant'tı.

"Adam internette biriyle tanıştı ve kadın nispeten deneyimsiz. Cumartesi günü gelip gelemeyeceklerini merak ediyordu."

Henry'ye hamile kalmadan önce mentorluk yapan çiftler. Yıllar önce Nathaniel'in eski akıl hocası ve eşi Paul ve Christine ile geçirdiğim hafta sonu bana çok yardımcı olmuştu. Aynı şeyi yeni itaatkârlar için de yapmak istiyordum. Ancak hamile kaldıktan ve özellikle de doğum yaptıktan sonra pek fazla danışmanlık hizmeti alamamıştım.

Hiç düşünmeden çıplak boynumu okşadım, tüm hafta sonu süren uzun, yoğun oyun odası seanslarını özlüyordum.

Bu günlerde bu olayların gerçekleşme olasılığı, benim yemek yapmak için kırk beş dakika kesintisiz zaman bulmam kadar yüksekti.

"Muhtemelen bir akıl hocası seansına ihtiyacı olan benim," diye şaka yaptım. "Planlanmış randevularımız arasında çok uzun zaman var."

Nathaniel gülmedi. "Eskiden nasıl olduğumuzu özlüyorum Abby."

"Biliyorum. Ben de."

Öne doğru eğildi ve birkaç saniye boyunca sessizce beni inceledi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda. Sadece hayat devam ediyor."

"Acaba 'iyi' olmanın kabul edilebilir bir yaşam biçimi olduğuna ne zaman karar verdik?" Sağ elimi tuttu ve oradaki yüzüğü çevirdi. Evlendiğimiz gün bana verdiği ve üzerimdeki hâkimiyetini simgeleyen yüzüğü. "Acaba ayda bir kez

Yeterince mi? Seni önümde diz çökmüş, sadece benim tasmamı takmış, seni nasıl kullanacağıma karar vermemi beklerken görmeyi özledim."

"Oh, Nathaniel."

"Şşşt." Parmağı dudaklarımda gezindi ve boğazımın çukuruna dokundu. "Sen de özlüyorsun. Özlediğini biliyorsun. Vücudunu bana teslim edişini, vereceğimi bildiğin serbest bırakılmayı özlemeni."

Tartışmaya bile kalkışmadım. Hafta boyunca beni

dizlerinin üzerine yatırıp tokatlaması için ona neredeyse kaç kez yalvardığımı biliyordum. Onunla bulduğum rahatlama

çok rahatlatıcı. Kucağında karnımın üzerinde sıkıca tutuldum. Boştaki eli kıcıma defalarca vuruyordu.

Diğer zamanlarda onu evin içinde dolaşırken izlerdim ve yıllar önce onun beni nasıl izlediğini hatırlardım. Sonunda ayağa kalkıp beni dizlerimin üstüne çöktürene ya da duvara yaslayana kadar gözlerinin beni nasıl takip ettiğini hatırlardım. Zorlukla kontrol ettiği şehveti beni sürekli ona hazır tutuyordu.

"Bana haklı olduğumu göster. Onu ne kadar özlediğini göster." Başparmağını ağzımın içine soktu. "İyi bir erkek gibi em onu. kızım."

Başparmağını ağzımın içine çekerken karnım gerildi. Bana dokunduğunda onu hiçbir şeyden mahrum edemezdim.

"İşte bu," dedi. "Yeterince iyi yaparsan sikimin tadına bakmana izin veririm. Gerçekten iyi yaparsan seni dizlerimin üzerine yatırır ve kayışı çıkarırım."

Şok içinde ağzımı açtım.

"Kapak olsun, Abigail. Dur demedim." Ben devam edince tekrar konuşmaya başladı. "Ne istediğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Neye ihtiyacın olduğunu? Sağlam bir dayak ve uzun, sert bir sikişe ihtiyacın var."

Başparmağının etrafında inledim ve diğer elini göğsümü avuçlamak için kaydırdı, meme ucumu nazıkçe ovdu.

"İşte böyle, güzelim. Em onu. Seni dizimde sürüklediğimde ne kadar tahrik olacağını düşün. Beni hayal et kıcına şaplak atıp seni parmaklarımla becereceğim."

Kalçalarımı yukarı kaldırdım, klitorisime biraz baskı yapmaya çalıştım ama yüzümdeki elini sıktı. "Sakin ol. Bırak orgazm olmayı, henüz sikimi bile hak etmedin."

Başparmağı üzerinde çalışmaya devam ettim, tıpkı siki ağzımda olsaydı yapacağım gibi emdim ve yaladım. Bu sırada parmak uçları göğüslerimi okşuyordu. Belimden aşağısına hiç dikkat etmemesi beni deli ediyordu.

Sonunda başparmağını ağzımdan çekti. "Umarım bu gece için başka bir planın yoktur çünkü ben seni yıpratacak."

"Lütfen," diye inledim.

Yüzüne hınzır bir ifade yerleşti. "Ama henüz değil. Önce o ağzını ve gırtlığını sikeceğim. Sonra belki o tatlı amcığını alırım. Ya da kışını döverim. Henüz karar vermedim."

"Evet, efendim. Lütfen. Hepsini."

"Açgözlü kız." Başıyla yeri işaret etti.

Yavaşça ayağa kalktım ve elbiseyi başımdan geçirdim.

Odanın ortasında kendimi onun önüne bıraktığımda "Çok güzel," dedi. "Bacaklarını aç. O açgözlü amcığın ne kadar ıslak olduğunu göreyim."

Diz çökmeyeli üç haftadan fazla olmuştu ve ben pozisyon almakta biraz zorlandı. Tüm bu süre boyunca kanepede rahat bir şekilde oturarak izledi. Etkilenmiş olduğunun tek işareti ereksiyonunun giderek büyüyen şişkinliği idi.

"Üzerinde çalışılması gereken bir şey," dedi. "Dizlerin hâlâ alışkanlıkların dışında. Yine de ağda yaptığınızı görüyorum."

Bir homurtu tuttum. Sanki bunu bir daha unutacakmışım gibi. "Evet, efendim."

"Gel de sikimi çıkar."

Sürünerek yanına gittim. Yıllar önce emeklemekten nefret ederdim. Yapmayı sevdiğim şeyler listemde hala çok üst sıralarda yer almıyordu ama onun izlemekten ne kadar hoşlandığını biliyordum ve bunu yaptığımda sadece bu bile beni azdırıyordu.

Ona doğru ilerledim ve bacaklarının arasına diz çöktüm. Bana hareket alanı bırakarak kanepeye yaslandı. Pantolonunun üzerinden onu birkaç kez avuçladı ve sertleşmesinin tadını çıkardı.

"Çıkar onu," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Şimdi."

Ellerimi pantolonunun düğmesine kadar götürdüm ve çözdü, sonra yavaşça fermuarını indirdi. Kalçalarını kaldırarak pantolonunu ve boxer külotunu çıkarmama izin verdi. Onu belden aşağısı çıplak bıraktıktan sonra topuklarımın üzerine oturdum.

"Bütün bunlar benim için mi efendim?"

Kendini okşadı. "Her santimini. İyi bir kız ol ve bir öpücük ver. Sadece ucundan hafifçe ve sonra kıpırdamadan dur."

Dudaklarımı yaladım. Onu oral yoldan almayı seviyordum. Onunla ilgili her şeyi seviyordum. Hissettiklerini. Tadını. O şekilde boğazının derinliklerinde inlerdi. Söylemeye gerek yok, ona sadece küçük bir öpücük vermekten heyecan duymuyordum.

Sinsi bir gülümsemeyle dizlerimin üzerine çöktüm ve başımı eğdim, siyah saçlarım yüzüme döküldü. Çok yavaşça kendimi alçalttım ve onu istediği şekilde öptüm, sonra yerimde kaldım.

"Şimdi iki elinizle saçlarınızı geriye doğru tutun ve ağzınızı açık tutun."

Kalbim küt küt atıyordu. Hafta boyunca herhangi bir güç gösterisi yapmayalı aylar olmuştu. Bu çok iyi hissettirdi. Her şekilde daha fazla zaman ayırmamız gerektiğini fark ettim. "Şimdi, Abigail. "Saçlarının benim saçlarımın arasına girmesini istemiyorum.

"O şımarık ağzı sikerken izleyin."

"Üzgünüm, efendim."

Denge için dizlerimi daha geniş açtım ve saçlarımı başımın arkasında tutarak ağzımı açtım, kullanımına sundum. Kendini yukarı kaldırıp ağzıma sokacağını sandım ama o

Ellerimi kavrayıp başımı aşağı iterek beni şaşırttı.

Aletiyle doldurmadan önce boğazımı gevşetmek için yeterli zamanım vardı.

"Siktir, evet." Başımı yukarı çekti ve tekrar aşağı indirdi. "Siktir."

Cezalandırıcı bir ritim başlattı, başımı ve Sonunda kalçalarını, güçlü bir şekilde, ağzımı kendi zevki için kullanırken. Yumuşak ve nazik değildi, her zaman yaptığı gibi bir şekilde onun şefkatine ihtiyacım olmadığını biliyordu. Efendime ihtiyacım vardı. Ve kontrolü benden alması için ona ihtiyacım vardı.

Boğazımın arkasına vurduğunda gözlerim sulanmaya başladı.

Ama yine de kendi uyarılmam arttı ve küçük bir rahatlama ölçüsü bulmaya çalışarak kalçalarımı kaydurdım. Şüphesiz ki

Bir şey. Kanepenin kenarı. Bacağının bir kısmı. Bir şey.

"Siktir." Ağzımdan çekip aldı. "Durmam lazım."

Gönülsüzce dizlerimin üzerinde tekrar pozisyon aldım. Onun işini bitirmeyi, onu kendi kontrolünün sınırlarına götürmeyi ve içimde kendini kaybettiğini hissetmeyi gerçekten istiyordum. Ama şimdi geri çekilirse, bu sadece bizim için daha fazlasını sakladığı anlamına gelebilirdi.

Bu yüzden giysilerini geri çekip hâlâ kalkık olan sikini içine soktuğunda bir şey anlamadım.

"Fikrimi değiştirdim," dedi. "Bu gece ikimiz de gelmiyoruz."

"Ne oldu? Planım olmadığını ummana ne oldu? Beni yormana? Hani-"

Parmağını dudaklarıma götürerek beni durdurdu. "Orada dur yoksa kışını tekmeleme tehdidimi yerine getiririm."

Neredeyse bir şey söylemeye karar verecektim. Bana verdiği küçük baskınlık dokunuşu yeterli değildi. Belki de onu bir şaplak atmaya teşvik etmek buna değerdi.

"Bu düşünceyi aklından çıkarsan iyi edersin," dedi, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. "İstediğin şeyi elde etmenin daha iyi yolları var."

Sabırla diz çöktüm ve açıklamasını bekledim.

"Linda'dan çocukları Cuma gecesi tutmasını ve Cumartesi akşamı geri getirmesini isteyeceğim."

Linda, Nathaniel'in teyzesiydi. O ve kocası Ailesi o on yaşındayken bir trafik kazasında öldükten sonra onu büyütmüş. Biz tanışmadan birkaç yıl önce vefat etmiş olan amcasıyla hiç tanışmamıştım. Bir de kuzeni vardı, Jackson, onun için bir kardeş gibiydi. Onları tanıştırdığımda Jackson en iyi arkadaşım Felicia'ya aşık olmuştu ve onlar da evlenmişti.

"Ve" diye devam etti, "eğer senin için de uygunsa Simon'ı arayıp Cumartesi günü için anlaştığımızı söyleyeyim mi?"

"Sanırım bu hoşuma gider," dedim. Çocuklar geceyi Linda ile geçirdiği için Nathaniel ve ben Cuma gecesi, Simon kız arkadaşıyla gelmeden önce bile biraz oynayabilirdik.

Yüzündeki gülümseme nasıl cevap vereceğimi bildiğini gösteriyordu. "Sabah onu arayıp sana haber veririm. Eğer kabul ederse, Cuma günü çocukları aldıktan sonra hazırlanacak ve benim eve gelmemi oyun odasında bekleyeceksin. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

"O zaman Cumartesi günü Simon ve itaatkârı gelecek." Beni kendine çekti ve kulağıma sertçe fısıldadı. "Sonra, seni yıpratma tehdidimi yerine getireceğim. Vücuduna yaptığım kötü şeyleri hatırlamadan üç gün boyunca hareket edemeyeceksin. Seni kaç kere ve kaç şekilde becerdiğimi unutacaksın."

İnledim ve bacaklarımı birbirine sürtmeye çalıştım, aralarında titreşen özlemi hafifletmek için çaresizce.

"Öyle bir şey olmayacak, o yüzden dursan iyi olur. Yoksa Simon ve itaatkârı seni cezalandırırken izleyecek." Bir elini dizime koydu ve sıktı. "Şimdi, beni sınıra getirdiğine göre, sanırım karşılık vermem adil olur. Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök, o muhtaç amcığını bana sun."

Tartışmaktan daha iyisini biliyordum. Eğer bu gece gelemediğim için şikayet edersem, bu gece boyunca gelmememe izin vermeyebilirdi.

hafta sonu, sadece bir noktayı kanıtlamak için. Kendimi daha iyi konumlandırmak için odanın ortasına doğru süründüm.

"Bu kadar sinirli görünme," dedi gülümseyerek.

"Sen şeytansın. Bunu biliyor muydun?" Yerime geçerken sordum.

Kahkahası tüylerimi diken diken etti. "Ah, Abby, ne kadar kötü olabileceğimi henüz görmedin."

* * *

Ertesi gün bilgisayarımın başında otururken o kahkahayı ve o sözleri hatırlayarak ürperdim. Yıllar önce, yeni bir itaatkârken, Nathaniel bana cinsel itaat yolculuğumu belgelemem için bir günlük vermişti. O defteri düşüncelerim ve sorularımla çabucak doldurmuştum ve hatta

fanteziler. Bir saniye doldurduğumda, Nathaniel'e günlüğü bir blog olarak çevrimiçi tutmamı önermiştim.

Hayır demesini bekliyordum ama onun yerine benimle aynı fikirdeydi. Tek ricası, ikimizden birine ya da ailemize geri dönebilecek hiçbir şey yazmamamdı. Başlangıçta sadece yazılarımı okuyordu, ama artık iş yazılarıma yorum yapmaya kadar vardı. Bunu yapması okuyucularımın her zaman hoşuna giderdi.

Tek takipçim olarak Nathaniel ile başladım, ancak ikimiz de okuyucu kitlemin ne kadar hızlı büyüdüğüne şaşırdık. Düşüncelerimi ve deneyimlerimi kendim ve Ustam için belgelemenin bir yolu olarak başladığım şey, her gün binlerce kişi tarafından ziyaret edilen bir bloga dönüştü. Bir Ustanın Gizli Yaşamı İtaatkâr Eş gerçek bir fenomene dönüşüyordu.

Yine de, böyle bir e-posta alacağımı hiç düşünmemiştim. Şu anda gelen kutumda duruyor. Uydurmadığımdan emin olmak için beşinci kez tekrar okudum.

Sevgili itaatkar eşim,
Women's News Now'da çalışıyorum.
Bildiğiniz gibi, Amerika'nın en büyük ikinci medya kuruluşu olan National News Network'ün bir parçasıyız.
Neredeyse ilk günden beri blogunuzun hevesli bir okuyucusuyum. BDSM'yi tartışma şeklinize bayılıyorum. Bunu gerçek, ulaşılabilir ve seksi kılıyorsunuz.
Faaliyetlerimizi artırmayı planlıyoruz yakın ilişkilerin kapsamı. Bu genişlemenin bir parçası olarak, WNN'de sizin için potansiyel fırsatlar hakkında benimle konuşmak isteyip istemediğinizi bilmek isterim.
İletişim bilgilerim aşağıda yer almaktadır. Yakında sizden haber almayı dört gözle bekliyorum.

Meagan Bishop

Ellerim titredi ve şaşkın şaşkın oturdum. Gerçekten de National News için çalışan biri benimle iletişime geçmişti.

Ağ. Sadece bu da değil, blogumu okudular ve benimle "fırsatlar" hakkında konuşmak istediler. Ne tür bir fırsatlar?

Birkaç önde gelen derginin yanı sıra bir avuç televizyon kanalının da sahibiydiler. Onlar hakkında başka nelere el attıklarını bilecek kadar bilgim yoktu. Ya Meagan bana söyleyecekti ya da ben internette araştırma yapacaktım.

Saate baktım. Meagan'ı geri arayamadım. Çünkü Elizabeth'i anaokulundan alma vakti gelmişti. Muhtemelen en iyisi buydu; aşırı hevesli görünmek istemiyordum. Elizabeth'i alacaktım, öğle yemeği yiyecektik, hem onun hem de Henry'nin aynı anda kestirmesi için parmaklarımı çaprazlayacaktım ve sonra şu Meagan Bishop'u geri arayacaktım.

Başka bir şey düşünmekte zorlanıyordum. E-posta. Nathaniel'i aramayı denedim ama sadece sesli mesajını aldım. İç çekerek kapattım. Birine anlatmak için yanıp tutuşuyordum ama muhtemelen yüz yüze anlatmak daha eğlenceli olacaktı. O eve dönene kadar Meagan'la konuşmuş olacaktım, böylece daha fazla bilgiye sahip olacaktım.

Öğle yemeği çok uzun sürdü. Elizabeth yemeğini yerken ben de yavaş pişiricide akşam yemeğini hazırladım. Henry kimsenin ona yemekte yardım etmesine izin vermedi, bu yüzden tabii ki bitirdiğinde temizledim. Neyse ki hemen uykuya daldı ama Elizabeth kendisine kitap okunmasını çok seviyordu ve birden fazla hikâye okuyabilmem için uyanık kalmak için elinden geleni yapıyordu. Genellikle ikinci hikayenin yarısında uyuyakalırdı ve bugün de durum farklı değildi.

Merdivenlerden kütüphaneye indiğimde ev mutluluk verici bir sessizliğe bürünmüştü. E-postayı tekrar açtım ve kalbim o kadar hızlı atıyordu ki gömleğime bakarak nabzımı ölçebildim ve Meagan'ın e-postada belirttiği numarayı aradım.

"Meagan Bishop," diye cevap verdi hızlı ve iş gibi.

Telefonuna kendisinin cevap vermesine şaşırdım ama bunun onun oldukça açık sözlü biri olduğu anlamına geldiğini fark ettim. Ben sevdim

Bu. "Meagan, merhaba. Benim adım Abby. İtaatkâr Eş blogunu yönetiyorum. E-postanı aldım."

"Oh, hey. Adının Abby olduğunu mu söyledin? Aradığına çok sevindim. Seninle konuşmak için can atıyordum." Ses tonu değişti. Arkadaşça ve daha az küstah bir hal aldı.

"Blogunuza bayılıyorum. Yazılarını, içeriğini, her şeyini."

"Teşekkür ederim."

"Sadece seni okurken bile seni yarı yarıya tanıyormuşum gibi hissediyorum. Çılgınca, değil mi?"

"Çok fazla değil," dedim. "Gerçekçi olmaya çalışıyorum ve yazdığım her şey gerçekten oldu. Hiçbir şey uydurmuyorum. Okuduklarınız gerçek ben."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama bunu teyit etmeniz çok iyi oldu." "Sorularınızı yanıtlamaktan mutluluk duyarım." "Bunun için bolca vaktimiz olacak. Şu anda, sen

Muhtemelen size ve blogunuza olan ilgimiz hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorlar" dedi.

"Aklınızdaki fırsatları çok merak ettiğimi itiraf etmeliyim."

Sesine iş kadını kişiliğinden bir parça geri döndü.

"Nihayetinde bu size ve kendinizi nasıl rahat

hissedeceğinize bağlı. Ve biz de bu işi

Bebek adımları. Yavaş başlayabilirsiniz ve daha fazlasını yapmak isterseniz ve ihtiyaç da varsa, daha fazlasını yapmanıza bakarız."

Gülümsedim. "Bebek adımları. Bunu sevdim."

Meagan güldü ve sonra devam etti. "Aşk ve seks hakkında bir yuvarlak masa sohbet programı başlatmak istiyoruz. Bununla bağlantılı olarak, Web sitesi için içerik yazacak birine ihtiyacımız var ve bu kişinin ne hakkında konuştuğunu bilmesini istiyoruz. Sen

kişisel blogunuzu tutabilir ve yayınlayabilirsiniz."

Başım döndü. Ben mi? Yazmak mı? Bir iş için mi?

"Meagan, itiraf etmeliyim ki ilk aklıma gelen, senin için yazacak daha deneyimli birini bulabileceğin oldu." dışarı çıkmayı başardı.

"Elbette yapabiliriz," dedi. "Ama biz onları istemiyoruz. Çalışmalarınızı gördük ve sizi istiyoruz. Daha önce de

söylediğim gibi,

Sesiniz, dili kullanışınız incelikli bir şekilde duygusal ve bu da pek çok insana hitap ediyor."

"Teşekkür ederim," dedim ama başım kesinlikle dönüyordu. "Dinle, bunu biraz düşünmem ve sana geri dönmem gerekecek. sen."

"Evet, lütfen, bunu düşünmek için biraz zaman ayırın. Şimdilik size bazı bilgiler ileteceğim. Ayrıca, eğer ilgileneceğinizi düşünüyorsanız, Nisan ayında New York'ta bir toplantı var. Gelip bizimle konuşmanızı çok isteriz."

Tarihleri indirdim ve vedalaştık. Ben yapmadım. Telefonu kapatana ve Elizabeth merdivenlerden inene kadar ne kadar uzun süre sohbet ettiğimizi fark etmemiştim.

Kollarımı uzattım ve o da bana henüz uyanmamış bir şekilde sarıldı. "İyi uyudun mu, Prenses?" diye sordum.

Başını salladı. "Bu gece seninle yemek yapabilir miyim?"

"Ben çoktan yemeğe başladım ama bisküvi yapmama yardım edebilirsin."

Bu onu uyandırdı. Henry muhtemelen otuz dakika daha uyuyacaktı, ben de Elizabeth'e bir kez daha sarıldım, "Hadi," dedim ve mutfağa gittik.

* * *

Çocuklar gece yatana kadar bekledim.

Nathaniel'le bir şey konuşmak. Onu oturma odasında bir üniversite basketbol maçı izlerken buldum.

kuzeni Jackson ile telefonda konuşuyordu. Teknik olarak konuşmuyorlardı aslında; hakemlerden birinin az önce verdiği bir karar hakkında tartışıyorlardı. Yanına oturdum ve bitirmelerini bekledim. Maç reklam arasına girdiğinde Nathaniel görüşmeyi sonlandırdı.

Gülümsedi. "Anlat bana."

Ona haber vermek için beklediğimi nereden bildiğini sormadım bile. Birlikte geçirdiğimiz onca yıldan sonra Beni çok iyi okuması onun için ikinci doğa haline gelmişti. "Bugün bir iş teklifi aldım," dedim. "Bir yazarlık işi."

"İş başvurusunda mı bulundun?" Sesinde herhangi bir yargılama yoktu, sadece şaşkınlık vardı.

"Hayır, öyle bir şey değil. Beni blog aracılığıyla buldular." O dikkatle dinlerken Meagan'la yaptığım görüşmeyi özetledim.

"Vay canına," dedi bitirdiğimde. "Senin için ne inanılmaz bir fırsat. Onlarla buluşacaksın, değil mi?"

"Gerçekten istiyorum." Bunu yüksek sesle söylediğimde tam olarak ne kadar çok istediğimi fark ettim.

"O zaman yap. Böyle şanslar her zaman kucağımıza düşmez." "Günlük olarak başlayan bir şeyin muhtemelen NNN'in Kadın Kanalı için yazmaya yol açtı."

"Bütün övgüyü ben bekliyorum," diye alay etti. "En başta günlüğü başlatmanı sağlayan ben olduğum için."

Koluna yumruk attım. "İnternete girmek tamamen benim fikrimdi."

"Biliyorum." Yüz ifadesi ciddileşti. "Senin harika bir yazar olduğunu hep söyledim. Başka birinin fark etmesinin zamanı gelmişti. Seninle gurur duyuyorum Abby."

"Teşekkür ederim."

Yanağımı usulca okşadı. "Bugün ben de bir telefon görüşmesi yaptım. Gerçi seninki kadar heyecan verici değildi."

"Simon mı?" Tahmin ettim.

"Evet. Kız arkadaşının adı Lynne. Cumartesi günü saat dokuzda burada olacaklarını söyledi."

"Bana ondan bahset. Onu grupta yaptığımız son toplantıdan hatırlamıyorum."

Başını iki yana salladı. "O orada değildi. Simon onunla tanıştı

birkaç ay önce internetten tanışmışlar. Yüz yüze sadece üç hafta önce tanışmışlar. O gerçekten yeni."

Açıkça söylemeden, bana çok yoğun bir şey beklememem gerektiğini bildiriyordu.

Cumartesi günü oyun odasında. Nathaniel'i tanıdığım kadarıyla, onu bu durumdan kurtarabilecek bir şey yapmak istemezdi.

Birileri yaşam tarzını değiştirecek.

"Simon gerçekten aşık olmuş, ha?" Ben sordum. Onu çok

iyi tanımasam da, uzun süredir gruptaydı.

ve çeşitli kadınlarla oynadı. Uzun süreli bir ilişkisi olduğunu hatırlamıyorum.

"Tarihte deneyimsiz bir itaatkâra tutulan ilk Dom o olmayacaktır." Eli dizime gitti ve iç uyluğum boyunca dans etti. "Eğitimsiz bir yeni geleni tasmaladığım için hiç pişman olmadım. sahne."

"Şu eğitimsiz yeni gelen, ona bir şans verdiğiniz için size minnettar."

"Aradaki fark, sanırım, senin doğal olman ve görünüşe göre Lynne'in çok ürkek olması." Kaşlarını çattı. "Eğer ürkek olsaydın seni hafta sonu için davet etmezdim."

"Lynne için endişeleniyor musun? Sırf Simon'ın yanında olmak için bu işe atladığını mı düşünüyorsun?"

"Bunu düşündüm, ama Simon sadece onun Kişilik. Dürüst olmak gerekirse, ikinizin konuşması için biraz zaman ayıracağım. Onun hakkındaki görüşlerinizi öğrenmek isterim."

Ona bir kaşımı kaldırdım.

Güldü. "Bana öyle bakma. Sen mükemmel bir karakter yargıcısın ve olaylar hakkında dürüst bir fikre sahip olacak kadar uzun süredir bu yaşam tarzının içindesin."

"Sanırım bu mantıklı." Yıllar önce Nathaniel beni yakalamadan önce daha deneyimli bir itaatkâr benimle konuşsaydı nasıl olurdu? Başka bir doma değil de sadece ona boyun eğmek istememi tuhaf bulurlar mıydı?

Elimi onunkinin üzerine koydum ve parmaklarımızı birbirine doladım. "Onunla konuşacağım ama aklınızda bulunsun, kalp en mantıklı organ değildir."

Gülümsemesi yumuşak ve sıcaktı. "Bunu çok iyi biliyorum Abby. Hem de çok iyi."

İkinci Bölüm

Fumartesi öğleden sonra Linda ile birlikte yola çıkan Elizabeth ve Henry'ye el sallayarak veda ettim. Evin sessizliği

İçeri girdiğimde beni karşıladı ve antrede durup sessizliğin üzerime çökmesine izin verdim. Sanki sessizliği içime çekebilir ve onu bedenimin bir parçası haline getirebilirmişim gibi birkaç derin nefes aldım. Yapabiliyorken sessizliğin tadını çıkaracaktım; çok uzun sürmeyecekti. dağınıklığı ve kıkırdamaları özlemeden çok önce.

Bu hafta geçirdiğim her boş anda olduğu gibi, aklım hemen Meagan'a ve e-postasına ve telefon görüşmesi. Ona bir gece önce cevap vermişim ve buluşma tarih ve saatlerimizi teyit etmesini bekliyordum.

Sonunda bilgisayar başında geçirecek özel bir zamanım olduğu için heyecanla kütüphaneye girdim ve Meagan'ın cevap verip vermediğini kontrol ettim. E-postalarımın yüklenmesini beklerken ayağımı yere vurdum ve cevap verdiğini gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Gönderdiği bilgileri okudum ve toplantı detaylarını takvimime işaretledim. Ayrıca televizyon programı hakkında daha fazla bilgi de göndermişti.

Her şeyi okumayı bitirdim ve saate baktım. Dört buçuk. Kahretsin. Bilgisayarı kapattım ve aceleyle yatak odasına çıktım. Nathaniel için hazırlık yapacak zamanım olaksa acele etmem gerekiyordu. Şehirde çalışıyordu, bu yüzden Hampton'daki evimize gelmesi biraz zaman alacaktı.

Saat beşe kadar oyun odasında olmamı bekliyordu. Zar zor yetiştim.

Normalde diz çöktüğüm anda içimi bir huzur ve memnuniyet duygusu kaplardı. Ama dizlerimin üzerine çöktüğümde aklımdaki tek şey Meagan'ın e-postası ve yaklaşan toplantıydı. Kimi izleyeceğimi düşündüm.

Çocukları ve toplantıda ne giyeceğimi. Ne kadar çok şey düşündüğümü fark edene kadar beynim birçok yöne döndü. zaman geçmişti. Oyun odasında bir saat olmadığı için tam olarak emin olamıyordum ama saatin beşi çeyrek geçtiğinden emindim. Neredeydi?

Dizlerim ağrıyordu. Ayağa kalkıp gerinmeme aldırmazdı, değil mi? Asla bilmeyecekti ve eve girdiğinde onu duyacaktım ve çabucak pozisyonuma geri dönebilecektim. Bunu o kadar uzun süre yapmama bile gerek kalmazdı, sadece hızlıca gerinir ve omuzlarımı yuvarlardım.

Yapmalı mıyım,
yapmamalı mıyım? Bir
dakika daha geçti.

Yapmalıyım.

Başımı kaldırdım ve çığlık attım.

Nathaniel önümde duruyordu. "Abigail."

"Kahretsin, beni korkuttun," dedim, vücudum titriyordu. Bırakın oyun odasını, benim haberim olmadan eve nasıl girmişti?

"Belli ki," dedi.

Duruşumu düzelttim ve derin bir nefes aldım.

Dikkatli adımlarla bana doğru yürüdü. "Alnını yere koy, kışını havaya kaldır ve öyle kal ki seni seyretmekten zevk alayım" demeden önce birkaç saniye sessizce durdu.

Yaklaşık sıfır saniye boyunca rahattım. Pozisyon aşağılayıcıydı; ne kadar açıkta olduğumu biliyordum. Arkamda her şeyi görüyordu. Hiçbir şey saklayamıyordum. Aklımı onun baktığı şeyden uzak tutmak için bir kez daha blogu ve yaklaşan toplantıyı düşündüm.

Hafta sonunun nasıl geçtiğine bağlı olarak, yayınlamak için bol miktarda malzemem olacaktı. Bildiğim gibi geçmişimize başvurmak zorunda kalmayacaktım. Son üç gönderi yıllar öncesinden geri dönüştürülmüştü. Geri dönüşümlü yazıların dezavantajı, onlara yorum yapmamasıydı.

"Benimle değilsin Abigail," dedi uyararak.

Haklıydı, bu yüzden zihnimi onun dışındaki her şeyden arındırdım. Neye ihtiyacı olduğuna ve bunu ona nasıl vereceğime odaklandım.

Şu anda bu itaatti. Ama onun neye ihtiyacı olduğunu düşünmek bana yazabileceğim konuları düşündürdü ve blog yazmayı günlük rutinime sığdırmanın bir yolunu bulmam gerektiği aklıma geldi. Bu artık gelişigüzel yaptığım bir şey olamazdı.

E-postayı ilk aldığımdan beri biraz dağınık durumdaydım. Yapmam gereken şey bir program oluşturmaktı. E-postaları yalnızca belirli zamanlarda kontrol etmek. Muhtemelen yazmak için de bir program belirlemeliydim. Eğer pozisyon umduğum gibi olursa, her şeyin düzenli ve dengeli olduğundan emin olmalıyım.

Arkamda Nathaniel iç çekti. "Masaya doğru ilerle. Sırt üstü yat."

Yavaşça ayağa kalktım, çok hızlı hareket edersem uzun süre başım aşağıda kaldığı için başımın dönmesinden korkuyordum. Odayı geçip yastıklı masaya giderken Nathaniel'e bakmadım. Muhtemelen gözlerinde hayal kırıklığı göreceğimi biliyordum ve bundan her şeyden çok nefret ediyordum.

Masaya tırmandım, vücudum esnek deriye hafifçe batarken neredeyse iç çekecektim. Gözlerimi kapattım ve gözlerim bağlanırken küçük bir nefes verdim.

"Konsantre olmanıza yardımcı olmak için."

Demek bu kadar fark ediliyordu? Hafta sonunun bu kadar kötü başlamasına içten içe hayıflandım ve kafamı toparlamak için birkaç derin nefes aldım. Elleri omuzlarımda ve yan tarafımda gezindi. Parmaklarından biri gıdıklandığım bir noktaya dokundu ve bir kıkırdamayı bastırdım. Bazı zamanlar

oyun sırasında beni gıdıkladı, ama bunun onlardan biri olduğunu düşünmedim.

Boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı ve ben kaskatı kesildim. Belki de gülmemi istiyordu. Emin değildim ve Gözlerimi bağladığım için yüz ifadesini okuyamadım. Dokunuşuna odaklandım. Kalçalarımı okşadı ama altıma inmedi.

Bel. Nazik değildi, bu yüzden gıdıklanmaya çalıştığını düşünmedim, ama bazen olduğu kadar sert de değildi.

Dudakları kalça kemiğime değdiğinde ve yine hafifçe ısırduğında sarsıldım. Normalde bu beni tahrik ederdi ama şu anda yanlış bir şey yaptığımdan çok endişeliydim.

Kendime bunun aptalca olduğunu söyledim. O beni istedi masa onun kullanımı için hazırdı ve ben de bunu yapıyordum. Yanlış olan tek şey bu kadar endişeli ve dağınık olmaktı. Kendimi onun dokunuşuyla rahatlamaya zorlamaya çalıştım.

Bazen aklınıza çılgınca şeyler gelebilir. Masanın üzerinde, onun dokunuşundan başka hiçbir şey hissetmemeye çalışırken, beynim en gülünç düşünceleri üretti:

Belki de artık itaatkâr değilsindir. Her şeyi yanlış yapıyorsun.

Bu muhtemelen işi kabul etmemeniz gerektiği anlamına gelir.

Masada ne kadar kaldığımdan emin değildim, kendi zihnimde kaybolmuş, var olmayan karışıklıkları hayal ediyordum. Ama bir şeylerin çok ama çok kötü gittiğini anladım.

Elleri ayak bileklerimden başladı ve bacağımın iç kısmına doğru ilerledi. Yavaşça ve dikkatle hareket ederek kalçalarımın etrafında dolaştı ve sonra bir parmağını içime kaydırды. Kendimi tutamadım.

Çünkü çok acımişti.

"Zerre kadar tahrik olmamışsın," dedi, sesi benim kadar şaşırmış geliyordu.

"Özür dilerim, Efendim," diye boğuldum. "Sorunumun ne olduğunu bilmiyorum."

Göz bağıını gözlerimden kaydırды ve yumuşak ışıktaki gözlerimi kırıştırdım, sonunda endişeli ifadesine odaklandım. "Özür dilemen gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu. "Seni tahrik etmemem neden senin suçun olsun?"

"Söyleme şekliniz sanki yanlış bir şey yapıyormuşsunuz gibi geliyor."

"Otur," dedi, dik durmama yardım ederek. "Birimizin

yanlış bir şey yapıyor olması gerekmiyor. Herhangi bir şey olabilir ve muhtemelen birkaçının birleşimidir."

"Ama-"

Parmağını dudaklarıma dayadı. "Dur. Yapmamalısın oyun odasında benimle tartışmanın yanlış olduğunu hatırlatmaya ihtiyacım var."

"Üzgünüm, Efendim."

Dudakları dudaklarıma değdi. "Hadi birlikte koşuya çıkalım, kafamızı dağıtalım. Akşam yemeği için hızlıca hazırlayabileceğin bir şeyler var mı?"

Buzdolabında ne var ne yok bir gözden geçirdim.

"Pişmesi uzun sürmeyecek ton balığım var. Salatayla birlikte yaparım." "Kulağa çok lezzetli geliyor."

Gülümsemesi artık çok kolaydı ve benim kalbim hafifledi. Bir şey aramamam gerektiğini bildiğim halde Uyarılma eksikliğim için suçlayabileceğim birini bulduğumda, eğer dikkatim bu kadar dağınık olmasaydı akşam farklı olabilirdi. Ama Nathaniel dikkatimin dağıldığının farkındaydı ve suçu bana atmıyordu.

Birlikte yaptığımız koşu bana her hafta sonu onun tasmaını taktığım zamanlardaki halimizi hatırlattı. Artık birbirimizi o kadar iyi tanıyorduk ki, vücutlarımız otomatik olarak diğerinin hızına uyum sağlıyordu. Kabul ediyorum, o benden çok daha hızlı ve uzağa koşabiliyordu, Yani gerçekte hızını ayarlayan muhtemelen oydu. Onun nasıl olduğunu düşündüğümde sevgisinden çok etkilendim. Bunu yapıyorum. Güzel bir akşamdı ve kolay bir tempoyla yola çıktık. Apollo onu yanımıza almadığımızda mızımızlanıyordu ama yaşlanıyordu ve bize ayak uydurmaya çalışırken kendini incitebilirdi.

Arazimizin çevresinde koştuk. Nathaniel ile koştuktan ne kadar keyif aldığımı unutmuşum. Arada sırada göz ucuyla onu izliyordum. Hareket edişinde büyük bir zarafet vardı. Bacaklarında büyük bir güç vardı.

Bir keresinde beni yakaladı ve gülümsedi. "Sanırım bir dahaki sefere seni çıplak koşturacağım." Neredeyse ayağım takılıyordu ve beni sabitlemek için uzandı. "Dikkatli ol."

"Ne?"

"Çıplak koşu yapmanı istiyorum. Sana hiç yaptırmadım. Eğlenceli olabilir."

Homurdandım. "Senin için." "Aynen öyle."

Hafifçe döndük ve çiçek bahçesine doğru yöneldik. Bahar aylarıydı ve yakın zamanda çevre düzenlemesi yaptırmıştık, bu yüzden bitkilerin çoğu küçük ve yeniydi.

"Küçük bebekler gibi," dedim. "Cleomes?"

"Evet, sanki küçük bir bitki fidanlığımız var."

Birkaç adım boyunca hiçbir şey söylemedi ve sonra "Hamile misin?" diyerek beni şaşırttı.

"Bebeklerden bahsettiğim için mi?" Gerçekten mi? Bu da nereden çıktı şimdi?

"Bahçenin ortasında bebek yetiştirmek garip geliyordu."

"Bu sadece bir metafordu." Hâlâ bağlantıyı kuramamıştım. Tabii sorusuyla başka bir şey kastetmediyse. "Üçüncü bir çocuk istiyor musun?"

Henry'ye hamileyken bu konuyu konuşmuştuk ve o zaman sadece iki çocuk yapmaya karar vermiştik. Bir çocuk daha yapmayı pek düşünmemiştim. Böyle bir şeyin olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti.

Tempolu bir yürüyüşe yavaşladı ve ben de onu takip ettim. İyi oldu. Yavaş adımlar bana düşünmek için zaman kazandıracaktı.

"Şu ana kadar başka bir çocuk düşünmemiştim," dedi. "İki çocukla yetiniyorum. Üçüncüsü? Bilmiyorum. Bu bize tek sayı verirdi. Her şeyi eşitlemek için dört tane olması gerekir."

Güldüm. "Bu ciddi düşünce sürecinin bir parçası mı? Hangi odaya koyacağımızı ya da zamanımız olup olmadığını değil

ya da beş kişiyi sığdırmak için daha büyük bir arabaya ihtiyacımız olsa bile, sadece sayının tek olması mı?"

"Zihnim çift sayıları sever." O kadar gerçekçi konuşuyordu ki, ciddi olup olmadığını anlayamadım. Bazen onun

kuru mizah anlayışı beni şaşırttı. Ama sonra şaka yaptığını göstermek için küçük bir sırıtış yaptı. En azından biraz.

"O zaman ben de üçüncü çocuğa öyle düşünmediğimi söyleyeceğim, çünkü dördünü yapabileceğimi sanmıyorum." Zihnim hâlâ üçü kavrayamıyordu. Dört mü? Bunu yapabilecek pek çok kadın vardı. Örneğin Felicia'nın bir sorun yaşayacağını sanmıyordum ama ben o noktaya gelemedim. "Doktor ziyaretleri tek başına beni mahveder. Henry'nin geçirdiği gibi kulak enfeksiyonu geçiren iki çocuk daha hayal edebiliyor musunuz?"

"Hayır. Gerçekten yapamam." Burnu kırıştı. "Ve bezler."

"Değil mi? Henry'nin onlardan kurtulacağı ve tüm evin tuvalet eğitimi alacağı zamanı iple çekiyorum."

Hafifçe güldü ve elime uzandı. "Harika bir gün olacak."

Eve geri yürüdük ve ancak içeri adım attığımda blogu düşünmediğimi fark ettim dışarıda olduğumuz ya da koştüğümüz süre boyunca. Bunun yerine, Nathaniel'le vakit geçirmeye, sadece Ustamla geçirdiğim akşamın tadını çıkarmaya kendimi kaptırmıştım. Onun tasmaını takmadığım zamanlarda özlediğim sadece seks değildi; D/s ilişkimizle ilgili her şeydi.

İçeri girdikten sonra yanağımı okşadı, saat yedide yemek yiyeceğini söyledi ve duş almaya gitti. Saat biraz geç olduğu için ben de uzun zaman önce kullandığım eski itaatkâr yatak odasının bitişiğindeki banyoda duş aldım. Bu şekilde terlemeden ve Nathaniel'in bitirmesini beklemek zorunda kalmadan yemeğe başlayabilirdim.

Akşam yemeğimizi hazırlarken, tasmaı takılıyken ona en son ne zaman yemek servis ettiğimi hatırlamaya çalıştım. Hatırlayamadım. En sevdiğim porselen takımımı çıkardım. Nişanımızdan hemen sonra tavan arasında bulmuştum. Japon esintileri taşıyordu ve canlı kırmızılarla süslenmişti. blues. Ona yemek odasında servis yapmamı isteyeceğini düşündüm ve masayı tek kişilik hazırladım.

Saat yedide yemek odasına girdi ve porselenleri görünce dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Çok güzel, Abigail."

"Teşekkür ederim, Efendim."

O yemek yerken yanında durdum ve içimi bir huzur ve memnuniyet duygusu kapladı. Buna ihtiyacım vardı. Bu benim ve bizim kim olduğumuzun bir parçasıydı. Programlarımızda buna yer açmak zorundaydık.

Birden masadan geriye doğru itildi. "Buraya gel, Abigail."

Şok içinde tabağına baktım. Bir sorun mu vardı? Ton balığı çiğ miydi yoksa çok mu pişmişti? Fırından çıkardığımda iyi görünüyordu.

"Al." Kalçasını okşadı. "Kucağıma otur."

Oh. Bu yanmış ya da az pişmiş balıktan çok daha iyiydi. Omuzlarımı geriye attım ve olabildiğince şehvetli bir şekilde kucağına tırmandım. Çıplak olsaydım bu daha eğlenceli olurdu. Ya da o çıplak olsaydı. Ya da ikimiz de olsaydık.

"Aç." Ağzıma bir çatal dolusu ton balığı uzattı. Dudaklarımı araladım ve o da içine soktu. "Güzel, değil mi?" diye sordu.

"Fena değil," dedim dudaklarımı yalayarak. "Biber biraz ağır olabilir."

"Mmm." Gözlerime odaklandı. "Sanırım bu doğru."

"Teşekkür ederim, Usta."

Bana bir ısırık salata verdi ve ağzımın kenarına bir damla İtalyan sosu damladı. Onu almak için yer değiştirdim. Peçete, ama başını salladı. Öne doğru eğildi ve başparmağıyla sildi.

"İzin verir misiniz, Efendim?" Elimle bileğini sabitleyerek sordum. "Evet."

Başparmağını öptüm ve sonra ağzıma aldım, bir yandan da gözlerimi ondan ayırmıyordum. Gözleri kararmış ve nefesi kesilmişti. Beni öpmesini, bana dokunmasını, bir şeyler yapmasını istiyordum. Ama o derin bir nefes aldı ve Uzakta.

"Yemek yemen gerek," dedi.

Hiç aç hissetmiyordum ama öğle yemeği aceleye gelmişti. Eğer şimdi yemezsem, sabahın ikisinde guruldayan bir mideyle uyanık olacaktım. Beni beslemek için acele etmedi ve birkaç ısıktan sonra çatalı bırakıp şarap kadehini dudaklarıma doğru tuttu.

Genellikle tasmaşını taktığımda beni beslediğinde oyun odasında olurduk. Yemek masasında oturmak bana biraz ahlaksızca geldi. Kalçalarını oynattı ve ereksiyonu kalçama baskı yaptı. Bunu görmezden geldi, dikkatini yemek yememi sağlamaya odakladı. Lokma üstüne lokmayla beni besledi, arada bir yudum şarap verdi. Ona bu kadar yakın olmak, kucağında oturmak onun her santimetresinin farkındaydı. Kalçasının sertliği, göğsünün gücü, sıcaklığı.

"Seni masanın üzerinde becermeliyim," dedi.

Hayal etmesi çok kolaydı. Ayağa kalkacak ve beni masanın üstüne yatıracaktı. Hatta belki de filmlerde hep yaptıkları gibi bulaşıkları kenara iterdi. Akşam yemeği için bir elbise giyerdim ve tek yapması gereken etek ucunu belime kadar kaldırmak olurdu. Üzerimde iç çamaşırı yoktu. Beni kolayca elde edebilirdi. Benimle birlikte yukarı tırmanması ya da bacaklarımı kabaca kavrayıp beni kenara çekmesi neredeyse hiç çaba gerektirmezdi.

Lütfen.

"Abigail." Parmakları üst baldırımda dans ediyordu, Eteğimin kenarını okşamak için biraz daha aşağıya indi. Dizimi okşadı ve elini neredeyse, ama tam olarak değil, bacağımın tamamında gezdirdi. "Söyle bana. Seni şimdi parmaklasam ıslanır mısın?"

"Evet, efendim." Biraz kıpırdandım, kontrol etmekten çekinmemesi gerektiğini ona bildirdim.

"Seni masanın üzerine kaldırıp seninle sevişmem için hiçbir şey gerekmez." Kulağıma fısıldadı, "Seni hiç yemek masasına yatırmadım."

"Bu bir rezalet, Usta. Bunu düzeltmeliyiz."

Dilini kulak mememde gezdirdi ve ben bu his karşısında ürperdim. "Öyle yapmalıyız, güzelim. Ve yapacağız da. Ama bu gece değil."

Yarım bir mızımızlandım. Neden? Onu bu kadar çok isterken neden?

"Ne düşündüğünüzü biliyorum," dedi.

Elbette biliyordum; bazen sanki lanet bir zihin okuyucuyla evlenmiş gibiydim.

"Poker suratın hiç yok," diye devam etti. "Ve inan bana, ben de en az senin kadar çok istiyorum. Ama bunun için ikimizi de bekleteceğim. Bu her şeyi çok daha iyi yapacak." Bir kaşını kaldırdı. "Ya da en azından düğünümüzden bir ay önce neden seks yapmamamız gerektiğine dair söylediğin şeyi hatırlıyorum."

Mükemmel hafızasına lanet olsun. "Evet, Efendim. Hatırlıyorum. Ayrıca ikimizin de o kadar uzun süre seks yapmamanın aklıma gelen en iyi fikir olmadığına karar verdiğimiz de hatırlıyorum."

"O zaman bu sefer bütün bir ay beklemek zorunda kalmayacağımızı bilerek bu gece ikimiz de rahat uyuyacağız."

Şaşırtıcı bir şekilde, o gece iyi uyudum. Açıklaması zordu ama onun tasmağını taktığımda kendimi ona daha yakın hissediyordum. Sözüne sadık kalarak hiç seks yapmadık. Arkasından yatağa tırmandığımda ve beni kendine çektiğinde neredeyse yalvaracaktım. Bunun yerine, memnuniyetle iç çektim ve kollarının beni sardığı hissine odaklandım.

Korumalı.

Güvenli.

Tasmanın içindeyken kendimi ona daha yakın hissetsem de aynı zamanda daha korunaklı hissediyordum. Hafta boyunca böyle hissetmediğimi söylemiyorum, ama tasmaında olmakla ilgili bir şey vardı.

Yalnızca onun olarak damgalandığımda, beni güvende tutmak için cehenneme gidip geleceğini biliyordum.

Başını çevirdi ve saçlarımı öptü.

Yüzümü kaldırdım. "Öp beni, Efendim."

Tecrübelerime dayanarak beni en azından bu kadarından mahrum etmeyeceğini biliyordum. Beni hayal kırıklığına uğratmadı, yakınımaya çekti ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak yavaş ve şehvetli

bir öpücükle ayak parmaklarımı kıvırdı.
Ertesi gün için sabırsızlanıyordum.

Üçüncü Bölüm

TErtesi sabah ben yatak odasında hazırlanırken kapı çaldı. Nathaniel'e kahvaltı hazırlamıştım.

ama önceki geceden farklı olarak benim de ona katılmamı istedi. Aynaya son bir kez baktıktan sonra koridora çıktım.

Merdivenlerden inerken Nathaniel'e rastladım.

Beni görünce durdu. "Kazağı kaldır."

Gözlerimi indirdim ve kazağın eteklerini kaldırarak altındaki dantelli siyah korseyi bir anlığına görmesini sağladım.

"Çok güzel," dedi parmağını göbeğimin üzerindeki kumaşta gezdirerek. Sesi ve dokunuşu beni neredeyse bir arzu birikintisi içinde bıraktı. "Yine de seni tamamen görmek için sabırsızlanıyorum. çıplak."

"Ben de aynısını hissediyorum, Efendim."

Boynumun arkasını kavradı, beni kendine yaklaştırdı ve parmaklarını ensemdeki saçlarda gezdirdi. "Bugün kendini daha iyi hissediyor musun, güzelim?"

Başımı kaldırdım ve gözleriyle karşılaştım. Ayak parmaklarıma kadar hissettiğim bir arzu ile karanlıktılar. "Evet, Efendim. Hem de çok."

"Güzel." Dudaklarını nazikçe dudaklarıma değdirdi ve sonra kapıya doğru ilerlerken elimi tuttu.

Simon ve Lynne verandamızda duruyordu. Sol kolu Lynne'in omuzlarındaydı ve bunun nedenini anlamak için ona şöyle bir bakmak yeterliydi. Sanki bir şey olsa yerinden fırlayacakmış gibi görünüyordu.

Herkes ona yanlışı baktı.

"Simon," dedi Nathaniel. "Evimize hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim," dedi kum rengi saçlı, uzun boylu adam. "Bu Lynne."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi ve gözleri büyüdü, sanki ön verandada bir kırbaç ve kelepçe çıkarmasını bekliyormuş gibi. Sesini alçalttı ve beni ileri doğru itti. "Bu benim karım, Abby."

Benimle tanıştırmak onu biraz olsun rahatlatmış gibiydi. Gözleri hâlâ temkinli ve kasları gergindi. Yine de dürüst olmak gerekirse, artık arabaya koşarak geri döneceğini düşünmüyordum.

"Abby," dedi Nathaniel, hâlâ vahşi bir hayvanla konuşurken kullandığı ses tonuyla. "Simon ve ben ofisimde konuşurken neden Lynne'i mutfağa götürmüyorsun?"

Lynne'e beni takip etmesi için el salladım ve eşikten geçmeden önce Simon'ın yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. Koridorda yürürken sağ tarafımızdaki odayı işaret ettim. "Orası Nathaniel'in ofisi, erkekler orada olacak. Öğle yemeği için sandviç hazırlayacaktım. Gel. Bana eşlik eder misin?"

Bir şey söylemediğinde şaşırmadım ama beni mutfağa kadar takip etti. Ekmeği çıkardım. ve hâlâ evden dışarı fırlamaya saniyeler kalmış gibi görünen minyon sarışına bir kaşını kaldırdı.

"Biliyorsun, eğer izlemek istemiyorsan, seni çok rahatsız ediyorsa ya da beklemek ve yeniden planlamak istiyorsan, çocuklara söylemekte bir sorun görmüyorum."

Omuzlarını dikleştirdi ve bir an için omurgasını gördüğüme yemin edebilirim. İyi de oldu. Boyun eğmek için güçlü bir kadın olmak gerekirdi.

"Ben iyiyim," dedi ve yüzünde çelik gibi bir ifade vardı. beni şaşırtan bir sesle. Derin bir nefes aldı. "Sizden ve Nath-Mr. West'ten biraz korktuğumu itiraf etmeliyim. Ve izleme fikri. Ama bunu yapmak zorundayım. Kendim için."

Sözlerinde, ifadesinin yansıttığı bir gerçeklik vardı. Ve bir zamanların ürkek kadını şimdi

Cesur fare aslanın pençesindeki kıymığı çıkarmaya çalışıyor. Dönüşümü görünce kendimi daha rahat hissettim.

"Bunu söylediğini duymak beni çok mutlu ediyor," dedim, sandviçler üzerinde çalışıyordu. "Ama ona Nathaniel diyebilirsiniz.

Neredeyse kimse ona Bay West demiyor. Ve bu tamamen Birini ilk kez izlerken gözünüzün korkması anlaşılabilir bir şey. Ben öyle olduğumu biliyorum."

Tezgâhta yanıma geldi ve bana yardım etmek için ekmeğe uzandı. "Bu senin için garip mi? İnsanların önünde oynamak?"

"Bu ilk seferdi. Sakıncası yoksa mayonezi uzatır mısın?" Ekmeğin bir tarafına hafif bir tabaka koydum.

"Ama her seferinde daha da kolaylaştı. Dürüst olmak gerekirse, artık benim için tahrik edici bir şey. Bir, çünkü hoşuna gittiğini biliyorum, iki, çünkü ona hizmet etmekten ve birinin beni izliyor."

"Bugün ne yaptığını biliyor musun?"

Sandviçleri bitirmesi için onu yalnız bıraktım ve salata için meyve kesmeye başladım. "Oh, hayır. Bunun ne eğlencesi olabilir ki?"

Güldü. "Ne olacağını bilmeden bir işe girişmek benim için çok zor."

"Ama teslimiyetin güzel yanı da bu. Her şeyi bilme, her şeyi yapma ihtiyacından vazgeçmek ve her şeyi düşünün. Dom'unuzu tanıdığınızda, sevdiğinizde ve ona güvendiğinizde, kontrolü ona bırakmanın heyecanını yaşarsınız çünkü onun da sizi tanıdığını, sevdiğini ve güvendiğini bilirsiniz."

"Güvenli kelimeler de bunun içindir."

"Doğru."

"Hiç güvenli kelimeni söyledin mi?"

"Evet." Sırıttım. "Benden önce, Usta hiçbir zaman bir denizaltının güvenli kelimesini kullanmasına izin vermemişti. Sadece birkaç kez oldu ama ben de kendiminkini kullandım. Bunun meydan okuyan biri olduğum için olduğunu söylemeyi seviyorum, ama doğrusu, beni yakaladığında sahnede yeniydin. Sınırlarımı

göstermeme yardım etmeseydi nasıl bilebilirdim ki?
Ben mi?"

"Simon bana bir kontrol listesi hazırlattı."

"Bu iyi bir başlangıç. Bir kontrol listesi ile çizgileri nereye çekeceğini bilir. Gerçekten oynayarak, onlara ne kadar yaklaşabileceğini veya onları ayarlaması gerekip gerekmediğini bilecek."

Sandviçleri bitirmişti, ben de bir tepsi çıkardım ve sandviçleri üzerine yığdık. Onları buzdolabına koymuştum. meyve salatasıyla birlikte. Oynadıktan sonra yemek yedik.

"Öğrenecek çok şey var," dedi.

"Ve asla hepsini bilemeyeceksiniz. Ama Simon saygı duyulan ve çok sevilen biri. Emin ellerdesiniz."

Kızardı. "Henüz değil, değilim. Daha yapmadık herhangi bir şey."

Kıkırdadım ve öğle yemeği hazırlıklarını bitirmeye geri döndük. Adamlar kısa bir süre sonra bizi böyle buldular. Simon Lynne'e doğru yürüdü ve ona hızlı bir öpücük verdi. Nathaniel onun sakinleşen tavrını fark etti ve bana teşekkür etti. Ben sadece gülümsedim ve başımı salladım.

Saatine baktı. "On dakika, Abigail. Üçümüz daha sonra geleceğiz."

Diz çökmek ve doğru ruh haline girmek için bolca zaman istediğimden beş dakika içinde oyun odasına vardım. Dizlerimin üzerine çöktükten hemen sonra kendimde bir farklılık hissettim. Nathaniel'in dün geceki planı işe yaramıştı. Ondan asla şüphe etmemeliydim. Gözlerimi kapattım ve ciğerlerime girip çıkan havaya odaklandım.

"Çok güzel, Abigail."

Hafifçe kalktım. Nathaniel'in geldiğini duymamıştım. Aslına bakarsanız, Simon ya da Lynne'i de duymamıştım.

Nathaniel etrafımda dolaştı. "Bence bugün ikimiz de zihinsel olarak düne göre çok daha iyi durumdayız. Sence de öyle değil mi?"

Başımı eğik tuttum. "Evet, efendim. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Bir kırbacın ucunu çenemin altından tuttu ve başımı yukarı kaldırmaya zorladı. Gözleri arzu ve kötü niyetle kararmıştı ama yine de bir şekilde tamamen ciddiye. "Dün gecenin sorumluluğunu üstleniyorum ve bir daha olmayacağından emin olabilirsin."

Sesi içime işledi ve önceki gecedan kalan stres ve suçluluk duygusunu da beraberinde götürdü. Kendimi çok daha hafiflemiş hissettim. Bendeki değışikliğı fark ettiğı belliydi çünkü gülümseyerek, "Seni kırbaçlama tezgahı."

Bana sürünmemi söylemedi, ben de ayağı kalktım ve kalçalarımı onun sevdiğini bildiğim şekilde sallayarak banka doğru yürüdüm. Vücudumu bankın üzerine yerleştirdim, ahşap çerçeveye bağladığını fark ettim. Bu genellikle onun yoğun ve heyecanlı bir şeyin damarlarımda dolaşmasını planladım.

Simon ve Lynne'e duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler söyledi, sonra bana doğru yürüdü. Tam düşündüğüm gibi, bağları aldı ve beni banka bağladı.

"Bugün tüm seslerinizi duymak istiyorum ama hareketsiz olmanız gerekiyor. Çok uzun zaman geçtiğı için, en iyisinin sen."

"Teşekkür ederim, Efendim." Beni bağlama gerekçesini takdir ettim.

"Şu kışa bak," dedi ellerini etimin üzerinde gezdirerek. "Onu cezalandırmam için adeta yalvarıyor."

Derin bir nefes aldım ve bir iniltiyle ciğerlerimdeki havayı boşalttım. Elleri çok iyi hissettiriyordu. Birkaç dakika arka tarafımı yoğurdu ve sonra sertçe vurdu.

"Oh, kahretsin, evet," diye neredeyse nefes nefese kalmıştım. Daha fazlası için kışımı kaldırmaya çalıştım ama beni çok sıkı bağlamıştı. Bunun yerine gözlerimi kapattım ve kendimi dağılan keskin acıya bıraktım. elleriyle zevke dönüştürdü.

Durduğunu ancak odanın sessizliğı beni etkilediğinde fark ettim. "Yeşil, Usta," diye neredeyse sızlanıyordum, daha fazlasını istiyordum.

Sözlü bir cevap gelmedi. Aslında, yaklaşık otuz saniye boyunca hiçbir şey olmadı. Sonra bir ses duydum; kemerin çözülürken çıkardığı metalik tıngırtı. İçime çektim. Nefes al. Kemer taktığı nasıl dikkatimden kaçmıştı?

Vücudum beklentiyle gerildi. Oyun odasında kemer kullanmasıyla ilgili bir şey vardı. Birini kullanabilirdi

Arzularına bağlı olarak bana acı ya da zevk hissettiriyordu. Ne zaman bir tane kullansa, ertesi ya da iki gün boyunca onu takardı ve belinin etrafındaki görüntüsü bana tenimde nasıl hissettirdiğini hatırlatmaktan asla geri kalmazdı, anında uyarılmayı garanti eder.

Pantolonunun kemerini hızlı bir hareketle çekti ve ben kendi kendime yalvardığımı duydum, "Oh, lütfen. Oh, lütfen. Oh, Lütfen," derken bacaklarımı birbirine sürtmek için bağlara karşı mücadele ettim.

"Sakin ol."

İnledim ama itaat ettim. Kemerini avucunun içine vurdu ve sıranın önüne doğru yürüyerek önümde durdu. Attığı her adımda avucuna vurduğu tokadı tekrarlıyordu. Ses, normalde sessiz olan odada yankılandı.

Ayakları göründü ve kemerin ucunu yana sarkacak şekilde bıraktı, kuyruk ucu hafifçe sallanıyordu. "Bunu hak et," diye emretti. "O lezzetli kıcıını ve amını işaretleyerek kazan beni."

Bir eliyle hâlâ kemerini tutarken, pantolonunun fermuarını açtı ve kalçalarına doğru itti. Muhteşem ereksiyonu yüzümden birkaç santim uzaktaydı. Sert, gergin uzunluğunu görünce dudaklarımı yaladım.

"Evet, Abigail, ağzını sikeceğim ve sen Sana verdiğim her şeyi yutacaksın." eneme dokundu. "A ve beni al."

Garipti, ama sikini içine alabildim. İçinde bulunduğum pozisyon. Kalçalarını ileri doğru itti ve boğazımın arkasına vurdu.

"Sonuna kadar," dedi.

Normalde başımı yukarı kaldırırdım ama elim kolum bağlı olduğu için onu ağzıma kadar sokamıyordum. Kemerini bir elinde tutarak, saçlarımdan başımın iki yanını kavradı. Dizlerini büktü ve bu açıyla onu tamamen içime alabildim.

"Siktir, iyi hissediyorsun." Ağzımı ciddi bir şekilde kullanmaya başlamadan önce birkaç ön hamle yaptı. Beni banka bağlayarak, bana ne verirse alabilecek bir konuma getirmişti. Beni kendi zevki için kullanma düşüncesi beni teşvik etti ve daha iyi erişmesine izin vermek için boğazımı daha da gevşettim.

"Çok iyi," dedi itişler arasında.

Ona oral olarak hizmet ettiğim zamanlar olmuştu, doruk noktasını mümkün olduğunca uzun süre ertelemişti. Hiç de öyle görünmüyordu.

Yine de şu anda bunu yapmaya meyilliydi. Beni kullanması sert ve hızlıydı ve çok geçmeden yaklaşan serbest bırakma. Saçlarımı daha sert çekti, ağzımın derinliklerine soktu ve sonra hareketsiz kaldı.

"Çok sert boşalacaksın," dedi neredeyse hırlayarak. "Ve hepsini yutacaksın."

Homurdanarak geldi ve ben de çılgınca çalışarak hiçbir şey kaçmadı. Kemerini bıraktı ve başımı tuttu, parmakları şimdi saçlarımı okşuyordu. Vücudum onun dokunuşunda bulduğum zevkle neredeyse mırıldanıyordu.

"Çok iyisin, güzelim," diye fısıldadı. "Bana hizmet etme şeklini seviyorum. Hiçbir şeyi geri tutmuyorsun. Bana her şeyini veriyorsun."

Ağzımdan çekildi ve pantolonunu yukarı çekti.

Ona hizmet etmek beni tahrik ediyordu.

Onun doruğa ulaşması beni biraz rahatlatsa da, ben hâlâ kendi doruk noktam için yanıp tutuşuyordum. Bunu biliyordu ve ellerini tuttuğunda şaşırmadım.

Arkamda pozisyon almak için hareket ederken vücudumda dolaşıyor, oramı buramı okşuyordu.

Bir parmağını içime kaydırды. "Belki bu akşam kemerimi hak edersin. Ama şimdilik, canının çektiğini bildiğim başka bir şeyle başlayacağız."

Bunu beklememe rağmen, deri kayışı başımın yanına yerleştirdiğinde kalbim küt küt atmaya başladı. Ben Bana şaplak atmasını istiyordum ama ne planladığını görene kadar buna çok ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

"Bir şey söylemek ister misin?" diye sordu, bir parmağını

daha içime daldırdı ve ıslaklığı görünce memnuniyetle gülümsedi.

buldu.

"Lütfen, lütfen, lütfen, Efendim. İhtiyacım var-"

Sözlerim kıcıma atılan sert bir tokatla kesildi. "Neye ihtiyacın var?"

İnledim. "Bu, Usta. Bana şaplak atmanızı istiyorum."

Hiçbir şey söylemedi ama bana yavaş yavaş sertleşen yumuşak şaplaklarla karşılık verdi. Kalçalarımı kaydırmaya çalıştım - klitorisim sürtünme için çaresizdi - ama bir kasımı hareket ettirir ettirmez durdu.

"Seni masaya bağlamamın bir sebebi var Abigail. Bir daha hareket edersen tamamen dururum."

"Özür dilerim, Efendim."

"Kıpırdamadan durarak bunu kanıtlayın."

Bir kez daha başladı ve ben kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. Kıvrınma isteği gittikçe güçlenirken gözlerimi kapattım ve yavaş, ölçülü nefesler alıp verdim. Zihnimi temizledim ve odak noktamı belirledim.

sadece onun üzerinde.

"Çok güzel, güzelim."

Sadece ellerini kullanarak, cildimi hazırlamak için zaman ayırarak ve sık sık şişmiş etimle alay ederek devam etti. Bir ya da iki parmağını içime sokuyor ve sonra klitorisimin etrafında dönüyordu. Kıcıma attığı şaplaklar gittikçe sertleşiyor ve hızlanıyordu ama yine de bir şekilde parmaklarını içime sokup çıkarıyordu.

Parmakları gittikçe daha derine inerken nefesim kesildi ve neredeyse G noktamı fırçalayarak bana eziyet etti. Ve bu sırada diğer eli hâlâ lezzetli darbeler yağdırıyordu.

Üçüncü parmağını içime bastırırken, "Oh, kahretsin, Usta," dedim.

"Böyle bir dil, tsk-tsk-tsk." Parmaklarını birbirine geçirdi, Tam ihtiyacım olan noktaya bastırırken deri kayışı kıcıma indirdi.

Orgazmımı engellemek için iç kaslarımı sıktım. "Siktir!"

"Yerinizde olsam izin almadan gelmezdim. Bunu bir azaba dönüştürmek istemem." Parmaklarını içeri soktu

ve tekrar dışarı. "Sana dokuz tane daha vereceğim ve boşalmaya izin yok. Seni böyle becermekten zevk alıyorum, bu yüzden bunu yapmaya devam edeceğim."

Bunu yapamayacaktım. O hareketlerini dokuz kez daha tekrarlariken dayanamazdım. Düşündüm ki sarı güvenli kelimemi kullanarak. Yumruğumu açtım ve kapattım. "Bunu yapabilirsin," diye fısıldadı kulağıma.

"Yapacaksın.
Benim için."

Onun sözleri kararlılığımı güçlendirdi. Onun güvenoyuyla, bunu yapabileceğimi biliyordum. Ve bunu onun için yapacağıma dair ince hatırlatması, içimde ona hizmet etmeyi arzulayan ve buna ihtiyaç duyan parçama hitap etti.

"Dokuz tane daha, Usta," dedim. "Sizin için."

Kayış parmaklarıyla aynı anda tekrar yere indi. "Teşekkür ederim, Abigail."

Sonraki üçü hızla indi ve o durup tenimi ovuşturana kadar nefesimi tuttum, keskin ağrıyı giderek artan bir zevke itti.

"Kaç tane daha var?" diye sordu.

"Beş, Usta. Lütfen."

Kayış tekrar arka tarafıma değdi ve parmakları tekrar içime girdiğinde nefesim kesildi.

"Geri say," diye emretti. "Dört."

Saymaya odaklanmanın son üçünü atlatmamı kolaylaştırdığını fark ettim. Yine de onuncuyu bitirdiğinde, vücudumun beni ustaca inşa ettiği serbest bırakmaya teslim olmasına izin vermemek için tüm öz kontrolümü aldı.

Kayışı tekrar başımın yanına koydu ve parmaklarını hâlâ içimde gezdirdi. "Çok ıslaksın. Sikimin içine girip seni becermesi için çok hazırsın. İstedğin bu mu, benim güzel mi?"

"Evet, Efendim," diye sızlandım.

Kıkırdadı. "Hayır, 'Eğer sizi memnun edecekse, Efendim' mi?"

"Dürüst oluyorum." Gözlerimi sıkıca kapattım. Parmakları hâlâ ağrıyan bedenimin içinde hareket ediyordu.

Kıkırdama tam bir kahkahaya dönüştü. "Demek öylesin. Teşekkür ederim." Parmakları gitti ve ben tekrar sızlanmaya yaklaştım, ama sonra "İstediğin zaman gel" dedi.

Ağzının sıcaklığı beni tam da ona en çok ihtiyacım olan şeydi. Yumuşak ısırıklar bekliyordum ama o sertti, klitorisimi yalıyor ve emiyordu. Vücuduma getirdiği ezici zevke biraz daha dayanmak isteyerek gerildim. Muhtemelen işe yarardı, ama parmaklarını tekrar karışıma soktu ve bu, kötü diliyle birlikte, hızlı bir şekilde dayanmayı imkansız hale getirdi.

"Oh, Tanrım. Evet," diye inledim.

Dilini bir kez daha kaydırdı, parmaklarını çok iyi bildiği o noktaya bastırdı ve ben çaresiz bir çığlıkla boşaldım. Hareket etmedi ama hareketlerine devam etti.

"Yine," dedi klitorisimi ovuşturarak.

Bunu ikinci doruk noktam izledi ve pantolonunun fermuarının açıldığını ve içime girdiğini duymadan önce nefesimi yakalamak için zar zor zamanım oldu.

"Üçüncü kez boşalacaksın, ama sikim içindeyken."

Aşırı dozda orgazmdan ölen biri olup olmadığını merak ettim. Tekrar boşalmam mümkün görünmüyordu ama bedenim artık tamamen onun kontrolü altındaydı ve benden uçmamı istese muhtemelen kanatlanıp havalanırdım. Ve bu şekilde beni üçüncü kez çılgına çevirdi.

İtişleri güçlüydü, her biri içimin derinliklerine çarpıyor ve vücudumu sıraya doğru itiyordu. Bağlı olduğum için, beni istediği gibi kullanmasına izin vermekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Gözlerimi kapattım ve bana verdiği özgürlüğün ve serbest kalmanın tadını çıkarmama izin verdim. İçimdeki keskin sızı

Arka taraf, getirdiği zevki çok daha yoğun hale getirdi ve çok geçmeden başka bir orgazmın zirvesine geri döndüm.

O da yaklaşmıştı. Sarsıntılı hareketlerinden ve nefes alışındaki sertlikten bunu anlayabiliyordum. "Kahretsin, Abigail. Öyle hissediyorsun ki

Güzel. Tekrar boşalırken o amcığın sikimi sıkıldığını hissetmek istiyorum."

Parmakları klitorisimde gezindi ve bedenim karşılık verdi. Serbest bırakılmam onun dokunuşunun komutlarını takip ederken inledim ve sonra o da boşaldığında tekrar.

Beni titrer halde bıraktı, bedenim aşırı hassaslaştı ve her sinir ucu bir sonraki adımda ne isteyeceğini görmek için hazır bekledi.

Omurgam boyunca öpücükler yağdırdı ve ben ürperdim. "Çok iyi, güzelim."

Sanki vücudumun ihtiyacı olan sinyal buydu. O beni çözerken ben de etkisiyle rahatladım. Kendimi ağır hissediyordum ve gözlerimi açık tutmak çok fazla enerji gerektiriyordu, bu yüzden onları kapalı tuttum. Sırtıma masaj yaptı ve şefkatle losyon sürdü.

sırt üstü yattım. Etrafımda bir yerlerden sesler geliyordu ama daha çok arıların hafif uğultusuna benziyordu ve kelimeleri çıkaramıyordum.

Üzerime bir battaniye örttü ve beni kollarının arasına aldı. İç çektim. Onun kucağına sarılmak çok iyi hissettirdi. Başımı göğsüne gömdüm ve derin bir nefes aldım.

Kıkırdadı. "Muhtemelen ter ve seks kokuyorumdur. Ama sonra tekrar, sen de öyle."

"Kokunu seviyorum. Şişeleyip satmalısın. o." Tekrar nefes aldım. "Hayır, bir daha düşündüm de, sanırım seni kendime saklayacağım."

Yatak odasına girmiştik. Beni yatağın ortasına yatırdı ve sonra sırtımı göğsüne çekmek için tırmandı. Boynumun arkasını öptü. "Ben de seni kendime saklayacağım. Sonsuza kadar."

Birkaç saniyeliğine kendimi uykuya bıraktım, o sırada aklıma geldi. "Simon ve Lynne."

Kolları etrafımda sıkılaştı "Onlar iyi. Her şey kontrolüm altında. Senden tek istediğim dinlenmen."

Dünyayı onun yetenekli ellerine bırakabileceğimi hatırlayarak uykunun beni ele geçirmesine izin verdim.

* * *

Saatler gibi gelen bir süre boyunca uyuklayıp durdum ama asla derin bir uykuya dalamadım. Ben dinlenirken Nathaniel yanımda kaldı. Ne zaman etrafımın farkına varacak kadar uyansam, onun sıcaklığını hissediyordum. Normalde bir sahneden sonra hissettiğim yorgunluk yavaşça ortadan kalktığında, onunla yüzleşmek için döndüm.

"Uyanık mısın?" diye sordu bir öpücükle. Esnemiştim.

"Neredeyse."

"Acele etme." Başparmağı alt dudağımın üzerinde gezindi. "Aceleye gerek yok."

"Simon ve Lynne hala burada mı?"

"Mmm, ya aşağıda ya da dışarıda. Ona seninle kaldığımı ve yürüyüşe çıkabileceklerini ya da içeride takılabileceklerini bildiren bir mesaj gönderdim."

"Umarım Lynne hâlâ sakindir ve bu sahne onu çok fazla korkutmamıştır."

"Simon seninle konuşmaktan gerçekten keyif aldığını söyledi."

"Omuzlarının üzerinde iyi bir kafası var ve görüldüğünden daha güçlü."

"Biz bir şey yapmadan önce onu rahatlatma fırsatı bulduğunuza sevindim; bence bunun çok faydası oldu."

"Aç mısın? Lynne ve ben öğle yemeğinin çoğunu hazırladık ve tek yapmam gereken her şeyi dışarı koymak."

Beni de yanına alarak ayağa kalktı. "Öğleyi biraz geçti. Sen giyinirken ben gidip onları bulayım. Yemeğimizi güneşlenme terasında yeriz."

Bana hızlı bir öpücük verdi ve sonra misafirlerimizi bulmak için ayrıldı. Banyoya gitmeden önce birkaç dakika yatakta kalıp gerindim. Vücudum nefis ağrılarla doluydu. ve günlerce benimle kalacak ağrılar.

Nathaniel giymem için bir kıyafet, iki ağrı kesici ve bir şişe su hazırlamıştı. İki hapi aldım ve suyun yarısını içtim. Aynadaki yansımama bakıp gülümsedim.

Berbattı. Saçlarım dağınıktı ve dudaklarım dolgundu. Arkamı dönüp omzumun üzerinden bakarken, oyunumuzun izlerinin arkamda olduğunu fark ettim.

Hazırladığı kıyafet kısa bir etek, iç çamaşırı yok ve yumuşak pamuklu bir tişörttü. Sıradan ama yine de hafif seksi. Çabucak

saçımı taradım, yüzümü yıkadım ve giyindim.

Ben aşağı indiğimde Lynne mutfaktaydı ve buzdolabından sandviç çıkarıyordu. Bana utangaç bir şekilde gülümsedi. Ben de gülümseyerek karşılık verdim, birini oyun oynarken izledikten sonra onunla ilk kez etkileşime girdiğimde yaşadığım tuhaf duyguyu hatırladım.

"Simon'la yürüyüşe mi çıktınız?" Dolaptan bardakları alıp buzla doldururken sordum.

"Sadece bir süreliğine," dedi. "Biz de senin havuzuna ayaklarımızı soktuk."

"Bir dahaki sefere mayolarınızı getirmeniz gerekecek." I meyve salatasını çıkarırken izledi. "Etrafta erkekler olmadan konuşmak ya da sormak istediğin bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı. "Simon ve ben sonra konuştuk. Düşündüğüm gibi bir şey değildi ama yine de tam olarak Aynı anda beklenen. Bunun mantıklı olmadığını biliyorum."

Güldüm. "Sanırım ne söylemeye çalıştığını biliyorum. Seni şaşırtan bir şey oldu mu?"

"Garip olacağını düşünmüştüm ama gerçekten televizyonda bir şey izliyormuşuz gibiydi. İkiniz orada olduğumuzu bile bilmiyor gibiydiniz. Bence bu her şeyi kolaylaştırdı."

"Üstadın orada olduğunuzu asla unutmadığını garanti edebilirim, ama benim hakkımda haklısınız. Tüm odağım onun üzerindeydi."

"Onu izlemek büyüleyiciydi. Nasıl bu kadar sert ve talepkar olabiliyor ve yine de size böyle sevgi ve bağlılık."

Oyun odasında benimle pek sık göz göze gelmezdi ama neden bahsettiğini biliyordum. izin verdiği birkaç seferde. Bu benim hiç görmediğim bir bakıştı.

Görmekten sıkıldım ve bunu düşünürken aklıma bir fikir geldi.

Belki oyunumuzu videoya çekmesini sağlayabilirsem ve izlersek?

Bu fikir beni tahrik etti. Daha ateşli olan tek şey, oynarken bizi izleyen başka insanlar olsaydı ve onların yüzlerini de görebilseydim olurdu. Bir fantezinin içine düştüm.

gibi olurdu.

"Misafirlerimiz için bacaklarını iyice aç, Abigail. Benim sikime hazırlanırken amının ne kadar ıslandığını görsünler."

Gözlerim bağlı olduğu için hiçbir şey göremiyorum ama adamların orada olduğunu biliyorum. İzliyorum. Kanepede oturuyorum ve dizlerimi ayırıyorum.

"Daha geniş," diyor adamlardan biri. "Klitorisini göremiyorum."

Nathaniel arkamda. Meme uçlarımdan birini öyle sert çimdikliyor ki gözlerim doluyor. "Açıl. Şimdi."

Dizlerimi olabildiğince açıyorum ve o da meme ucumu bırakıyor.

"Daha iyi. Şimdi gördünüz mü beyler, sikim için ne kadar çaresiz olduğunu? Amcığı nasıl da ıslanıyor.

"Bu lanet şey yoluna devam ediyor."

"Güzel ve sıkı," diyor başka bir adam. "Eminim eldiven gibi oturuyordur."

"Öyle," diye cevap veriyor Nathaniel, sonra eğilip sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldıyor. "Seyir zevkleri için yayılmış halinize bakarken şehvetten deliye dönüyorlar. Ben sadece

O tatlı amcığın içine girdiğimde ne hissedeceklerini hayal et." Ayağa kalkıyor. "Beylere klitorisine nasıl oynadığını göster, Abigail."

"Abigail?"

Atladım. Ne oldu?

Nathaniel mutfağa girmişti ve biraz şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu. Ne düşündüğünü biliyorum dercesine bir kaşını kaldırdı. "Bir an için başka bir yerdeydin. Simon ve ben eşyaları taşımaya yardım edebilir miyiz?"

"Ah, doğru. Ben değildim. Öyleydim," diye kekeledim.
"Evet, evet, yapabilirsin."

Güneşlenme alanına vardığımızda Lynne bile gülüyordu.
Herkes oturup birer sandviç aldı ve rahat bir sohbe
daldık. İlk defa gerçekten bir
Simon'la konuşma şansım oldu ve onu arkadaş canlısı ve
zeki buldum. Adamlar Nathaniel'in güvenlik ekibiyle yaşadığı
bir sorunu tartışıyorlardı. Uzun süredir güvenlik şefi olan
Jonah istifasını vermiş ve nişanlısı ve Domme'si Eve ile
birlikte Kaliforniya'ya taşınıyormuş. Görünüşe göre Simon'da
yardımcı olabilecek birinin adı vardı.

Erkekler sohbet ederken ben Lynne'e döndüm. Eskiden
çalıştığım halk kütüphanesinin hemen alt sokağında bulunan
tanınmış bir hukuk firmasında yönetici olarak çalışıyordu. En
sevdiği yazarlar hakkında konuşurken gözleri büyüdü.

Konuşmamıza ara verdiğimizde, adamların konuşmayı
bırakıp bize baktıklarını fark ettim. Nathaniel'in ihtiyaçlarına
daha fazla dikkat etmediğim için kendime kızdım.

"Sizin için bir şey getirebilir miyim, Efendim?" diye sordum.
Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. "Evet, aslına
bakarsan yapabilirsin."

Sandalyemi geriye ittim.

"Otur."

Oh, lanet olsun.

Soluna doğru başını salladı. "Biraz önce mutfaktayken bir
şey hakkında hayal kuruyordun.

Neydi o?"

Bunu bana ciddi ciddi sormuyordu, değil mi? Ama
yüzündeki ifade bana tamamen ciddi olduğunu söylüyordu.

"Üzerindeydi

kişisel tarafı, Usta." "Evet."

Ama elbette o da bunu biliyordu ve yüzünde hiçbir ifade
yoktu. Anlaşılan oyun odasında oyun zamanı bitmemişti.
Simon ya da Lynne'e bakmadım.

Derin bir nefes aldım. "Bu bir fanteziydi. Gözlerim bağlı ve çıplaktım, bir kanepede oturuyordum. Sen de arkamda duruyordun."

Bir kaşını kaldırdı. Devam et.

"Odada erkekler vardı" -s.ktir, bu utanç vericiydi-
"erkekler vardı. İzliyorlardı." Ben konuşurken dikkatini benden ayırmadı. Hiç gözünü ayırmadı. "Bana bakmalarına izin veriyordun ve bana ne kadar Beni istediklerini ve beni becerdiğinde bunun onları nasıl çıldırtacağını. Ve kaydediliyorduk."

"Sonuna kadar teşhircisin, değil mi?" diye sordu, Super Bowl'da battaniyenin altında seks yaptığımız zamandan bahsederken.

"Evet, Efendim."

"Bir gün bir grup erkeğin önünde oynamak ister misin? Ben seni becerirken izlemelerini ister misin?"

Lanet olsun. Sandalyemde kaydım, uyarılmamın arttığını hissettim. "Evet, Efendim."

"Sana bakacaklarını ve seni becermek isteyeceklerini bilmek seni tahrik ediyor mu?"

"Uh," diye kekeledim. "Evet, Efendim, ama bana dokunmalarına izin vermeyeceğinizi biliyorum."

"Hayır, sana dokunmayacaklar, ama büyük olasılıkla seni becerdiklerini hayal ederken mastürbasyon yapacaklar."

"Sizin yanınızda güvende olduğumu biliyorum, Efendim."

Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ne yaparsak yapalım, benim gözetimimde tamamen güvendesin. Sana kendi hayatımdan daha çok değer veriyorum."

Avucunu öptüm. Beni rahatlık alanımın dışına itmeyeli uzun zaman olmuştu. Simon ve Lynne'in önünde fantezimi anlatmak, onun beni zorlamasından daha zor olmuştu. oyun odasında olması. Ama masanın etrafındaki sohbet yeniden başladığında, bugün bir şeyler öğrenen tek kişinin Lynne olmadığını biliyordum.

Dördüncü Bölüm

Simon ve Lynne öğle yemeğinden kısa bir süre sonra ayrıldılar ve Nathaniel ve ben kütüphanede uzanıyorduk. Bir süre özel bir şey konuşmadık, sadece basit bir sohbetti. Simon'ın danışman olarak işe almaktan bahsettiği adam hakkında konuştu. Güvenlik. Jonah birkaç hafta içinde ayrılacağı için, diğer adamı birkaç gün içinde arayacağını düşündü.

Linda çocukları geri getirmeden önce beş saat kadar daha zamanımız vardı. Yatak odasına ya da oyun odasına döneceğimiz kesin değildi ama döneceğimizi umuyordum. Sadece bir seans yapmıştık. Ve bir sonraki randevumuza daha bir ay vardı.

Gerçekten bir ay daha beklemek istemiyordum. Ama ben bir şey söyleyemeden elini dizime koydu.

"Abigail."

Umarım bu düşündüğüm anlama geliyordur. "Evet, efendim?" "Seni yatağımızda, ellerin ve dizlerin üzerinde istiyorum."

Kalbim beklentiyle çarpıyordu.

Oyun odasına geri dönmek güzel olsa da, yatak odasının avantajları vardı. Her adım attığımda bu hafta sonu orada geçirdiğimiz zamanı hatırlardım.

Yaklaşık on dakika içinde beni takip edecekti, bu yüzden soyundum ve doğruca yatak odasına gittim ve yatak başlığına bakacak şekilde ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. Doğal olarak yoga nefesime daldım, bir kez daha bir araya gelmek için bu zamana sahip olduğumuz için mutluydum.

Beklediğim gibi, on dakika geçmeden yatak odasına girdiğini duydum.

"Çok güzel, Abigail. Rahatlayabilirsin. Biraz esneyebilirsin."

Kendimi biraz kaskatı hissederek ve hareket ettiğim için mutlu olarak kığımın üzerine çöktüm ve omuzlarımı yuvarladım.

"İyi misin?" diye sordu.

Onunla yüzleşmek için döndüm. Alnında belli belirsiz endişe çizgileri vardı.

"Evet, efendim. Sadece beklemeye biraz alışkın değilim."

"Öyle mi?" diye sordu ve endişe çizgileri kayboldu. "O zaman senin için uzun bir gece olacak. İzin almadan orgazm olmak yok ve izin konusunda cimri davranmak istiyorum. Ve bu sabah ses çıkarmana izin vermiş olsam da, öğleden sonra güvenli bir kelime kullanman gerekmedikçe veya sana doğrudan bir soru sormadıkça konuşmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Efendim." Bazen sessiz kalmak çok zor oluyordu. Tüm konsantrasyonumu aldı.

"Yeterince gerildin mi? Hazır mısın?" "Evet, Usta."

Yatağa doğru yürüdü, yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü. Bugünkü öpücüklerinin çoğunun aksine, bu seferki acildi. Parmaklarını saçlarıma geçirdi ve ben Hareketlerinin getirdiği keskin acıyla inledi. Kahretsin, bunu özlemişim. Onun kucağına gömüldüm.

Öpücüğü uyarılmamı daha da yoğunlaştırdı ve ben Kollarımı ona doladım, beni yutmasını istedim. Tamamen. Birkaç dakika sonra kulağıma fısıldamak için geri çekildi.

"Dizlerinin üzerine çöküp yatak başlığına bakmanı istiyorum. Ona tutunabilirsin."

Kucağından kayarak ayrıldım ve istediği şekilde yatağa geri tırmandım.

"Dizler daha geniş. Desteğe ihtiyacın olacak." Pozisyonumu aldığımda, bir kırbacın deri ucu sol bacağımdan aşağı, iç tarafımdan yukarı ve sağ bacağımdan aşağı indi.

Oh, evet, evet, evet.

Bacaklarım boyunca nazik dokunuşlarla başladı ve kırbaç arka tarafıma daha sert indi. Yavaş yavaş

vuruşların şiddetini arttırdı. Kıcıımı geri ittim, daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Eğleniyor musun?" diye sordu.

Mutluluk içinde mırıldandım. "Mmm, evet, Usta." "Güzel."

Bir elini arka tarafımda gezdirdi ve iki parmaklar içeride. "Bu gece senin için istediğim tek şey bu ve şu anda birinin kesinlikle keyif aldığını söyleyebilirim."

Parmaklarının daha derine inmesini isteyerek kendimi geri ittim. Konuşamıyordum ama dokunuşunun beni nasıl etkilediğini ona bedenimle gösterebilirdim.

Kıcıma bir tokat attı. "Ve biri açgözlü." Kırbaçla arka tarafıma daha çok vurdu. "Ama henüz seni beceremeyecek kadar çok eğleniyorum."

Yer değiştirdi ve ağırlığını sırtıma verdi; nefesi kulağımda sıcaktı. "İstediğin bu, değil mi?

Seni becermemi mi istiyorsun?"

Titredim. "Evet, lütfen, Efendim."

"Hayır." Kırbaacı bacaklarımın arasına gelecek şekilde vurdu. "Başlığı bırak, Abigail."

Bıaktım ve dikkatlice kıcıımın üzerine düştüm, Çünkü kırbacın bıraktığı acı vardı. Yatağın yanında durdu ve o soyunurken gözlerimi ondan alamadım. Hâlâ her gün spor yapıyordu ve vücudu dizlerimin titremesine neden oluyordu. Gözlerim çok uzun ve kalın olan ereksiyonuna kaydı, amım ihtiyaçla sıkıştı.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü?" diye sordu, sesinde alaycı bir ton fark ediliyordu.

"Evet, Efendim."

"Anlat bana."

"Sikini istiyorum."

"Hazır olduğundan emin değilim." Evin yan tarafına oturdu. yatağa uzandı ve yanındaki yeri okşadı. "Sağ ayağını buraya koy."

Yataktan kaydım ve ayağımı istediği şekilde yerleştirerek önünde durdum. Bu pozisyon beni biraz dengesiz bıraktı.

"Ellerini omuzlarıma koy." Dengemi yeniden sağladığımda, bir parmağını iç uyluğumda gezdirdi, klitorisimi daire içine aldı ve girişimi okşadı. "Bakalım hazır mısın?"

Parmağının içime birazcık girdiğini hissettiğimde omuzlarını sıkmaya başladım.

"İstediğin yer burası mı?" diye sordu ve sesi boğuklaştı.

"Evet, lütfen."

Parmağını ağzına götürdü ve tadıma baktı. "Çok tatlı."

Elleri belime doğru kayd ve ben de ona doğru sallandım.

"Seni kucağımda istiyorum. Bacakların bana sarılsın ve sikim içine gömülsün." Hareket etmeye başladım ama o bırakmadı. "Kendini yavaşça üzerime bırak ve tamamen içine girdiğimde hareketsiz kal."

Pozisyonumu alırken omuzlarını tutmaya devam ettim. Kendimi sikinin ucuna bastırarak, "Senin için ne kadar sert olduğumu hissediyor musun?" diye fısıldadı.

Yavaşça kendimi onun üzerine bıraktım ve o da santim santim içime girdi.

"İşte böyle, Abigail. Efendinin aletinin her parçasını al. İçinizde derinlere itildiğini hissedin. Vücudunu ele geçiriyor."

Ben inişime devam ederken çenesi gerildi. Gözlerimi kapattım, böylece içimde sert ve kalın bir şekilde beni gerdiği hissine konsantre olabildim.

"Kıpırdama," dedi, tamamen içine girdiğinde, ama benimle mi yoksa kendisiyle mi konuştuğundan emin değildim. Hareket etme, sikinin üzerinde aşağı yukarı sallanma dürtüsü o kadar güçlüydü ki ve baştan çıkarıcı. Parmaklarımı omzuna gömdüm, iz bıraktığımı biliyordum.

Kendimi daha yavaş nefes almaya zorladım ve sakinleştiğimde ellerini kollarımda gezdirdi.

"İşte bu kadar. Aramızdaki bağı hissediyor musun?"

Yüzümü boynuna gömdüm, daha fazlasını istiyordum.

"Evet, Efendim."

"Sadece bedeninin içinde olmak istemiyorum. Aklının içinde olmak istiyorum. Ruhunda izim olsun istiyorum."

Konuşmadığım için ona daha da sıkı sarıldım. Sen de öylesin.

Öyle.

"Ama şu an için, sadece içinde olmakla yetineceğim. Vücudum." Beni sıkıca tuttu ve hızlı bir hareketle pozisyonlarımızı değiştirdi, böylece ben sırtüstü yattım ve o da üzerimde yükseldi.

Ellerimi tuttu ve başımın üzerine koydu.

Kıpırdamamam gerektiğini bilerek bir avuç çarşaf tuttum.

"Senin içindeyken, aklımdaki tek şey daha da derinleşiyor." Kalçalarını ileri doğru itti. "Ve daha derine." Geri çekildi ve tekrar itti. "Çok derin, ben hissedebileceğin tek şey." Hareketlerini tekrarladı. "Günlerce hissettiğin tek şey."

Göğüslerimin etrafında döndü ve meme uçlarımla oynadı. Kahretsin, çok iyi hissettiriyor. Nefesimi içime çektim ve sırtımı dikleştirdim.

Düzenli bir ritme başladı, istediğini alıyor ve

Bu süreçte bana ihtiyacım olanı veriyordu. İçeride doğru her itiş beni yatağın daha derinlerine itti ve kontrolümün kaydığını hissettim.

"Bu gece seni zorlamayacağım," dedi yavaşlayarak, ama hâlâ içimde sert ve uzun hareket ediyordu. "İstediğin zaman gel."

Gelmek için izin aldığımda, salıverilmemi biraz daha ertelemeye çalıştım ve nefesimin altında Alman alfabesini tersten okumaya başladım.

Ama o ne yaptığımı anladı. "Almanca bu gece sana yardım edeceğim. Seni istediğim yere getirdim ve seni becerebildiğim kadar uzun süre becereceğim."

Çarşafı daha fazla yumrukladım.

"Sikim şu anda çok iyi hissediyor, saatlerce içine gömülü kalabilirim."

O da yapabiliirdi. Daha da derine bastırdı ve bana hınzırca bir gülümseme verdi.

"Dayan, Abigail." Kalçalarımı sıkıca kavrayarak tekrar

tekrar içime girdi. Almancayı geride bıraktım,

Biraz daha dayanma arzumla saçma sapan şeyler mırıldanıyordum.

Sert ve kabaydı ve beni uzun, yavaş vuruşlarla aldı. Sonunda, bu çok fazlaydı ve boşaldığımda alt dudağımı o kadar sert ısırdım ki, kan tadı aldım.

"Evet," dedi ve ilkel bir iniltiyle içime boşalana kadar bedenini kendi salıverilişine doğru itti.

Üzerime düştü ve ben onun doygunluk hissinin tadını çıkardım.

Vücudu benimkini örtüyordu. Ama orada uzun süre kalmadı. Saniyeler sonra, hâlâ ağır ağır nefes alırken, geri çekildi ve beni yıllardır hissetmediğim bir yoğunlukla öptü.

Beşinci Bölüm

Simon ve Lynne'in önünde oynadığımız o hafta sonu bir şeylerin değişmiş olabileceğini düşünmüştüm. her zaman olduğu gibi. Yine de bu konuda çok fazla düşünecek vaktim yoktu. Meagan'la toplantım yaklaşıyordu ve bana e-posta ile birkaç makale fikri göndermişti. yazmamı istedi. Ne kadar boş zamanım varsa yazarak geçiriyordum.

Buluşma günü, Simon ve Lynne ile geçirdikleri Cumartesi gününden üç hafta sonra, Elaina oğluyla birlikte geldi, Maddox, Elizabeth ve Henry'ye bakmak için. Elaina, Nathaniel'in çocukluk arkadaşı Todd'la evliydi. Dürüst olmak gerekirse, o da Nathaniel'in uzun süredir arkadaşıydı.

Yıllar geçtikçe yakınlaşmıştık ve onu hiç sahip olmadığım kız kardeşim gibi seviyordum. Nathaniel ile birlikte şehre gidiyorduk ve ayrılmadan önce beni kucakladı ve her şeyin nasıl gittiğini duymak için sabırsızlandığını söyledi. Toplantı bittiğinde onu arayacağıma söz verdim.

"Kıç tekmele," diye fısıldadı kulağıma. "Bunu planlıyorum."

Garaj yolundan çıkarken Nathaniel sessizdi. Ki bu iyiydi. Sessizlik, sormak istediğim soruların ve onların vereceği bilgilerin üzerinden geçmem için bana zaman tanıdı.

benden talep etti.

"Ben de bu hafta sonunu düşünüyordum," dedi Nathaniel yolculuğun yaklaşık yirmi dakikasında.

"Oh, planımız var mı?" Olduğunu sanmıyordum. Aslında bu bizim birkaç boş hafta sonumuzdan biriydi. Takvim. Nathaniel'in kâr amacı gütmeyen kuruluşu için her yıl düzenlenen siyah kravatlı bağış gecesi birkaç ay içinde

yapılacaktı ve o zamana kadar denetlemesi gereken pek çok şey vardı.

"Hayır. Ben de bu yüzden öyle düşünüyordum."

Devam etmesini bekledim, ellerinin direksiyon simidinde sıkılaştığını fark ettim.

"Bir hafta kadar daha planlanmış bir şeyimiz olmadığını biliyorum ama bu hafta sonu yakamda olmanı istiyorum."

Bu beklenmedik bir şeydi. Her ay oynamaya başladığımızdan beri, sıklığı artırmayı hiç istememişti. Elizabeth doğduktan sonra bile ayda bir kereden başka bir şeye geçmemiştik. Bu konuda konuşmuştuk ama Henry'ye hamile kalmıştım ve bu tartışmalara bir son vermişti. Ben hamileyken hala biraz oynuyorduk ama yoğunluğumuz önemli ölçüde azalmıştı.

"Çok sessizsin," dedi. "İlgilenmiyor musun?" "Ondan değil. Sadece böyle bir şey yapmanı beklemiyordum. düşünüyorduk."

"Belki de bu yüzden iyi bir fikir olabilir."

Söylediklerini düşünürken ifadesi aramızda havada asılı kaldı. Haklıydı. Muhtemelen iyi bir fikir olurdu ve geçen hafta sonumuzdan sonra böyle bir şey bekliyordum.

"Linda'dan çocukları almasını isteyecek misin?" Ben sordum.

Direksiyonu tutuşu daha da sıkılaştı, ellerini gevşetmeden önce parmak eklemleri beyazlaştı. "Sanırım yakamdayken nelerden endişe duyman gerektiği konusunda bir hatırlatmaya ihtiyacın var."

"Bu ne anlama geliyor?"

Dümdüz önüne baktı ama cevap vermeden önce dudaklarının ince bir çizgiyle birbirine yaklaştığını gördüm. "Yani hafta sonu için planları bana bırakacaksın. Her şeyle ben ilgileneceğim. Senin işin doğru zihin yapısında olmak."

"Yani bu çocuklarımız hakkında soru soramayacağım anlamına mı geliyor?"

"Cevap vermek yerine sana bir ödev vereceğim. Bana sorduğun soruyu nasıl ele alabileceğime dair beş yüz kelimelik bir blog yazısı yazmanı istiyorum. Cuma saat altıya kadar."

Ciddi miydi? Toplantıdan sonra ne üzerinde çalışmam gerektiğini bilmiyordum ve o da buna ekleme mi yapıyordu?

"Ya zamanım yoksa?"

"O zaman Cuma günü saat altıda durumu ele alacağım."

Bunun ne anlama geldiğini sormama bile gerek yoktu.

"Cehennem."

Elbette ona bu hafta sonu tasmaşını takmak istemediğimi söyleyebilirdim. Aslında bu iyi bir fikir olabilirdi çünkü o zamana kadar tabağımda ne olacağını bilmiyordum. Ama gerçekten istiyordum.

Bu da ödevi yapmam gerektiği anlamına geliyordu. "Bu bir evet mi?" diye sordu.

İçimi çektim. "Bu evet demek."

"Ölümden daha kötü bir kadermiş gibi davranmana gerek yok." Bana baktı ve gülümsedi. "Buna yazma becerilerini geliştirmenin başka bir yolu olarak bakabilirsin."

"Yazma becerilerim gayet iyi, çok teşekkür ederim."

Kelimeler ağzımdan çıkarken bile şımarıklık yaptığımı biliyordum. Sadece, ugh. Gerçekten de beni sinirlendirmenin bir yolunu bulmuştu. Arabada kalan zamanı değerlendirmeye karar vererek çantamdan bir not defteri çıkardım ve bana verdiği ödev için fikirlerimi not etmeye başladım.

"Bu da ne?" diye sordu.

"Az önce yazmamı söylediğin blog yazısına ne koyacağıma dair fikirler."

"Onu yere

bırak." "Ne?"

"Koy. Onu. İndir."

"Bu sabah yatağın ters tarafından mı kalktın yoksa şehre gitmek seni hep böyle huysuz mu yapar?"

"Ben huysuz değilim."

"Beni kandırabilirdin."

"Sana bu hafta sonu yakamı takmak isteyip istemediğini sordum ve sana bir yazı ödevi verdim. Bu bir şey yapmaz huysuzum. Arabada üzerinde çalışmanı istememem beni huysuz yapmaz." Gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. "Sen

Sebepsiz yere bir şey söylemediğimi ya da yapmadığımı bilecek kadar beni tanıyor olmalısınız."

Elbette bunu biliyordum. Dünyadaki tüm nedenlere sahip olabilirdi, ama bu onların doğru olduğu anlamına gelmezdi. Gerçi çoğu zaman öyleydi.

"Yazma ödevini biraz daha açmama izin verin," dedi. "Bana sorduğunuz soru ve benim bunu nasıl karşıladığımı hakkında düşünmek için zaman ayırmanızı istiyorum. Cevabın ne olduğunu düşündüğünüzü ya da araştırmanızda ne keşfettiğinizi not etmenizi istemiyorum. İyi düşünülmüş, tefekkür dolu bir yazı istiyorum."

Defteri çantama geri soktum.

"Size yardımcı olmak için, otuz dakikanızı Bu gece meditasyon yapacaksınız. Meditasyonunuz tamamlanana kadar bu konuda hiçbir şey yazmayacaksınız."

Otuz dakika mı?

Neredeyse tekrar ciddi olup olmadığını soracaktım ama takındığı kasvetli ifade fikrimi değiştirmeme neden oldu. Sonra ben

Ona asıl sormak istediğim şeyin otuz dakikayı nereden bulacağımı düşündüğü olduğuna karar verdim.

"Şimdi yapabileceğin şey," dedi, "en iyi üç fantezini yazmak. Sadece bir ya da iki satır."

"Kulağa daha eğlenceli geliyor." Defteri ve kalemi aldım.

"Güzel. Bitirdiğinde bana haber ver."

Sadece bir iki satır istediğinden ve onlar da fantezilerimi yazmam uzun sürmedi. Bitirdiğimde iç çekerek kalemi bıraktım, yazmaktan biraz araba tutmuş gibi hissediyordum.

"İyi misin?"

"Arabada yazmak mideme pek iyi gelmiyor, özellikle de zaten kelebekler varken." Koltuğumda arkama yaslandım ve gözlerimi kapattım.

"Artık yazmak yok o zaman. Onun yerine bana ilk fantezini anlat." Tek gözümü kırarak açtım. Şaka yapıyor gibi görünmüyordu.

Ama fantezilerim hakkında konuşmak midemin bulantısını giderebilir.

"İlk yazdığım Simon ve Lynne geldiğinde konuştuğumuz konu oldu. Erkekler."

"Ahh, evet. Bunu unutmamın imkanı yok."

Ben de öyle. Umarım bir gün bunu ayarlar. Bu şimdiye kadar konuştuğumuz en tuhaf sahne olurdu. Erkekler Efendimi nasıl memnun ettiğimi izliyordum. Onun katı bak ama dokunma kuralı.

"İkincisi mi?" diye sordu.

"Bu da kolay. Daha çok rızaya dayalı rızasızlık."

"Fanteziyi yakala."

"Evet. Ama detayları yazmadım."

"Öyle olacağını sanmıyorum. Daha ziyade Ne zaman ve nasıl yakalanacağınızı biliyorsanız sürpriz faktörü."

"Bu tür oyunları çok fazla yapmadık ama yaptığımızda hep hoşuma gidiyor. Bu büyük bir heyecan."

Beni kaçırmış gibi rol yapmayı severdim. Belki de beni seks kölesi yapacaktı ve ben de onun istediği her şeyi yapmak zorunda kalacaktım. Kafamdaki bu fanteziyi keşfedemedim, "Üçüncü?" diye sordu.

"Bunu sevdim," dedim.

"İlginç. Hepsinden hoşlandığınızı sanıyordum," diye alay etti. Koluna vurdum. "Ne demek istediğimi anlıyorsun." "Evet. Böldüğüm için özür dilerim. Ne diyordunuz?" "Üç bir sorgulamaydı."

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedi. "Bununla çok şey yapabilirim."

"Zihnimde, karanlık bir odada bağlıyım. Tüm giysilerim üzerimde, ama sorularınıza cevap verirken, ne zaman yanlış ya da hoşunuza gitmeyen bir cevap versem, giysilerimden birini kesip çıkarıyorsunuz."

"Sanırım bunların üçü de kafamdaki en iyi fantezi için eşit."

"Benimki de öyle. Üçte, sonunda beni çıplak bıraktın ve hala bağılıyım ve bana başka bir soru soruyorsun. Cevap vermeyi reddediyorum, sen de bana oral seks yaptırıyorsun. Sert oluyorsun ama bu beni tahrik ediyor ve neredeyse sikinde boğuluyorum." I

göz ucuyla baktı. "Tam olarak nefes oyunu gibi değil." Bu onun için zor bir sınırdı. "Ama yeterince yakın, sence de öyle değil mi?"

"Evet, oldukça yakın. Yine de bunun hakkında düşünmem gerek." Sağ eliyle dizimi sıktı. "Sana zarar verebilecek ya da ciddi sağlık sorunlarına yol açabilecek hiçbir şey yapmayacağım. sorunlar."

"Ama biraz horoz gagalama?"

"Muhtemelen beni son derece tahrik ederdi."

Ofisinin karşısındaki park yerine çektik. Zamanın bu kadar çabuk geçtiğini fark etmemiştim. İşe erken gitmeyi sevdiği için park yerindeki birkaç arabadan biriydik.

Saatime baktım. Toplantıma daha üç saat vardı. Ya Nathaniel'in ofisinde kalmaya ya da alışverişe falan gitmeye karar verdim.

"Benimle geliyor musun?" diye sordu.

"Birkaç dakikalığına," dedim. "Birazdan kafeye giderim diye düşünüyordum. Gerçi kahve içebileceğimden emin değilim. Midem yine bulanıyor."

Arabanın benim tarafıma doğru yürüdü ve inmemeye yardım etti. "Abby," dedi elimi tutarak. "Sen zeki ve çalışkan bir kadınsın. Sinirlerinin seni alt etmesine izin verme, bunun için fazla iyisin."

"Teşekkür ederim," dedim. "Sadece bazen zor oluyor. Bunu uzun zamandır yapmamıştım."

Elimi öptü. "Harika olacaksın."

Ofisinde bir saat kadar konuştuk. Bağış kampanyası için birkaç fikri vardı.

ona düşüncelerimi anlattım. Önceki yıllarda kullandığımız yer bu yıl müsait değildi ve yeni bir yer bulması gerekiyordu.

"Bu işin başına geçecek birini bulmalıyım," derken sadece bağış toplama işini değil, tüm kâr amacı gütmeyen kuruluşu kastediyordu.

"Bunu yıllardır söylüyorsun."

"Biliyorum," dedi alnını ovuşturarak. "Ama bu sefer gerçekten ciddiylim."

Sadece güldüm. Bu onun gözde projesiydi ve dizginleri başkasına devretmekte zorlanacaktı. "Gördüğüm zaman inanacağım."

"Beni izle," dedi ve bu sefer ciddi olabileceğini hissettim.

Ayağa kalktı. "Katılmam gereken bir toplantı var. Burada mı kalacaksın yoksa dışarı mı çıkacaksın?"

"Sanırım dışarı çıkacağım. Belki bir fincan kahve içerim?"

"Nasıl gittiğini bana haber ver." Beni dudaklarımdan usulca öptü. "Onları uçuracaksın."

"Umarım öyledir."

O gittikten sonra yöneticisine veda ettim ve vakit geçirmek için yerel bir kafeye doğru yürüdüm. Buranın benim için epey bir geçmişi vardı. Yıllar önce, Nathaniel onu terk ettikten sonra benimle burada buluşmuştu. Bu dükkânda, arka köşedeki bir kulübede bana her şeyi itiraf etmişti ve ben de onu geri götürmeye karar verdi.

Getirdiğim ciltsiz bir kitabı çıkardım ama aynı sayfayı tekrar tekrar okuduktan sonra pes ettim ve kaldırdım. Garsonlardan biri masama uğradı ve bir kitap isteyip istemediğimi sordu.

Tekrar doldur. Yazmak için kalemimi elime almadan önce bardağın yarısını içtim.

Nathaniel bana meditasyon yapmadan ödevine başlayamayacağımı söylemişti, bu yüzden onun üzerinde çalışmadım. Bu yüzden Meagan'ın istediği önerilen parçalar tamamlanmıştı. Üçüncü fantezimi alıp daha ayrıntılı bir şekilde yazmadan önce kalemimi masaya vurdum.

Sahne o kadar canlıydı ki, ben sorguyu yazarken sanki etrafımdaki kalabalık dükkan yok olmuştu.

İlginçtir ki, ona anlattığım, sikini ağzına almakla ilgili kısmı yazamadığımı fark ettim.

Neden? Ben yazdım.

Şu soruyu düşündüm. Neden sahnenin tamamını yazabiliyordum da o kısmı yazamıyordum? Bunu yapmadığımız için olamazdı. Yazdığım ve hayalini kurduğum pek çok şey vardı. yapmamıştı. Fantezinin amaçlarından biri de buydu, değil mi?

Fanteziler hakkında birkaç paragraf yazdım. Bize verdikleri özgürlük. Esneklik. Ancak bunların hiçbiri sorumu yanıtlamama yardımcı olmadı, bu yüzden durdum ve daha fazla bilgi ekleyebileceğimi ve bunu bir blog yazısı için kullanabileceğimi not ettim.

Belki de, diye düşündüm, fantezimin bu kısmını hayal edemememin benimle pek ilgisi yoktu ve daha çok onunla ilgiliydi. I

Bunun nedenini not ettim: nefes oyunundaki katı sınırı, beni inciteceği korkusu ve ne yapacağına dair belirsizliğim. Nathaniel çok gerçekti ve ben onu zor bir sınır olarak gördüğünü bir şeyi yapmasının hayalini bile kuramayacak kadar iyi tanıyordum.

Muhtemel ifşaatımın teşvikiyle, onun hakkında bildiğim şeyleri yazmaya başladım. Not ettiğim birkaç şey sadece kelimelerdi: güç, tutku ve şefkat. Diğerleri ise cümlelerdi: sırf sanatçının kullandığı mavi tonunu beğendiğim için antikacılardan ucuz sanat eserleri aldığımda şikâyet etmez ve en iyi sıcak çikolatayı nasıl yapacağını bilir. Saate bakmak için başımı kaldırdığımda üç sayfayı tamamlamıştım. Listemle karşılaştığında gözlerini devirdiğini hayal ederek kıkırdadım. Sayfaları birbirine katladım ve defteri kapattım. Birkaç dakika içinde çıkmam gerekiyordu.

Telefonum gelen bir mesajla titredi ve Nathaniel'den geldiğini görünce gülümsedim.

Seninle gurur duyuyorum. Seni seviyorum ve toplantının nasıl geçtiğini duymak için sabırsızlanıyorum.

Ona bir tane geri gönderdim. **Teşekkür ederim! Beni güçlü hissettiriyorsun.**

Cevabı çok hızlı oldu. **Eğer bana gerçekten teşekkür etmek istiyorsan. Doyumsuzsun,** diye cevap yazdım. **Yakında konuşuruz.**

Defterimin sayfalarını açtım ve bir cümle daha yazdım: O

her zaman bir insanı mutlu etmek için söylenecek en
mükemmel şeyi bilir.

daha iyi hissediyorum.

Büyük NNN kompleksi içinde yer alan WNN genel merkezine yürüdüm ve itiraf etmeliyim ki içeri girip etrafa baktığımda kendimi biraz alternatif bir evrendeymişim gibi hissettim. Böylesine büyük bir şirketle ilgili bir iş görüşmesi yapacağımı hiç düşünmemiştim. Nathaniel ile altı yılı aşkın bir süredir evli olmamıza rağmen, etrafım zenginlik ve güçle çevriliyken kendimi hâlâ şaşkın hissettiğim zamanlar oluyordu.

Güvenlik görevlisine adımlı söyleyip kimliğimi gösterdim ve Meagan'ın gelip bana eşlik etmesini beklerken kenarda durdum. Beklemem uzun sürmedi.

"Abby," dedi platin sarısı saçlı, uzun boylu bir kadın dakikalar sonra. "Burada olduğun için çok mutluyum. Ben Meagan."

Bana uzattığı eli sıktım ve sonra beni asansörlere götürdü. Yukarı çıkarken sohbet etti, ailem hakkında sorular sordu ve ikimizin de golden retriever sevdiğini keşfettik.

Beni ofisine götürdü. Modern görünümlü bir yerdi, şık ahşap ve parlak kromdan yapılmıştı. Benim tercihim değildi ama ona uygun görünüyordu.

Oturulacak bir yerden çok bir sanat eserine benzeyen bir sandalyeye el sallayarak, "Otursana," dedi.

Masasının arkasındaki yerini almak yerine yanımdaki sandalyeye oturdu ve yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı. Saçları son derece düzdü ve o konuşurken ileri geri sallanıyordu. "Burada olduğun için çok heyecanlıyım. Sizinle tanışmayı dört gözle bekliyordum."

"Teşekkür ederim," dedim.

"Bu harika olacak. Bunu biliyorum!" Bir elini kaldırdı. "Ama kendimi aşıyorum. Sana ne düşündüğümü söyleyeyim. Öncelikle Web sitemiz için son televizyon bölümümüzle eşleşecek bir dizi blog yazısı yazmanı istiyoruz. Yazının bölüm yayınlanmadan bir gün önce yayınlanmasını düşünüyoruz. Ama bence bunu sen yapmalısın.

İlk gönderi için farklı bir şey. Gerçekten herkesin dikkatini çekin."

Daha önceki iletişimlerinden de bunu anlamıştım. İçerik ve zaman çizelgesi beklentileri hakkında biraz konuştu. Her şey makul görünüyordu.

"Gizlilikle ilgili bir sorum var," dedim. "İsmimi halktan saklayabilecek misiniz?"

"Tabii ki, mahremiyet endişenizi tamamen anlıyorum. İtaatkâr Eş olarak bilinmeye devam edebilirsiniz."

Bu benim en büyük endişemdi. Mükemmel bir dünyada, itaatkâr olmamın ve kocamın tasmaını takmamın bir önemi olmazdı. Ne yazık ki dünya mükemmel değildi. ve insanlar cinsel tercihlerime her zaman saygılı davranmadılar.

Ve çocukların bir şeyler duyduğunu düşünmek bile istemiyordum.

"Teşekkür ederim," dedim.

Masasından bazı kâğıtlar aldı. "Gelecek bölümlerimizin temalarından birkaçını yazdım. cinselliğinizin sorumluluğu, cinsel olarak uyumsuz partnerler ve seks oyuncakları. Bir göz atabilir ve herhangi bir şeyiniz olup olmadığını görebilirsiniz sorular."

"Haftada kaç gönderi yapmayı düşünüyordunuz?" Kağıtları aldım ve inceledim. Şaşırtıcı bir şey yoktu.

Her haftanın teması üzerine önerilen sorular yazıldı: Saygın bilgiyi nereden buluyorsunuz? Sizin gibi düşünen insanları nasıl bulursunuz? Bu tür şeyler.

"Soruların biraz sıkıcı ve uysal görüldüğünü biliyorum." Gözlerinde yaramazlık dans ediyordu. Durum ortaya çıkarsa sorun çıkarabileceğine bahse girmeye hazırdım. "Bunlar yapım ekibinin düşündüğü sorulardı. Sana başka bir şey yapman için izin veriyorum. Ayrıca, ilk gönderinin gerçek bir yumruk olmasını istiyorum. Dünyayı ayağa kaldırsın."

Konu listesine göz attım ve gerçekten de sıkıcı görünüyorlardı. "Ne yazacağım konusunda önerilerini almazsam yapım ekibiniz ne diyecek?"

"Bana güvenin. Gönderi yeterince hit alırsa, ne hakkında olduğunu umursamayacaklardır."

"Senden hoşlanıyorum," dedim küçük bir kahkaha atarak.

"Ciddiyim." Elimden üstteki kâğıdı aldı ve okumaya başladım. "Daha fazla bilgi arayanlar için tavsiye ettiğiniz Web sitelerinin listesi. Gerçekten mi? Ya da bu, BDSM'nin tanımı. Çok kötü değil, muhtemelen bununla çalışabilir ve bir şeyler yapabilirsin." İkinci sayfaya geçti. "Seks hayatınızı renklendirmek. Sanki bu daha önce yapılmamış gibi. At öldü, onu rahat bırak."

Üçüncü sayfaya gitti ve okuma zahmetine bile girmeden başını salladı. "Demek istediğim, Abby, Web sitesinin bu bölümünü kendin yap. Bu önerilerle sınırlandırılmış gibi hissetme. Sana yaklaştık çünkü insanlar siteni seviyor ve sen olduğun için seviyorlar. Sana ne yapacağını söyleyen bir şirket değil."

Verdiği tavsiyeler hoşuma gitmişti. Eğer şirket gitmezse teklifini kabul edebileceğimi sanmıyordum. kendi içeriğimin kontrolünü bana vermek için.

"Ne yazacağıma kendim karar vermeyi tercih ederim. Bir şey yazmaya zorlanabilir miyim bilmiyorum."

Kâğıtları bana geri verdi. "Şimdi, muhtemelen yayınlamayacağımız birkaç konu olduğunu söyleyeceğim. Ancak blogunuza baktığımda, bunların hiçbirisi hakkında yazdığınızı görmedim, bu yüzden bence sorun yok. Eğer emin değilseniz, her zaman önce benim fikrim."

"Teşekkürler. Sizin için yazmaya karar verirsem, bunu aklımda tutacağım.

İlk yazı için ne yapabileceğimi düşünmem gerekecek. Bu önerilerin hiçbirini özellikle beğenmedim." Benimle aynı fikirde olduğundan emin olmak için bir kaşımı kaldırdım ve başını sallayınca devam ettim. "İlk yazı için tamamen farklı bir şey yapmak istiyorum. Senin de söylediğin gibi mutlaka yeni, ama çoğu insanın görmeyeceği ya da okumayacağı bir şey."

"Evet, devam et."

"Toplumun geneline hitap eden bir şey. Onları içine çekecek bir kancası olmalı. Ve bitirdikten sonra okuduktan sonra geri gelip bir sonraki yazıyı okumak istiyorlar." Durakladım, bu kriterleri karşılayan bir şey düşünmeye çalıştım.

"Bir bölümü uçurum askısıyla bitiren bir yazar gibi, elinizden bırakamıyorsunuz ama devam etmek zorundasınız" dedi.

"Doğru. Ya da tüm kitabı bir uçurumun kenarında bitirdikleri zamanki gibi."

"Aynen öyle. Bu tür kitaplarla aramda bir aşk/nefret ilişkisi var."

"Biliyor musun, ikinci çocuğum doğmadan ve evde kalmadan önce kütüphaneciydim."

Meraklı bir tavırla öne doğru eğildi. "Hayır, hiçbir fikrim yoktu." "Ben de ilk itaatkâr olduğumda bunu yapıyordum. kocam olacak adam için." "İlginç. Orada bir şeyler olabilir. Bir de

sapık bir tarafı olan bir kütüphaneci. Ya da sessiz tiple ilgili bir şey. Belki de insanları nasıl yargılayamadığınızla ilgili."

"Bunları yazmam gerektiğini hissediyorum. Bunlar harika öneriler." Özellikle yargılamakla ilgili olanı sevdim insanlar. Kendimi sık sık bunu yaparken buluyordum, yaşam tarzı içinde olanlarla bile. Gerçi artık yıllar önce yaptığım kadar değil.

İnsanların inançları hakkında bir şey varsaymamaya çalışsam da

seks hayatları, Meagan'la ilgili bir şey bana onun BDSM yaşam tarzında deneyimi olduğunu düşündürdü. "Yapmam gereken bir şey var

Kendime şunu hatırlatıyorum: Birinin sapık olduğunu bilseniz bile, hangi role girdiğini otomatik olarak söyleyemezsiniz."

"Abby, içimden bir ses senin bu pozisyon için mükemmel kişi olduğunu söylüyor. İçtenlikle umuyorum ki kabul ediyorum."

Toplantı biter bitmez Nathaniel'e bir mesaj gönderdim ve bir taksiye binerek sahip olduğumuz çatı katına geri döndüm.

Şehir.

Toplantı harika geçti. Eve döndüğünde sana her şeyi anlatacağım.

Cevabı hemen geldi.

Bunu duyduğuma çok sevindim. Bütün gün seni düşündüm. Detayları duymak için sabırsızlanıyorum.

Gülümsedim ve çocukların nasıl olduğunu öğrenmek için Elaina'yı aramadan önce hızlıca bir "Seni seviyorum" yazdım. Nathaniel üç saat daha işten çıkmayacaktı, bu yüzden zaman geçirmek için

Araziye gidene kadar bir defter ve kalem çıkardım ve ilk yazı için olası konular üzerinde beyin fırtınası yapmaya başladım.

Kapının açılma sesi beni şaşırttığına sadece bir sayfa not almıştım. Ayağa kalktım.

Oda temizliği ertesi güne kadar yapılmayacaktı ve Bina yöneticisi ana anahtarı kullanmadan önce Nathaniel'e ya da bana bir not gönderirdi.

Nathaniel odaya girdiğinde aptalca bir sırıtış attım.

"Hey," dedi kendi aptal sırıtışını takınarak.

"Erken gelmişsin," dedim ona doğru yürürken. "Seni birkaç saat daha beklemiyordum."

"Sanki toplantınızın nasıl geçtiğini bilmeden çalışabilmişim gibi.

gitti." Evrak çantasını yere bıraktı ve ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Peki, bana detayları anlat."

"Mmm." Uzandım ve ellerimi takım elbise ceketinin yakalarının altından geçirdim. Ceketini omuzlarından yukarı doğru ittim. Omuzlarını silkti ve yere düştüğünde, "WNN'in son çalışanına bakıyorsunuz" dedim.

Yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı ve beni sıkıca kucakladı. "Tabii ki seni seviyorlar. Sevmemeleri için deli olmaları gerekir."

"Sadece ben değildim. Yazdıklarımı gerçekten beğendiler." "Bu bir paket anlaşma. Birlikte giderler."

"Gel buraya," dedim, elini tuttum ve onu kanepeye götürdüm. "Sana her şeyi anlatacağım."

Saatlerce kanepede oturduk, o bir tarafa ben diğer tarafa ayaklarımı onun kucağına koydum ve sadece konuştuk. Ona toplantı hakkında her şeyi anlattım ve nasıl beyin fırtınası

yaptığımı anlattım.

ilk yazı. Her zaman fikir alışverişinde bulunabileceğimiz iyi bir insandı.

Ben pozisyonun ayrıntılarını ve işlerin nasıl yürüyeceğini anlatırken o da ayaklarıma şehvetli bir masaj yapmaya başladı. Sonunda ona her şeyi anlattığımda ciddileşti.

"Seninle gurur duyuyorum Abby. Bence bu senin için harika bir fırsat olacak."

"Teşekkür ederim. Bu konuda gerçekten heyecanlıyım." "Olman gerektiği gibi."

Ayaklarımı kucağından çektim ve yanında durmak için yer değiştirdim. "Gitmemiz gerekene kadar ne kadar vaktimiz var?"

Bir kolunu omuzlarıma doladı. "Todd işten çıktığında malikâneye uğrayacaktı, yani bir iki saat daha."

"Bu zamanı nasıl geçirebileceğimize dair bir fikrim var," diye mırıldandım, ona yaklaşarak.

Elleri saçlarıma dolanmıştı ve nefesi benimde sıcacıktı. "Buraya gel ve bana her şeyi anlat."

"Yazarların kullandığı bir deyim vardır." Gömleğinin üstündeki düğmenin izini sürdürdüm, düğmeyi açmadan önce birkaç kez daire içine aldım. "Anlatmak değil, göstermek daha iyidir."

Ben gömleğini çıkarmaya devam ederken nefesi kesildi. "Sanırım yeni işini seveceğim."

* * *

Saatler sonra evdeydik ve çocuklar yatmıştı. Nathaniel her zamanki gibi yatağa gitmediğim için yüzmeye gitmek isteyip istemediğimi sordu, ama ona ilk yazım için düşüncelerimi bir araya getirmem ve gerekli meditasyonu yapmam gerekiyordu. Henüz yazmayı planlamamıştım ama Akşam parmaklarım kâğıda bir şeyler dökmek için kaşınıyordu.

Boş bir günlük aldım ve Apollo ayaklarımın dibindeyken kütüphanedeki kanepeye kıvrıldım. Birkaç şey yazdım, daha sonra tüm fikirleri gözden geçirmeyi ve hangisini önce yapmak istediğime karar vermeyi planladım.

Telefonum çaldı ve şaşkınlıkla yere baktığımda arayanın Nathaniel'e akıl hocalığı yapan adamın karısı ve itaatkârı Christine olduğunu gördüm.

"Hey, Christine."

"Abby! Uzun zaman oldu! Nasılsın?"

Nathaniel ile ilişkimin ilk zamanlarında beni bir hafta sonu için Paul ve Christine'in New Hampshire'daki evine götürmüştü. Aylardır bir güç değişimi ilişkisi içinde olmamıza rağmen, o hafta sonu ilk kez başka birinin oynadığını görmüştüm. Benim için birçok açıdan göz açıcı bir deneyim olmuştu.

Hafta sonundan çıkardığım şeylerden biri de yeni itaatkârlara mentorluk yapmak istediğim bilgisiydi. Şimdi, onunla telefonda sohbet ederken ve birbirimizi yakaladığımızda, blogun mentorluk yapmam için başka bir yol olacağını fark ettim.

Ona da söyledim.

"Kulağa harika bir fırsat gibi geliyor," dedi. "BDSM'nin ne olduğunu ve ne olmadığını halka göstermenin önemli olduğunu düşünüyorum."

"Umarım bunu yapabilirim."

"Geçenlerde burada bir itaatkârın bir akşam bir kulüpten çıkarken takip edildiği ve daha sonra saldırıya uğradığı bir vaka vardı." Kağıtlar hışırdadı. "Bununla ilgili gazete haberinin çıktısını aldım çünkü yaklaşık bir yıl önce toplantılarımızdan birine gelmişti."

Nathaniel'in olaydan bahsettiğini hayal meyal hatırlıyordum.

Ama ne olduğunu hiç duymadım.

"İşte burada," dedi Christine. "Bunu yapan adamı bulamadılar. Üzücü olan medyanın kadını resmetme şekli. Olayı o kadar çarpıttılar ki, sanki bunu kadın istemiş gibi bir sonuç çıktı ortaya."

Nathaniel bu kısmı bana söylememişti. "Bu korkunç. Zavallı kadın."

"Saldırı asla haklı gösterilemez ama bazılarına göre o kadar da kötü değildi çünkü o sapıktı."

"Bunun konuyla ne alakası var?" "Değil mi? Paul ve ben de öyle demiştik. Bir grubumuz vardı. Bu konuda tartışalım."

"Bunu söyleyen kişiyi yakalamama izin verin."

Güldü ama biraz da hüzünle. "Bunun yerine ellerini bir klavyenin üzerine koymaya ve bu şekilde savaşılmaya çalışmaya ne dersin?"

"Kalem yerine güçlü bir klavye gibi mi?"

"Aynen öyle. Eğer sadece bir kişiyi eğitebilerseniz, belki o kişi bir başkasına anlatır, o da bir başkasına anlatır ve bir bakmışsınız ki gazetede buna benzer bir hikaye kalmamış."

"Üzücü olan şu ki, halkın bir kısmı saldırganı bir Dom gibi görüyor olabilir," dedim. "Kütüphanede çalışırken bir keresinde bir grup kadının BDSM hakkında konuşmalarına kulak misafiri olmuşum. Kadınlardan ikisi BDSM ile istismar arasındaki farkı açıklamaya çalışıyordu. Araya girip fikrimi söylememek çok zordu. Ne de olsa, bu ilk Kütüphanemde BDSM hakkında konuşan bir gruba ilk kez rastlıyorum."

"Evet, bu garip olmalı. Ama şimdi bu kadar çok insanı eğitmek için sahip olduğun büyük fırsata bir bak." Sesi bir kademe düştü. "Ve ben de arkadaşlarıma acemi bir itaatkârken tanıdığım ünlü yazarla övünmek için sabırsızlanıyorum."

"Blogger," diye düzelttim. "Henüz bir yazar olduğumu söyleyemem. Ben bir blog yazarıyım."

"Anlambilim, Abby." Bana gözlerini devirdiğini hayal ettim. "Ne dediğin önemli değil."

Vedalaşmadan önce birkaç dakika daha konuştuk. O sırada Nathaniel kendi başına yüzmeye karar vermiş ve eve dönmüştü. Kütüphaneye geldi ve bana başını salladı, saçlarından su damlacıklarıyla beni yıkadı.

Çığlık attım ve ellerimi havaya kaldırdım. "Ne yapıyorsun?" "Kıyafetlerini ıslatıyorum, böylece onları çıkarmak zorunda kalıyorsun."

Kolumdaki su damlalarını fırçaladım. "Beni çıplak bırakmanın daha iyi yolları var."

"Ama bu daha eğlenceliydi."

Onu böyle neşeli ve şakacı görmek hoşuma gitti. Neredeyse beni ıslatmasını telafi ediyordu.

"Seni geri alacağım," diye tehdit ettim, karşılığında ona yapabileceğim kötü ve acımasız bir şey düşünmeye çalışıyordum.

"Dört gözle bekliyorum," dedi hınzır bir sırıtışla.

"Peki," dedim, ayağa kalkarak. "Beklemek zorundasınız. Hâlâ bana verdiğiniz otuz dakikalık meditasyonum var."

Sırıtışı düştü. "Vay be. Bunun beni kıcımdan ısırmasını beklemiyordum."

Bu onun bir kuralı esnetmesini ya da emrettiği bir şeyi yapmak zorunda olmadığımı söylemesini istediğim ilk sefer değildi. Ve tıpkı diğer seferlerde olduğu gibi, görevimle ilgili fikrini değiştirmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden ona hızlı bir öpücük verdim ve üst kata çıktı.

Altıncı Bölüm

T Üç hafta sonra, ilk yazım yayınlandıktan sonraki Cuma sabahı Meagan aradı.

"Abby!" diye neredeyse bağırıyordu ve ben telefonu kulağımdan uzak tuttum. "Buna inanamayacaksınız! Bu muhteşem!"

"Gönderi çok mu tıklandı?" Tahmin ettim.

"Bunun ötesinde bir şey. Bu bir hit. Bir sonraki en yüksek WNN'deki haber ilk yirmi dört saat içinde neredeyse iki kat daha fazla tıklandı."

Şaşırmıştım. Benim parçam mı?

"Dilin tutuldu. Sorun değil. Benim de öyle. Kocanızın zenginliğini ön plana çıkarma fikriniz çok zekiceydi. İnsanlar zengin, yakışıklı Dominantlara bayılıyor." Aceleyle bir nefes aldı. "Bu kadar ilgi çekmeye devam edersen, rolünü yeniden düşünmemiz gerekecek. Ama bunu sonra konuşuruz.

Hadi kutlayalım! Bu gece boş musun?"

Bir konudan diğerine atlarken ona yetişmekte zorlanıyordum. "Ne?"

"Hadi bir kulübe gidelim. Sen ve ben. Bu gece!"

"Bu gece mi?" Zihnim yapmam gereken her şeyi hesapladı. "Nathaniel'i arayayım ve çocuklara bakacak birini ayarlayayım. Ne zaman ve nerede?"

Çatı katına gelmesi için ayarlamalar yaptık ve sonra Nathaniel'i aradım.

"Bence dışarı çıkıp kutlama yapmak senin için harika bir fikir," dedi. "Hafta sonunu şehirde mi geçireceğiz?"

Bunun mükemmel olacağını düşündüm ve çocuklara bakabilmesi için dairede buluşmak üzere bir zaman ayarladık. Evin etrafında vızıldadım, birkaç şey topladım ve etrafta dolaştım

genel bir şaşkınlık içinde. Yazımın bu kadar ilgi gördüğüne hâlâ inanamıyordum.

Telefonu kapatmadan önce Meagan, "Sen gerçek bir anlaşmasın Abby," demişti. "Sen şehrin en zengin adamlarından birinin karısı ve itaatkârsın. Hem de en yakışıklılarından birinin. Tabii ki okuyucularınız onun nasıl görüldüğünü bilmiyor ama yine de."

"Ve yazabiliyorsun," diye eklemişti Nathaniel konuştuğumuzda. "Kendini küçümseme ya da sadece benimle evlendiğin için böyle olduğunu düşünme. Yazdıkların insanların tepkisini çekiyor."

Elizabeth anaokulundan eve döndüğünde, herkesi SUV'ye yükledim ve çatı katımıza doğru yola çıktık. Vardıktan sonra Nathaniel'e nerede olduğumuzu bildiren bir mesaj gönderdim ve o da eve erken döneceğini bildiren bir mesaj gönderdi.

Zihnimi meşgul etmeye çalıştım. Elizabeth ve ben kurabiye pişirdik ve Henry'nin uykusundan sonra hep birlikte Central Park'ta yürüyüşe çıktık. İnsanların yanından geçiyorduk ve yazımı okuyup okumadıklarını merak ediyordum. En azından bazılarının okumuş olma ihtimali yüksekti. Parktan ayrılırken gülümsememi gizledim; sanki bir sırrım varmış gibiydi.

Döndüğümüzde Nathaniel evdeydi. Hazırlanmak için banyoya gitmeden önce ona hızlıca bir öpücük verdim. Bir kulübe gitmeyeli uzun zaman olmuştu. Ne giyeceğime karar vermek için dolabımı karıştırdım. Sonunda kısa, siyah, tek kollu dantel bir elbisede karar kıldım. İçindeki görüntümü sevmiştim ve kulüp için mükemmel olacaktı.

Saçlarımı gevşek bir düğüm haline getirdim, biraz makyaj yaptım, ve topuklu ayakkabılarımı giydim. Yatak odasından çıkarken boy aynasının önünde iki büküm oldum.

Fena değil, diye düşündüm. Hiç de fena değil.

Nathaniel çocuklarla birlikte oturma odasındaydı ve ben odaya girdiğimde alçak sesle ıslık çaldı. "İnanılmaz görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Eğildim ve onu öptüm. "Belki de sen ve ben yakında şehre inmeliyiz."

"Mmm." Elini kıçımda gezdirdi. "Bu bir randevu." "Bir kolun eksik anne," dedi Elizabeth. "Hayır, bebeğim. Böyle olması gerekiyordu."

Burnunu kırıştırdı. "Bu çok aptalca."

"Sanırım biraz aptalca." Ona sarılıp öptüm ve babası için iyi olmasını söyledim.

Henry'ye veda ederken Nathaniel, "İyi olacağız," dedi. "Elizabeth, Henry ve beni bir çay partisine davet edecek. Mor boasını giyebileceğime ve daha önce yaptığınız kurabiyeleri ikram edeceğine söz verdi."

"Kulağa harika bir akşam gibi geliyor." Telefonum bir mesajla titredi. "Meagan aşağıda. Sonra görüşürüz çocuklar."

Meagan lobide beni bekliyordu. Onu trençkot giyerken görünce biraz şaşırdım.

"Yağmur yağacak mı?" Bana kemik kıran bir sarılmadan sonra sordum.

"Hayır, sadece kıyafetimi göstermek istemedim." Elbiseme bir kaşını kaldırdı. "Hazır mısınız?"

"Hadi gidelim."

Bir taksi çağırdı ve taksiye bindikten sonra, o şoföre adresi verirken arkama yaslanıp derin bir nefes aldım.

"Biraz eğlenmeye hazır mısınız?" diye sordu. "Çok hazırım."

Yol düşündüğümünden biraz daha uzun sürdü ve şehrin dışına çıktığımızda Meagan'a döndüm.

"Nereye gidiyoruz?" Ben sordum.

"Yeni bir kulüp. Kulüp yeni değil ama yönetim yeni."

Tekrar pencereden dışarı baktım. "Peki nerede?"

"Neredeyse oldu." Bir pudra kâğıdı çıkarıp yansımalarını kontrol etti ve saçlarını okşadı. Tatmin olmuş bir şekilde yukarı baktı ve

bana sıırttı. "Oraya vardığımızda sana bir içki ısmarlayacağım. Bu öğleden sonra yöneticilerle bir toplantım vardı. seninle birlikte ayın üzerinde."

Biraz rahatladım. "Başarılı olmasına çok sevindim." Başını salladı. "İşte geldik."

Taksiden indim ve etrafa bakındım. Beklediğim gibi bir yer değildi. Ne müzik, ne ışık, ne de insan vardı. Yanaştığımız yer bir depoya benziyordu ve önünde bir isim bile yazmıyordu. Burası nasıl bir yerdi böyle?

Binaya yaklaştığımızda kapı açıldı ve iri yarı kel bir adam dışarı çıktı.

Meagan koşarak ona yaklaştı. "Derek."

Kel adam başını salladı. "Paltoyu ben alırım."

"Teşekkür ederim, efendim." Yağmurluğunu çıkardı ve ben soluğumun kesilmesine engel olamadım. Meagan paltosunun altında sadece küçük bir iç çamaşırı ve siyah deri bir korse giyiyordu.

Kapıcı homurdanarak onayladı. "Yarım saat daha ön tarafta çalışacağım ama isterseniz daha sonrası için bize bir oda ayırabilirim." Bana baktı. "Elbisesini kaybederse arkadaşın da bize katılabilir."

"Göreceğiz," diye yanıtladı Meagan. "Ve hayır, yapamaz."

"Meagan," dedim anlamaya başlayınca. "Ne tür bir kulüp bu?"

"Bir BDSM kulübü," diye cevap verdi gözünü bile kırpmadan. "Ne olduğunu sanıyordun?"

Artık daha yakın olduğumuz için, kulübün içinde bir bas gitarın ritmik güm, güm, güm sesini duydum ve bu benim kafamın gümbürtüsüyle eşleşti. Meagan'la yüzleşmek için döndüm.

"Ne oluyor be?" diye sordum. "Ne?"

"Sen bir denizaltı mısın?"

Mükemmel şekilli bir kaşını kaldırdı. "Aslında ben sadece erkeklerin altına yatarım. Ben kadınları idare ederim."

Yaşam tarzının içinde olduğunu kesin bir dille teyit etmesi beni şaşırtmadı. Aynı şeyi onun rolü için söyleyemezdim.

"Sen bir değişim misin?"

"Sanırım. Eğer buna bir isim koymanız gerekiyorsa."

"Bu harika. Çok fazla anahtar tanımıyorum." Bir ara onunla röportaj yapmama izin verip vermeyeceğini merak ettim. "Hadi bir şeyler içelim."

"Bunu ayarlayabilirim." Parmaklarını şık giyimli bir garsona doğru şıklattı. "Michelle, arkadaşımı buraya getir. kozmopolit."

Garson kız eğildi. "Evet, Bayan M."

Başımı salladım ve ilk kez kulübün etrafına baktım. Daha iyi bir kelime bulamadığım için pis bir yerdi ve terle karışık keskin bir uyarılma kokuyordu. Her şey griydi ve genel olarak köhne bir görünümü vardı. Birkaç duvarın boyası soyulmuş ve beton zemin lekelenmişti. Dans pisti olarak kullanılan bir köşede kırmızı ve mavi flaş ışıkları yanıp sönüyordu. İçinde karşı köşede iki adam bir gösteri düzenliyordu.

Michelle içkimi getirdi ve dört yudumda bitirdim. Boğazımdan aşağı inerken yanıyordu ama bu hissin hoşuma gittiğini fark ettim.

"Kahretsin Abby," dedi Meagan.

Michelle'e bana bir tane daha getirmesini işaret ettim. "Kutlama yapıyorum."

"Eleştirmiyordum. Size katılacağım."

Michelle hemen içeceklerimizle döndü ve bloga kadeh kaldırdık.

İkinci içkiden sonra başka bir şey sipariş etmedik. Bardaklarımız temizlendikten kısa bir süre sonra kapıdaki adam geldi ve Meagan'ı dansa kaldırdı.

Onunla birlikte gitmeden önce kaşlarını bana doğru kaldırdı ama ben başımı salladım. Nathaniel çok kızardı eğer ben

BDSM kulübünde biriyle dans etmiş. Nathaniel. Kahretsin. Meagan'ın "kulüp" fikri hakkında ne söyleyeceğini düşünmek bile istemiyordum. Yani, yeni patronumla masum bir dans gecesi için dışarı çıktığımı düşünmüştü. Bu onun da beklediği bir sahne değildi.

Nathaniel ve ben daha önce şehirde birkaç kulübe gitmiştik.

Gerçi Henry doğduğundan beri hiç gitmemiştik.

Etrafımdaki kalabalığa bakınca bir gece planlamak istedim.

Yakında onunla dışarı çıkacağım. Efendimin itaatkârı olarak toplum içinde olmak hoşuma gidiyordu. Ve herkesin önünde oynadığımız birkaç seferden gerçekten zevk almıştım.

Köşedeki erkek çift sahnelerine başlamıştı. Başka bir zaman ve yerde olsaydım, izlemek için daha yakına sürüklenebilirdim, ama gerçekten öyle hissetmiyordum. Nedense Nathaniel olmadan doğru gelmiyordu. Onu aramayı düşündüm ama bir anlamı yoktu. Ben zaten buradaydım. Dans pistine geri döndüm ama Meagan'ı ya da dans ettiği adamı göremedim.
dans etmek.

Michelle elinde bir tepsi içkiyle geçti, ben de ona işaret ettim.

"Evet, hanımefendi."

"Birlikte geldiğim bayanı gördünüz mü?" Gerçek adını kullanmak istemediğimden ve patronuma "Mistress M." demekten rahatsız olduğumdan sordum.

"Evet, hanımefendi. Efendi V. ile özel odalardan birine girdi."

Bu harika değil miydi? Beni hiç kimseyi tanımadığım ve protokol hakkında hiçbir fikrim olmayan bir BDSM kulübünde yalnız bıraktı. Bu gerçekten onun yapacağı bir şey değildi ve muhtemelen iyi bir nedeni vardı, ama biraz kızgındım. "Bana bir içki daha getirebilir misin?" diye sordum.

İçkiler düşündüğümünden daha sert olmalı, çünkü taburemden yarı yolda indiğimde Üçüncüye kadar oda biraz sallandı. Belki de benden kaynaklanıyordu. Gözlerimi kısarak saatime baktım. Meagan gideli bir saatten fazla olmuştu. Erkek çiftin işi bir süre önce bitmişti.

demo köşesini boş bırakmıştı. Bir grup insanın koridordan aşağıya, muhtemelen özel bir odaya gidişini izledim.

Meagan yokken, birkaç erkek Dominant bana yaklaşmıştı. Elbette hepsini geri çevirdim. Nathaniel ve ben birlikte bir kulübe gittiğimizde, başka bir Dom ile konuşmadan önce ondan izin almam gerekiyordu. Ancak bu koşullar altında, bunun kabul edilebilir olduğunu düşündüm. Ne de olsa onları

geri çeviriyordum.

Eminim Meagan ve adamının işi bitmiştir ya da en azından bakımlarının ortasındadırlar. Onları bulup bulamayacağıma bakmak için koridorda yürüyecektim. Bir taksi çağırmayı düşündüm ama yeni patronumu yalnız bırakmak istemedim, her ne kadar bunu bana yapmış gibi görünse de.

Beklediğimden biraz daha fazla yalpaladım. Belki de gelecekte iki içki benim için sınır olacaktı. İlk koridora baktım ama sadece kapalı kapılar buldum. Bu kulübün protokolünü bilmiyor olabilirdim ama herhangi bir kulüpte kapalı bir kapıyı açmanın hoş karşılanmayacağını biliyordum.

Vazgeçmeye hazır değildim, ana odaya geri döndüm ve farklı bir koridora girdim. Bu koridorda da kapalı kapılar vardı ama en sondaki odanın kapısı açıktı. Meagan'ın bu odada olduğundan şüpheliydim ama bakacak başka yerim yoktu. Koridorda yürüdüm. ve kafamı içeri soktum.

"Merhaba güzelim," dedi içerideki adam. "Neden bir dakikalığına içeri gelmiyorsun?"

"Hayır, teşekkür ederim." Kiminle konuştuğumu görebilmek için kapı aralığının ortasına geldim. "Birini arıyordum ama burada değil."

Odadaki adam ayağa kalktı. Kiloluydu ve bir ya da iki gündür tıraş olmamış gibi görünüyordu. Bir adım attı. Bana yaklaştı ve nefesindeki alkol kokusunu aldım. Geri çekilmeye çalıştım ama o bir şekilde beni kenara çekecek şekilde manevra yapmayı başardı. Adımını attığında tekrar kişisel alanıma girdim, yer değiştirdim ve kendimi odanın içinde buldum.

"İşte başlıyoruz," dedi kapıyı kapatarak. "Şimdi seni kendi özgür iradenle içeride tutuyorum."

İçeriye nasıl girdiğime dair zihnim hâlâ bulanıktı ve aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırdım. "Sarhoşum."

Gülümsemesi şeytaniydi. "Hayır, sadece rahatlamışsın. Böylesi daha iyi sanırım. Vücudun daha fazlasını kaldırabilir."

Kalbim hızlandı. Bileğinin bir hareketiyle kilitlenip kalacaktım. onunla birlikte. Zihnimin etrafındaki bulanık kenarlar

uğultu. "Aslında şimdi gitmek istiyorum," dedim.

"Neden gitmek istiyorsun ki? Daha başlamadık bile."

"Şimdi. Yürü."

Bana baktı. "Bana bakma şeklini beğenmedim, küçük denizaltı." Eli kapı koluna gitti. "Üstünüzle nasıl konuşmanız gerektiğini size hatırlatmak zorundayım."

Sallandım ve aklıma gelen tek şeyi bağırdım: "Kırmızı!"

"Kaltak." Yüzündeki alaycı ifade kayboldu ve kapıyı kapatmaya gitti ama son saniyede çizmeli bir ayak kapının kapanmasını engelledi.

Botun sahibi kapıyı açıp içeriye bakarak, "Birinin güvenli sözcüğünü duydum," dedi. "Her şey yolunda mı?"

İkimiz de aynı anda cevap

verdik. "Hayır."

"Evet."

Kapıdaki adam uzun boylu ve esmerdi, kaşları çatıktı. Kollarını kavuşturdu ve benden diğer adama baktı. "Neler oluyor?"

"Sadece denizaltımla küçük bir anlaşmazlık."

"Ben senin denizaltın değilim," dedim ama ağzımdan çıkarken gevelemeseydim muhtemelen daha etkili olurdu.

"Ne kadar içtiniz?" diye sordu kapıdaki yabancı.

"Üç mü?"

Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

Kadınların ya da çocukların önünde tekrarlanması gerekiyormuş gibi bir ses çıkardı ve benim onun kölesi olduğumu iddia eden adama ters ters baktı. "Güvenli sözcükler kullandı ve kullanmamış olsa bile, rıza gösterecek kadar ayık değil."

Diğer adam geri adım atmayacaktı. "Sen kimsin?" "Hafta sonu için burada olan bir misafirim. Ve anladığım kadarıyla

geri dönmeyeceğimi söyleyebilirim." Bana geri döndü.

"Yalnız mısın yoksa yanında biri mi var?"

Bir şey söyleyemeden sözüm kesildi.

"O benimle birlikte," dedi beni odaya hapseden adam.

Kendi cüssesinde bir adam için mümkün olduğunu düşündüğümünden daha hızlı hareket eden karanlık adam elini uzattı ve diğer adamı boğazından yakaladı. "O güvenli. Artık bu konuşmaya dahil değilsin. Aksi şekilde davranmaya devam edersen polisi arayıp saldırı suçlamasında bulunacağım."

Adam başını salladı, karanlık adamın onu ne kadar sıkı tuttuğu düşünüldüğünde bu oldukça büyük bir başarıydı.

"Konuşabileceğimiz bir yere gidelim," dedi karanlık adam bana.

Tereddüt ettim, aniden tedirgin oldum. Şu anda kurtarıcım gibi davranıyordu ama kim bilebilirdi ki? Bir kâbusu başka bir kâbusla takas ediyor olabilirdim. Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Elbette," dedi. "Beni tanıımıyorsunuz. Ana odaya geçelim."

Bu kulağa daha güvenli geliyor. Başımı salladım ve koridorda ilerlemeye başladık. Ana odaya döndüğümde, aniden bitkin düşerek bir kanepeye yığıldım. Bir anda ne kadar sarhoş olduğumu ve saldırıya uğramaya ne kadar yaklaştığımı fark ettim. Gözyaşlarına boğuldum.

"Lanet olsun," dedi karanlık adam. "Sorun yok. Güvendesin."

Ne yapacağını bilmiyormuş gibi etrafına bakındı. Elini uzattı ama sonra geri çekti. Sonunda yakındaki bir masadan bir peçete aldı ve bana uzattı.

Birkaç dakika daha hıçkırığa hıçkırığa ağladım ve sonunda sadece hıçkırıklarla sakinleştim. "I . . . I . . . Teşekkür ederim. Ben bayan beni terk etti ve ben onu bulmaya çalışıyordum. I . . . Sadece eve gitmek istiyorum."

"Bence bu en iyisi olur. Sana bir taksi çağırırdım ama tek başına gitmen gerektiğini sanmıyorum." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Seni alması için arayabileceğim biri var mı?"

Nathaniel'i aramasını söylemeyi düşündüm ama bununla kendim ilgilenmenin daha iyi olacağına karar verdim. Başımı

salladım.

"Benim adım Jeff Parks." Cüzdanını çıkardı ve bana bir kart uzattı. "Ben bir güvenlik uzmanıyım ve çok çalışıyorum

Wilmington, Delaware Polis Departmanı ile yakın işbirliği içindeyiz. Santralin numarası bu. Onları aramaktan ve beni sormaktan çekinmeyin. Ayrıca size defalarca birlikte çalıştığım bir avukatın numarası. Kısa sürede verebileceğim referans bu kadar."

Ona inanmaktan başka seçeneğim yoktu.

Tereddüt ettiğimi hissetti. "Hanımefendi, sizden yararlanmak isteseydim, bütün bunları yaşamıyor olurum. Denizaltılarımın ayık olması ve rıza göstermesi konusunda ısrar ediyorum." Dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Bana egoist diyebilirsiniz ama sabahları hoş bir şekilde ağırlı ve sızılı olacaksanız, bu hale nasıl geldiğinizi hatırlamanızı isterim."

Saatlerdir ilk kez gülümsedim. "Bana bir taksi çağırır mısınız, Bay Parks?"

"Evet, hanımefendi."

Taksi geldikten ve şoföre adresimi verdikten kısa bir süre sonra göz kapaklarım ağırlaştı. Uyumamak için direndim, ama teslim olma isteği çok büyüktü. Uykuya yenik düşmeden önce son gördüğüm Jeff'ti, yan penceresinden dışarı bakıyordu.

"Hey," dedi, saniyeler sonra gibi gelen bir sesle. "Geldik."

Bu iki kelime beni dehşete düşürdü çünkü Nathaniel'in çok kızacağını biliyordum. Jeff şoföre ödeme yaptıktan sonra benimle kapıya kadar yürümekte ısrar edince korkum daha da arttı.

"Yapmak zorunda değilsin," dedim. "Kocam, yani Usta, zaten yeterince üzülecek."

"Ah, yani sen bir denizaltısın?" "Evet."

"Ben olsaydım ve denizaltım sarhoş, yalnız ve senin içinde bulunduğun durumda olsaydı, birini yere sermeye hazır olurum."

"Evet, şimdi gitmenin neden en iyisi olduğunu anlıyorsun." "Hayır, bu kalmam için daha da fazla sebep."

Bana fikrini değiştirmeyeceğini söyleyen Dom bakışı vardı. Aslında çok asık suratlıydı. Ben olsam Bu kadar sarhoş olmasaydım muhtemelen korkardım. Kahretsin, çok sarhoştum. Nathaniel beni öldürecekti.

Hayır, Bay Parks fikrini değiştirmeyecekti. Onun tipini biliyordum. Onun tipiyle evlenmiştim. Sol eline baktım. Yüzük yoktu.

"şu anda bir denizaltın var mı?" Ben sordum. "Hayır."

"Bunu genişletmeyeceksin, değil mi?" "Hayır."

"Az konuşan bir adam."

"Evet. Ve sen oyalanıyorsun."

İçeri girdik ve kapıcıya el salladım. Jeff'le birlikte çatı katına çıktık ve vardığımızda çocukların uyuyor olacaklarına dair sessizce şükrettim.

Bizim katta kapıyı açtım ve içeri girdim. Nathaniel'in nerede olduğunu merak ettim.

Onu görmeden önce duydum.

"Abby, beklediğimden erken döndün." Jeff'i görünce kaybolan bir gülümsemeyle antreden içeri girdi. "Bu kim?"

Jeff'e el salladım. "Bu Jeff Dark. Karanlık adam. Karanlık Dom." Bir adım daha yaklaştı. "Sarhoş musun sen?"

"Birazcık." İki parmağımı kaldırdım. "Benim üç tane vardı."

Jeff'e ters ters baktı. "Neler oluyor ve sen kimsin?"

Jeff, Nathaniel'in bakışlarını tuttu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hizmetisinin karanlık bir BDSM batakhanesine gitmesine, zil zurna sarhoş olmasına ve güvenli kelimenin tanımını bilmeyen bir tecavüzcünün elinden kurtarılmasına izin vermekten daha iyisini bilen bir Dom."

"Affedersiniz?"

"Ona sorabilirsiniz, ama ben olmasaydım Tahmin etmeyi sevmem ama birlikte olduğu adam 'kırmızı' kelimesini kullanmasına nazikçe."

Nathaniel'in kulaklarının tepesi kızardı. Bunu daha önce hiç görmemiştim.

"Abby," dedi, o kadar sakindi ki üşüdüğümü hissettim. "Bu gece ne oldu?"

Sözcüklerim hızla döküldü. "Meagan bir anahtar ama Beni bir BDSM kulübüne götürdü ve bir adamla gitti ve ben çok fazla içmiş olabilirim ve onu aramaya gittiğimde bir adamla tuzağa düştüm ve bu adam beni ondan uzaklaştırdı." Midem bulandı. "Sanırım şimdi kusacağım."

Koridordaki tuvalete koştum ve döndüğümde adamlar el sıkışıyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum Jeff," dedi Nathaniel.

"Seninle tanıştığıma sevindim.

Pazartesi günkü toplantımızdan önce sizinle tanışma fırsatı buldum, ancak keşke koşullar farklı olsaydı."

"Aynı şekilde." Jeff bana doğru bir el kaldırdı. "İyi geceler, Bayan West."

"İyi geceler."

Jeff Nathaniel'e başıyla onay verdi ve gitti. Nathaniel bana döndüğünde kalbim deli gibi çarpıyordu. Artık kızgın görünmüyordu; sarsılmış ve korkmuş görünüyordu. Daha önce onda hiç görmediğim bir kombinasyon. Onu gördüğümde, gecenin tüm olayları bir anda yüzüme çarptı ve tekrar hıçkırıklara boğuldum.

"Abby," dedi beni kollarına almak için acele ederek. "Her şey yolunda. Sen iyisin. Sana sahibim."

"O adam ..." Başladım ama daha fazlasını söyleyemedim.

"Buraya gel." Beni ayağa kaldırdı ve yatak odasında bana fısıldıyordu. Sanki bir can yeleğiymiş gibi gömleğine yapıştım. O anda, muhtemelen öyleydi.

Beni yatağa yatırdıktan sonra, "Elbiseni çıkaracağım," dedi. "Bu senin için sorun olur mu yoksa yapmak ister misin?"

"Sen yap." Kulüpteki adam bana dokunmamıştı ama onun anısını silmek için Nathaniel'in ellerinin üzerimde olmasına ihtiyacım vardı.

Şifonyerin çekmecesinden pamuklu geceliğimi almak için döndü. En sevdiğim açık mavi olanı seçti çünkü malzemesi çok yumuşaktı. Çok nazikçe, bana yardım etti.

ayağa kalktı ve elbisemin fermuarını açtı. Parmakları normalde olduğu gibi oyalanmadı ama hızlı ve etkiliydi.

Kısa bir süre içinde, yatağa girebilmem için çarşafı geri çekiyordu. Kendi kıyafetlerini çıkarıp bana katılması sadece birkaç saniye sürdü. Tamamen rahatladığımı sanmıyorum. Kulübe adım attığım andan Nathaniel beni yatakta yanına çekene kadar.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Ne tür bir kulüp olduğunu anladığım anda ya da en azından Meagan beni terk ettiğinde seni aramalıydım."

"Yarın onu arayıp bu konuyu konuşacağım. Bir Dominant'tan diğerine. Onun senin patronun olduğunu biliyorum ama yaptığı şey çizgiyi aştı. Sen benim itaatkârımsın."

Hıçkırdım ve ona başımı salladım. Anlamıştım neden hoşuma gitmese de Meagan'la konuşmam gerekiyordu.

Saçımı okşadı. "Bunu sonra konuşuruz. Şu anda sadece sana sarılmak istiyorum." Sonunda sesi çatallaştı ve benim ona ihtiyaç duyduğum kadar onun da bana sarılmaya ihtiyacı olduğunu anladım.

Ona olabildiğince yakın bir şekilde kıvrıldım. "Çok korkmuştum." Tekrar ağlamaya başlamadan önce söyleyebildiğim tek şey buydu. Ne dediğini anlayamadığım yatıştırıcı sözler mırıldandı ve basitçe Daha fazla ağlayamayana kadar bana sarıldı.

O zamana kadar ikimiz de yorulmuştuk ve huzursuz bir uykuya daldık.

* * *

Tekrar uyandığımda sabah olmuştu. Ya da öğleden sonraydı. Ve yalnızdım. Perdeler kapalıydı, bu yüzden pencerelerden hiç ışık gelmiyordu. Uyumak için iyi ama zamanı ölçmek. Yan döndüm ve saate baktım. On buçuk! En son ne zaman bu kadar geç uyuduğumu hatırlayamıyordum.

Komodinimin üzerinde bir şişe su ve iki ağır kesici vardı. Onları açgözlülükle yuttum. Başım deli gibi ağrıyordu.

Hareket ettiğimde kaltet. Yatakta uzandım ve beynimin zonklamasının durmasını diledim.

Sonunda pes ettim ve kalkmaya karar verdim. Yatağı toplarken birden her şeyin ne kadar sessiz olduğunu fark ettim. Her şey

Çatı katı malikaneden daha küçüktü; biraz gürültü olmalıydı. İki küçük çocuğun bir tür gürültü çıkarması kaçınılmazdı. Bir şey duyup duyamayacağımı görmek için koridora çıktım. İşte o zaman Nathaniel'in telefon konuşmasına kulak misafiri oldum.

"Mazeret duymak istemiyorum," dediğini duyabiliyordum. "Üst olduğunu iddia eden biri için bu kabul edilemez bir davranış." Durakladı. "Bunun bir önemi yok.

O sırada senin itaatkarın gibi davranmıyordu. Senin gözetimindeydi. İçki içtiğini bildiğim halde altlarınızdan birini bilinmeyen bir kulüpte bıraksaydım ne hissederdiniz?"

O telefon görüşmesini kesinlikle erkenden halletmiştir. I Onunla da konuşmam gerekiyordu ama akşama kadar bekleyecektim. "Demek istediğimi anladığına sevindim," dedi. "Onunla konuşmayacağım.

"Mükemmel bir Dominant olduğumu iddia ediyorum ama daha iyi bir Dominant oldum çünkü yanlış bir davranışım olduğu söylendi."

Duş almak ve üstümü değiştirmek için yatak odasına geri döndüm. Meagan'la yaptığı konuşma her ne ise ikisi arasındaydı. Ayrıca başım uzun süre düşünemeyeceğim kadar ağrıyordu.

Uzun bir süre düşün altında durdum. Ilık su iyi geldi ve önceki geceden kalan son kiri de temizledi. Sanki duştan girdiğimden daha farklı bir insan olarak çıkmıştım.

Kurulanırken karnım guruldamaya başladı ve ben Yiyecek bir şeyler alabilmek ve çocukları kontrol edebilmek için acele ettim. Nathaniel ile iyi olduklarını biliyordum ama onları görmem gerekiyordu. Üzerime bir bornoz geçirdim ve yatak odasına girdiğimde Nathaniel'in kafasını içeri uzattığını gördüm.

"Duş sesini duydum," dedi. "Nasılsın?" "Duştan sonra daha iyiyim."

"Annem uyandı mı?" Elizabeth babasının yanından geçip gitti. "Anne, kalkmışsın. Babam sen uyuduğun için sessiz olmamız gerektiğini söyledi. Hasta mısın? Şimdi daha iyi misin?"

Onu kucağıma çektim. "Kendimi iyi hissetmiyordum ama şimdi daha iyiyim. Özellikle de senin bana sarılmandan sonra."

Bana gülümsedi. "Sana yulaf ezmesi hazırladım. Baban da yardım etti." "Kulağa harika geliyor," dedim. "Kardeşin nerede?"

"İşte geldi," dedi Nathaniel, yürümeye başlayan Henry için kapıyı açık tutarak.

"Anne!" diye seslendi ve sonra güdük bacaklarının gidebildiği kadar hızlı koştu, onu kollarımda sallarken gülüyordu.

"Yulaf ezmesine de yardım ettin mi?" Temiz küçük çocuk kokusunu içime çekmek için saçlarını koklayarak ve yüzümü buruşturarak sordum burnum yerine beni karşılayan kokuya baktım.

"Hayır," dedi Elizabeth. "Ama babam çöpü atmasına izin verdi."

Nathaniel, "Çöp kutusu onun yeni favori oyuncacı," diye açıkladı. "Bu kokuyu açıklıyor." Onu Nathaniel'e uzattım. "O

banyoya ihtiyacı var."

"Linda on beş dakika içinde burada olacak. Onları yarın geceye kadar tutacak."

Aklındaki şey için onları etrafında istemediği için mi teyzesiyle anlaşma yapmıştı? Evet.

Çatı katında bir oyun odası yoktu. Benden önce bu mekâna hiç kadın getirmemişti ve özel bir oda eklemeye hiç gerek görmemiştik. Şehirde kaldığımızda her zaman yanında bir oyuncak çantası getirirdi.

Hepimiz mutfağa doğru yürürken ben daha sakinleşmiştim. Elizabeth dün gece verdiği çay partisinden ve Henry'nin bütün kurabiyeleri nasıl yemek istediğinden bahsetti.

Tabii ki

Henry, "kurabiye" kelimesini duyunca Nathaniel'in bacağını çekti ve "Lütfen" dedi.

"Günün o kadar erken saatlerinde değil," diye yanıtladı Nathaniel.

Ben yemek yerken hepsi benimle masaya oturdu ve Nathaniel bol su içtiğimden emin oldu. Her ne kadar rahat ve neşeli biri olsa da, altında yatan bir şey vardı.

Aramızdaki gerilim. Zayıftı ama yine de vardı. D n geceden sonra fiziksel olarak daha iyi hissediyor olabilirdim, ama zihinsel olarak hala uğraşmamız gereken sorunlar vardı.

Nathaniel'in de bunu hissettiğini söyleyebilirim. Çocuklara karşı neşeli ve şakacıydı ama çenesindeki gerginlik ve omurgasındaki sertlik takındığı tavrı yalanlıyordu. Linda geldiğinde hâlâ fark ediliyordu. Hiçbir şey sormadı ama çocukları toplayıp dışarı çıkmadan önce her birimize hızlıca sarıldı.

Kapı arkalarından kapandığında yüzüme vuran sessizlik çocuklarınkinden daha yüksekti.

Nathaniel yanağımı okşadı. "On dakika içinde ofisime gel. İstersen bornozunu üzerinde bırakabilirsin."

Bunu izleyen on dakika hayatımın en uzun on dakikası olmalıydı. O gittikten sonra kasemi temizledim ve mutfağı toparladım. İki dakika kala, dışarı çıktım. bornozumu giydim ve sadece k lotum ve s tyenimle ofisine yürüdüm.

Masasına yaslanarak durdu ve odanın ortasında yere doğru başıyla işaret etti. Dizlerimin  zerine çöküp başımı eğerek beklerken her şey çok soğuk geliyordu.

Ve

bekledim.

Ve

bekledim.

Ofisinin zemini ahşaptı ve dizlerimin ağrımaya başlaması uzun sürmedi. Birkaç dakika içinde başım kadar ağrımaya başladılar. Bunların hepsini bildiğinden emindim.

"Bana bak," dedi sonunda ve ben de gözlerimi kaldırıp onun sıkıntılı gözleriyle buluştum. "Dün gece olanlar beni çok korkuttu. Sana neler hissettirdiğini hayal bile edemiyorum. Hiç yaşamanı istemediğim bir şey yaşadın ve muhtemelen ikimiz de istemesek de bunu konuşmak zorundayız."

Masasının karşısındaki sandalyeye doğru başıyla işaret etti. "Git otur."

Ayakta durdu ve ben onun emrini yerine getirmek için odayı geçerken beni izledi.

Oturduğumda, "Tasman takılı olmasa bile hâlâ benim itaatkârım mısın?" diye sordu.

"Evet, efendim." Onun tasmaını takmıyordum, bu yüzden ona bir şey demek zorunda değildim. Yine de, bir şekilde bunu yapmak uygun görünüyordu.

"Birlikte bir BDSM kulübüne gittiğimizde seni kim koruyacak?"

"Siz, efendim."

"Peki ben orada değilken seni nasıl koruyacağım?"

"Koruyamazsınız, efendim."

"Kesinlikle. Benim olduğun ve seninle etkileşime geçmek isteyen herhangi bir Dominantın benden izin alması gerektiği gerçeğinin dışında, sen gerçekten benim tek hazinemsin, sevgilimsin, hayatımsın. Seni güvende tutmak için canımı veririm ve yanında olmazsam bunu yapamam."

Gözlerim yaşardı.

"Eğer dün gece Jeff olmasaydı, saldırıya uğrayacaktın. O adam sana ellerini sürebilir, canını yakabilir ve kâbuslarıma giren şeyler yapabiliirdi. Ve tüm bunlar olurken onu durduramazdım çünkü durdurmayı bilemezdim."

Burnumu çektim. "Özür dilerim efendim. Anladığım kadarıyla aramam gerekirdi."

"Kendinizi kaptırmıştınız ve eylemlerinizin yol açabileceği sonuçları düşünmediniz."

"Evet, efendim. Anlıyorum."

İç çekti. "Ne yapacağım konusunda kararsızım. İznim olmadan bir kulübe gittiğin için seni sopalamalıyım. Sen daha iyi bilirsin. O kadının seni oraya getirdiğini bilmediğini anlıyorum. Ama başlangıç olarak bir şeyi açıklığa kavuşturalım: Benim onayımı almadan kulüp içinde herhangi bir Dom ile ilişkiye giremezsin. Bunu biliyorsun."

Bastondan bahsedince titremeye başladım. Lanet olsun. ceza için kullanıldığında bu şeylerden nefret ederdi. Ve o haklıydı. Ben daha iyi bilirdim.

"Ama neredeyse saldırıya uğruyordunuz ve böyle bir olaydan sonra sizi fiziksel olarak cezalandırmayı içime sindiremiyorum."

Saatler gibi gelen bir süre boyunca bekledim. Geçmiş tecrübelerime dayanarak, aramızdaki gerginlik benim eylemlerimle ilgilenilene kadar ortadan kalkmayacaktı. Hayatlarımız, dünyanın geneli tarafından takip edilmeyen kurallar tarafından yönetiliyordu. Onlar oradaydı çünkü ihtiyacımız olan buydu. Bu demek değildi ki her zaman hoşlardı.

"Git ayağa kalk ve yüzünü duvara dön," dedi sonunda.

O duymadan önce bir iniltiyi yuttum. Duvara karşı durmaktan nefret ederdim. Bunu bana daha önce sadece birkaç kez yaptırmıştı. Ama seçeneklerimi gözden geçirirken, bunun sopadan daha iyi olduğunu kendime hatırlattım.

Beni oyalanmakla suçlamasına fırsat vermeden ayağa kalktım ve masasının karşısındaki arka duvara doğru yürüdüm. Duvar

Ben ayakta dururken oturup beni izlemek isteyebilirdi. Yolda ona doğru bakmamaya özen gösterdim. Muhtemelen kollarını kavuşturmuş ya da soğuk, mesafeli bir bakış atıyor olabilir. Muhtemelen ikisi de.

Ellerim yanımda, duvardan bir santim uzakta durdum. Seçtiğim yerin serin hava üfleyen bir havalandırmanın altında olduğunu çok geç fark ettim. Ya da belki de o yeri seçeceğimi biliyordu ve bu yüzden ona burada katılmamı tercih etti.

oturma odasında. Onunla kim bilebilir ki?

Serin hava açıkta kalan sırtımda dans etti ve anında tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Çok üşümeyecektim ama kesinlikle rahat olmayacaktım.

"Mümkün olduğunca hareketsiz duracaksın," dedi. "Ve Muhtemelen sadece ne kadar üşüdüğünüzü düşünmek isteyeceğiniz için, evimize yabancı bir adamla girdiğinizde nasıl hissettiğimi düşünmenizi istiyorum. Sonra da tehlikeyi fark ettiğimde ne kadar korktuğumu hayal etmeni istiyorum. içindeydin."

Eğer onu biraz tanıyorsam, hareket etmeme izin

verdiğinde, ayaktayken aklımdan geçenleri yazmamı isterdi.

Daha önce ne zaman bir duvara yaslansam, bana ne kadar süre ayakta duracağımı söylerdi.

"Orada ne kadar kalacağına karar vermedim," dedi sanki aklımı okuyormuş gibi. "Zaman şimdi başlıyor," dedi.

İlk başta hava sıcaklığının verdiği rahatsızlıktan başka bir şey düşünmek zordu. Ancak uyarısına odaklandım ve zihnimi dün geceki düşüncelerini hayal etmeye zorladım.

Orada öylece dururken aklıma gelen görüntü, dışarıda eğlendiğini bildiğim halde eve yabancı bir kadınla gelişinin resmiydi. Bunun etkisi

Görüntü içimi parçaladı. Sadece hayal ürünü olduğunu bilsem bile bunu düşünmek bile canımı yakıyordu. Dün gece neler olup bittiğini bilmeden nasıl hissetmiş olabilirdi ki?

Sonra kendimi onun tehlikede olduğunu bilmenin ve bu konuda hiçbir şey yapamamanın nasıl bir his olduğunu düşünmeye zorladım. Her şeyin yolunda olduğunu bilmenin dehşeti, olası sonuçlar düşünülduğünde sadece marjinal olarak azalırdı. Ve bu duygular onunla birlikte daha da yoğunlaşacaktı. Bir Dominant olarak, koruyucu olmak onun kimliğinin bir parçasıydı.

Bir de üstüne üstlük sarhoştum. Bu da tamamen benim kontrolümde olan başka bir durumdu. Kimse beni içmeye zorlamamıştı; devam etme seçimini ben yapmıştım.

Tüm bunları bir araya getirip objektif olarak baktığımda, kendi bakış açımın dışını görmeye başladım ve onun öfkesini ve korkusunu anladım. Ve davranışlarımın ona hissettirdiklerinden nefret ettim. En büyük zevklerimden biri ona hizmet etmektir: ihtiyaçlarını tahmin etmek ve karşılamak. Dün gece, niyetim bu olmamasına rağmen, başarısız olmuşum.

sefilce. Sorun şuydu ki, yeni işimin heyecanı ile dikkatim dağılmış ve her şeyden önce onun emrinde olduğumu unutmuşum.

Tam bu yürek burkan düşünceyi aklımdan geçirirken, sıcak başparmağının gözyaşlarımı silen şaşırtıcı dokunuşunu hissettim.

düştüğünü bilmiyordu.

"Neden ağlıyorsun güzelim?" diye sordu. Sesi öncekinden daha yumuşaktı.

"Dün gece sana ne kadar acı verdiğimi fark ettim." Gözlerimin kenarlarında hâlâ biriken ıslaklığı kırıpıştırarak uzaklaştırdım. "Ve hayal ettiğim şeyin gerçekte hissettiğin şeyin yanına bile yaklaşamayacağını biliyorum, çünkü bunu yaşamak zorundaydın."

Diğer yanağını okşadı. "Seni güvende tutmak için sahip olduğum her şeyden vazgeçebilirim."

Başımı salladım, ne kadar üzgün olduğumu ifade edebilecek kelimeler bulamıyordum.

"Bana bak," dedi çenemi avucunun içine alarak. Gözlerine baktığımda devam etti. "Satırları yazacaksın."

"Evet, efendim."

"İki yüz kez: 'Sorumsuzca içki içmeyeceğim ve Efendimin huzurunda olmadan bir kulübe gitmeyeceğim'."

Satır yazmaktan nefret ederdim. Beni on yaşında bir çocuk gibi hissettirdiği için aşağılayıcıydı. Ve bunun sıkıcılığı, aynı satırı iki yüz kez yazmak? Ama gerçek şuydu ki kulağa mantıklı geliyordu ve beni gerçekten çok rahat bırakıyordu. Yaşadığım karşılaşma onu gerçekten şaşırtmış olmalıydı. "Evet, efendim."

"Sana bir şey olursa buna dayanamam. Bunu bir daha yapma."

"Yapmayacağım, efendim." Ama bunun doğru gelmediğini fark ettim. Ona gerçekten haksızlık etmişim ve daha sert hissetmeye ihtiyacım vardı. Onunla tekrar doğru hissedebilmenin sonuçları. "Ama lütfen, sopayı kullanacak mısın?"

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Ne?"

"Sadece satırları yazarsam, bunun geride kaldığını hissetmeyeceğim. I beni sopalamana ihtiyacım var. Suçum daha azı için çok ciddiydi." Bir yanımda bunun için yalvardığımı kesin olduğunu düşünüyordu ama içten içe sadece bunun beni harekete geçireceğini biliyordum

Dün geceyi geride bıraktım. Korkusunu ve üzüntüsünü atlatabilirse muhtemelen onun da aynı şekilde hissedeceğini düşündüm.

"Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye sordu. Başımı salladım. "Yapmak istiyorum. Buna ihtiyacım var."

Sonunda kabul etmeden önce bir süre beni inceledi. "Üç sopa darbesi."

"Teşekkür ederim, efendim."

"Eğer seni sopalayacaksam, bana Efendi diye hitap edeceksin."

Kasvetli duruma rağmen gülümsedim. "Evet, Efendim." I Özgürce sevgisini ve desteğini aldı ve böyle zamanlarda acısını da aldı. Acı konusunda tecrübeliydim, Fiziksel olanın duygusal olanı hafifleteceğini hissetmek.

"İç çamaşırın ayak bileklerine kadar iner ve ellerin duvar."

Külotumu aşağı kaydırđım ve kendimi ona sundum. Ciğerlerimi derinlemesine doldurarak ellerimi başımın iki yanına koydum. Daha önce de böyle durmamı istemişti. beni sopayla cezalandırdı. Şehvetli sahneler yatarak yapılırdı.

"Bunlar sert ve hızlı olacak," diye uyardı. "İkimiz de bundan zevk almayacağız."

"Teşekkür ederim, Usta." Hızlı gitmesine sevinmişim; en azından bu şekilde daha çabuk bitecekti.

Cevap vermedi ama bir adım geri çekildi. Kendimi destekledim, ince kamışın sesini duyduğumda bile gerilmemeye çalıştım.

Havada ısıklık çalışıyordu. İlki popomun etli kısmına indi ve bıraktığı ısılıkla nefesim kesildi. İkincisi tam onun altına indi ve sonuncusundan önce nefesimi tutamamıştım ve en zoru ikincisinin altına düştü.

Hıçkırıklarımı bastırdım.

"Pozisyonunu koru," dedi ve ben tek bir kasımı bile oynatmamaya konsantre oldum. Beni buna ikna edebilecek tek şey onun sözleriydi. Onun emri olmasaydı, sopanın bıraktığı acıyı biraz hafifletmek için arkama uzanırdım. Yine de, onun rolünün bizi zorlamak olduğu gibi

Bu yüzden daha sonra tekrar bir araya gelmemizi sağlamak onun göreviydi.

Arkamdan bir hareket sesi geldi ve birkaç saniye içinde yanımdaydı. Elleri yavaşça okşadı, cildime losyon sürüyordu. Hiçbir şey söylemedi ama duygularını dokunuşunda hissettim. Eğer ondan acı çekmek kendi acımı hafifletiyorsa, o zaman onun şefkatli masajını kabul etmek her şeyi bırakmamı sağladı.

"Arkanı dön," diye fısıldadı.

Tereddüt etmeden döndüm. Ellerini omuzlarıma koydu ve yanlarımda gezdirdi. Vücudum

Dokunuşuyla gevşedi ve o da bunu fark etti. Dudakları yanağımdan başlayıp yanağıma doğru ilerledi. boynumdan aşağı. Göğüslerimi avuçladı ve sütyenimi açtı. Eğildi ve külotumu tamamen indirip bacaklarımdan çıkardı.

"Benimle gel," dedi elini uzatarak. Elini tuttum ve yatak odamıza doğru yürüdük. Oraya vardığımızda, beni O soyunurken yatağa tırmanmış.

Gömleğini kafasına geçirdi. "Sana ihtiyacım var." Pantolonu da gömleğiyle birlikte yere düştü ve yatağa sürünerek uzandı.

Bana bakarak. "Benim için ne ifade ettiğini sana göstermem gerek."

Beni kollarına aldı ve birleşmemiz şehvetli ve yavaştı. Parmak uçları vücudumda dans ediyor, her yerime dokunuyor, her yerimi sahipleniyordu. Memnun olmuştum sadece ellerimin onun yakın olan her yerinde dolaşmasına izin verdim.

Tenimin tadına bakarken dudakları yumuşacıktı ve ona karşı iç çektim. Ama nazik olmasına rağmen, hiçbir zayıflığı yoktu. Her okşayışı, tenime değen her fırçası bana tek bir gerçeği fısıldıyordu.

Sen benimsin.

Benimki de karşılığında itiraf etti.

Evet. Her zaman.

O öğleden sonra, Nathaniel kafasını içeri uzattığında yatak odamızdaki masada satırlarımı yazıyordum.

"Meagan seni görmeye geldi," dedi.

Karnım ayak bileklerime kadar indi. Konuşmamız gerektiğini biliyordum ama bu kadar erken olması şart mıydı?

"Bu sabah onunla konuşmuşsun," dedim.

"Evet," dedi. "Oturma odasında bekliyor."

Elimdeki yazıyı bırakıp onu takip ettim. Kanepede oturmak yerine onu pencerenin önünde volta atarken bulduk.

İçeri girdiğimizde döndü ama bir şey söylemedi. Korkunç görünüyordu, teni normalden daha solgundu ve alnı endişeyle kırışmıştı.

"Ben yürüyüşe çıkıyorum," dedi Nathaniel. "İkinizi biraz yalnız bırakmak için."

Konuşmak için kapı arkasından kapanana kadar bekledi. "Abby. Çok özür dilerim."

Ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek kolay olurdu, ama her şey yolunda değildi ve her şey yolunda değildi.

"Dün gece yaptığım çok kötü bir şeydi," dedim ona.

"Bilmediğim bir yerdeydim, içiyordum ve senin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu."

"Tamamen sorumsuzca davrandım ve bunun için hiçbir mazeretim yok."

Kollarımı kavuşturdum. "En azından nedenini söyle."

Kanepelere doğru el salladı ve oturduk. O bir tarafa, ben diğer tarafa. "Sadece dans etmeyi planlıyordum, Dürüst olmak gerekirse. Dün gece çalmaya hiç niyetim yoktu. Birkaç şarkı dans ettikten sonra tuvalete gittim. Tuvalete gittiğimde

dışarı çıktığında, Efendi V sana özel bir odaya gideceğimizi söylediğini söyledi. Yine de seninle konuşmalıydım.

Konuşmalıydım. Ama ..." Başını iki yana salladı. "Bunun bir mazereti yok. Yok. Ve kocanız beni bu konuda aramakta haklıydı."

Kalbim biraz yumuşadı. Sesi titriyordu ve kesinlikle perişan görünüyordu.

"Seni aradığı için mutlu olduğumu söyleyemem," dedim. "Ama bunu neden yaptığını anlıyorum."

Uzun saniyeler boyunca konuşmadı. Sanki bundan sonra ne söyleyeceğini tartıyormuş gibiydi. "Abby," dedi sonunda, "Ben

Benimle bir şey yapmak istememeni tamamen anlıyorum ama lütfen dün gecenin istasyondaki işine engel olmasına izin verme. Ben kenara çekileceğim ve seninle başka birinin çalışmasına izin vereceğim."

İçimi çektim. Bunu sadece başını belaya sokmak istemediği için mi söylüyordu yoksa gerçekten umursuyor muydu emin değildim. "Ben

Dürüst ol. Dün gece olanlardan memnun değilim ama bunun işimi etkilemesine izin vermeyeceğim. Senin de kenara çekilmeni istemiyorum ama eski halimize dönmemiz biraz zaman alacak."

O gün onu gördüğümünden beri ilk kez biraz umutlu görünüyordu. "Teşekkür ederim, Abby. Bunu telafi edeceğim.".

Yedinci Bölüm

T Sonraki birkaç hafta çılgıncaydı. Henry'nin kulak enfeksiyonu iyileşmiyordu, bu yüzden kimse uyumuyordu ve ben de New York'ta onu bir uzmana götürmek için bütün bir gününü harcadı. Nathaniel, kar amacı gütmeyen melanom hastalığının yönetimini üstlenecek birini bulmaya çalışıyordu.

Bu da şehirde gece geç saatlere kadar çalışmayı gerektiriyordu. Bir hafta sonu, o Aslında Cumartesi günü toplantıları vardı, bu yüzden çocuklar, Apollo ve ben onunla vakit geçirebilmek için çatı katında kaldık.

Neyse ki Jeff güvenlik sorunlarını halledebilmişti, bu yüzden en azından endişelenmesi gereken bir şey daha azalmıştı.

Çocuklar yattıktan sonraki akşamlar da daha iyi değildi. Meagan ile çevrimiçi sohbet ederek ve ilk birkaç parçam üzerinde çalışarak çok zaman geçirdim. Yaklaşık dört potansiyel parçam vardı

Blog yazıları üzerinde olması gerekenden daha fazla stres yaptım. Ama gördüğüm kadarıyla bu benim çok sayıda insanla tanışmamdı ve beni en iyi şekilde temsil eden bir şeyler yazmam gerekiyordu.

Olaydan üç hafta sonra, Nathaniel odama girdiğinde bilgisayarını yeni kapatmıştım.

kütüphane. Yüzmüştü ve saçları henüz kurumamıştı ama mayosunu çıkarıp bronz ten rengini giymişti.

İpli pantolon. Havuzdaki turlarından sonra şarap mahzenine inmiş olmalı çünkü elinde iki kadeh ve en sevdiğim kırmızı şaraptan bir şişe vardı.

"Bitti mi?" diye sordu. Bir bardak uzattı ve bir kaşını kaldırdı. Başımı sallayınca bir tane de bana uzattı ve bardağı doldurdu.

"Teşekkürler." Bir yudum aldım. "Mmm, bu iyi. Tam olarak bitirmedim ama eskisinden daha yakınlm."

Başını kanepeye doğru eğdi ve birlikte oturduk. Koltuğunda dönerek bana daha iyi baktı. "Gelecek ay bir konferansım var."

"Bundan bahsettiğinizi hatırlıyorum. Finans Alanında Yenilikler ve Bankacılık. Delaware, değil mi?" Bana ilginç gelmedi ama Nathaniel'i konuşmacılardan biri olması için davet etmişlerdi.

"Evet ve senin de benimle gelmeni istiyorum." Sesini alçalttı. "Benim itaatkarım olarak."

"Ne kadar sürer demiştin?" Beynim şimdiden ilgilenilmesi gereken her şeyi gözden geçirmeye başlamıştı: çocuklar, Apollo ve artık çalıştığım için teslim edilmesi gereken yazılarla ilgili ne yapacağım.

"Bir hafta." Şarap kadehini kanepenin yanındaki masaya koydu. "Ve bu süre boyunca benim tasmamı takmanı istiyorum."

"Bir hafta mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Bu da nereden çıkmıştı? "Evet."

"Ama düşündüm ki.. Sen yapmaz mıydın? . . Yapmamalı mıyız?" Ben

O kadar çok rastgele düşünce ve soru vardı ki, bir tanesini dile getirecek kadar uzun süre odaklanamadım. Niye bir kulüp için oynamak istiyordu?

Hafta mı? Neden şimdi gündeme getiriyorsun?

"Seni temin ederim, yirmi dört/yedi itaatkâr olmanla ilgilenmiyorum. Ama"-omuz silkti-"şehir dışında bir hafta boyunca benim tasmamı takma fikri? Belli bir çekiciliği var."

Yıllar önce, Paul ve Christine'e ilk ziyaretimizde ona bir hafta boyunca tasmasını takmak istediğimi söyledim. O zaman bu fikre karşı olmadığını, ancak ilişkimizin bu tür uzun süreli bir oyun için çok yeni olduğunu düşündüğünü söylemişti. Geriye dönüp baktığımda bunun doğru bir karar olduğunu görüyorum. O zamanlar, henüz ona bunu söyleyebileceğimi hissettiğim noktaya gelmemiştim.

Her şeyi.

Şimdi ise böyle bir sorunum yoktu ve o da iletişim konusunda daha iyiydi.

"Bir hafta boyunca hiç gitmedik, değil mi?" diye sordum. Konuyu ilk açtığımda bana, iletişimimizin yeterince açık olduğuna inandığında bir haftalık oyun fikrini tekrar gözden geçireceğimizi söylemişti.

"Hayır, yapmadık. Bu konuyu şimdi açıyorum çünkü bence normal rutinimizden uzakta geçireceğimiz zaman tam da ihtiyacım var."

Bir hafta boyunca onun tasmaını takma fikri, genel ve belirsiz bir şekilde olsa da, benim için hala bir çekiciliğe sahipti. Bunun kolayca gerçeğe dönüşebileceğini bilmek nabzımın hızlanmasına neden oldu.

"İtiraf ediyorum, bu konuda biraz endişeliyim."
Şarabımdan bir yudum aldım. "Bununla nasıl başa çıkacağım konusunda endişeliyim. Dizlerim antrenmansız ve sana istediğim zaman tam olarak ne hissettiğimi söylemeye alışkınım."

"Bak, Abby, dürüst olmak ve sormak zorundayım, nasıl değil
Çoğu zaman yakamı takmak senin için işe yarıyor mu?"
Dizimin üzerinde gezindi. "Çünkü itiraf etmeliyim ki benim için pek de iyi olmuyor. O tarafımı itmeye devam edemem uzakta."

Yaptığımız şeyin bu olduğunu fark ettim. Bu ihtiyaçları bir kenara itiyorduk. Belki kasıtlı olarak değil, ama her zaman yapacak çok şey vardı ve ikimiz de Çocuklar önce gelirdi. Ama bu tehlikeli bir yoldu, kendi ihtiyaçlarımızla asla ilgilenmemek.

Ve kendime itiraf etmeliyim ki, onun tasmaını takmayı özlemiştim. Ve bunu düşündükçe, bir hafta boyunca takmak kulağa daha da hoş geliyordu.

"Ben de ihtiyaçlarımızı her zaman bir kenara itmek istemiyorum," dedim. "Hadi yapalım. Delaware'de bir hafta boyunca senin tasmanı takacağım."

* * *

Ertesi gün Linda ile konuştum ve Nathaniel'in bir konferansı olduğunu ve benim de onunla gitmemi istediğini söyledim.

"Dürüst olmak gerekirse," dedim ona, "en son ne zaman uzaklara gittiğimizi hatırlamıyorum. Sadece ikimiz."

"Anlıyorum Abby. Küçük çocuklarla çalışmanın ne kadar çılginca ve yorucu olduğunu çok iyi hatırlıyorum."

Linda'yı severdim. Kimse annemin yerini tutamayacak olsa da Linda bana her zaman kendisinden biriymişim gibi davranırdı. "Biz Delaware'deyken çocuklara bakabilir misin?"

"Sorun olmaz. Aslına bakarsan, istersen senin malikanende kalabilirim. Bu şekilde onlar için daha kolay olur ve

Apollo," dedi Linda, dünyanın en iyi yasalarına sahip olduğumu bir kez daha kanıtlayarak.

Kendime not: Nathaniel'in oyun odasını kilitlediğinden ve anahtarı sakladığından emin olun. "Bu harika olur. Teşekkür ederim."

"Onları saklamak büyük bir keyif olacak. Gerçi ben hep Henry'nin doğumundan sonra birlikte yapacağınız ilk seyahatin dağ evinize olacağını düşünmüştüm. Delaware'e değil."

Güldüm. Nathaniel'in bana verdiği düğün hediyesinden bahsedince gülümsemekten kendimi alamadım. Henry doğduğundan beri İsviçre'deki balayı dağ evimize gitmemiştik. Çocuklarımın benim bulunduğum ülkeden farklı bir ülkede olmalarına tam olarak hazır değildim.

"Orayı ziyaret etmemiz gerekiyor," dedim pencereden dışarı bakarak. Belki sonbaharda uzun bir hafta sonu ayırıp gidebilirdik. Henry doğduğundan beri pek seyahat etmemiştik.

"Her iki durumda da, bana ihtiyacın olursa burada olduğumu bil."

Ona tekrar teşekkür ettim ve vedalaşıp telefonu kapattık. Nathaniel'e her şeyin halledildiğini söylemek için sabırsızlanıyordum. Onun tasmaını bu kadar uzun süre takma düşüncesi bedenimi beklentiyle titretti.

Kısa süre önce birlikte geçirdiğimiz zaman bile inanılmazdı; bedenim onun bir hafta için planladığı zevki fiziksel olarak kaldıramayabilirdi.

"Yüzünde kesinlikle ilginç bir ifade var." Nathaniel'in sesi beni şimdiki zamana geri getirdi ve onu selamlamak için

arkamı döndüm. Bana ofisten ayrılacağını söylemişti.

Todd ve Elaina'nın oğlu Maddox için öğleden sonra bir doğum günü partimiz vardı.

Şehvetli bir sırıtışla bana doğru yürüdü ve beni usulca öptü. "Özellikle düşündüğün bir şey var mı?"

"Bu yılki tatilimi nasıl dört gözle beklediğimi düşünüyordum.

Bir hafta boyunca tasmanı takacaksın." İfademin ardından gözlerindeki şehvet dolu bakış karşısında dizlerimin bağı çözüldü. Elime aldım

gömleğindeki hayali tüyleri temizledi. "Özellikle de Linda biz senin konferansındayken çocuklara bakmayı kabul etmişken."

"Ona sordun mu?"

"Mmm." Başımı salladım. "Seninle gitme konusunu düşündükçe bu fikir daha da hoşuma gitti ve neden bu konuda bir şeyler yapmayayım diye düşündüm."

İnledi. "Normalde bu tür detayları bana bırakmanı söyledim ama şu anda sadece ilgileniyorum."

Ayak parmaklarımın ucuna kadar yükseldim ve "Düşündüğüm tek şey bu değildi" diye fısıldadım.

"Söylemene engel olmama izin verme."

Ellerimi beline attım ve parmaklarımı kemerinin pürüzsüz derisinde gezdirdim. "Simon ve Lynne'in geldiği hafta sonu bunu hak etmediğimi de düşünüyordum.

Umarım Delaware'de daha iyisini yaparım."

İnledi ve oturma odasına göz gezdirdi. "Çocuklar nerede?"

"Kestirmek."

"Aynı anda mı?"

Şaşkınlığını anlıyordum; bu çok sık olan bir şey değildi. I Yakınına eğildim ve dilimi kulağında gezdirdim. "O kadar iyiyim."

Kalçalarındaki tutuşu sıkılaştı. "Siktir, Abby. Ne kadar sürecektir?" "Yirmi dakika daha aşağıda olmalılar."

"Mükemmel, ama yirmi dakika seni kemerle düzgün bir şekilde çalıştırmam için yeterli bir süre değil." Kalçalarını bana doğru salladı. "Surat mı asıyorsun? O somurtkan ağzını daha iyi kullanmama ne dersin? Sikimin etrafında hissetmek istiyorum. Yap şunu.

Şimdi sizi ödüllendireceğim ve Delaware'e bir kemer getirmeyi ciddi olarak düşüneceğim."

"Ya-"

Parmağını dudaklarıma götürdü. "Konuşmayı kes ve dizlerinin üzerine çök. Şu anda düşünmen gereken tek şey benim sikim ve onun senin ağzına nasıl ait olduğu."

Yere düştüm ve aceleyle pantolonunu ve boxer'ını çıkardım. Genellikle dilimi uzunluğunun etrafında gezdirerek onu kızdırırdım ama tahmin etmesini istedim, bu yüzden hepsini birden yuttum. Boğazımın arkasına çarptı ve ben de rahatlayarak onu tamamen içime aldım.

"Siktir!" Saçlarımı avuçladı.

Üzerinde sallanmaya başladım, geri çekilirken emdim ve sonra istediği kadar derine inmesine izin verdim. Kısa sığ hareketleri uzun olanlarla değiştirdim çünkü bunun onu çıldırtacağını biliyordum. Nefes alış veriş kesildi ve daha fazla dayanamayacağını bildiğim için sikişin etrafında gülümsedim.

Bir bağırıyla beni çekip ayağa sürükledi.

Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Yanlış bir şey mi yapmıştım? "Ne?"

Beni oturma odasının duvarına çarpana kadar geriye doğru itti. "Düşünmen gereken tek şey ne?"

Dizlerim titredi ve uyarılmışlığım arttı.

katlanarak. Kahretsin, sert davranmasına bayılıyordum.

"Sikin."

"Doğru." Bir adım geri çekildi ve ereksiyonunu yumrukladı. "Ve şu anda senin amını sikmek istiyor. Belden aşağı soyun. Çabuk."

Pantolonumun düğmelerini açmak için acele ederken parmaklarım titredi. Pantolonumu tamamen çıkarmak için bacağımı salladım ve tökezledim. Nathaniel'in emin elleri beni yakaladı ve sabit tuttu.

"Dikkatli ol. Acil servise gitmek bu işin sonu değildi."

Başımı salladım. "Sorun yok. Şimdi iyiyim."

"Oh, Abby." Beni duvara doğru itti ve sağı bacağıımı beline doladı. "İyiden de ötesin." Yavaşça sikini içime bastırdı. "Sen lanet olası harika."

"Delaware'e kadar bekle," diye takıldım. "Henüz hiçbir şey görmedin."

"Hayır, güzelim." Kalçalarını itti ve içimde o kadar derinlere indi ki sırtını tırmaladım. "Henüz hiçbir şey görmedin."

Onu biraz zorlamaya karar verdim. Ne de olsa, istemedim tahmin edilebilir hale gelir. "Gerçekten mi? Yeni hareketleriniz var mı yoksa her zaman yaptığınız hareketleri mi kullanacaksınız?"

"Hareketlerimi ciddi ciddi sorguluyor musun?" Pelvisini bana doğru döndürdü ve içimde hissettiği duyguyla inledim. "Bence sorguluyorsun. Sana göstermemi istiyorsun hamle?"

"Sadece yenileri var mı diye sordum efendim. Sözlü bir cevap yeterli - bana göstermek zorunda değilsiniz."

"Cehennem gibi." İçimden çıktı ve beni duvara doğru döndürdü. Ellerimi tutup başımın üstünde sabitleyerek homurdandı, "Onları burada tut. Bir santim kıpırdarsan kıcını kızartırım ve bu hoşuna gidecek şekilde olmaz. Anladın mı?"

"Evet, efendim." Kalbim çılgınca çarpıyordu. Lanet olsun. Beni böyle kontrol altına almasına bayılıyordum. Ayaklarımı kabaca birbirinden ayırdı, böylece belimden eğilmek zorunda kaldım.

Bana doğru bastırdı, siki giriş yerimle alay ediyordu. Koridordaki saat çaldı. Uyku vakti neredeyse bitmişti.

"Çocuklar yakında uyanacak," diye uyardım.

"İyi olacaklar. Çok sertim, uzun sürmez."

Bununla birlikte, içime girdi ve o kadar derine itti ki, çığlık atmamak için yanağımın içini ısırarak zorunda kaldım. Geri çekilip tekrar girerken elleri benimkilerin üzerine geldi.

"Seni duvara karşı sikmeye bayılıyorum," diye nefes nefese kaldı. "Çok derine iniyorum. Çok iyi hissediyorsun."

O da saatlerce devam edebilirdi.

kenarda. Onsuz gelmem imkansız değildi ama

Ellerimi duvara dayadığım için klitorisime dokunmam mümkün değildi.

Kalçalarımı oynattım ama onun tek tepkisi daha sert itmek oldu. Alt bedenimi öne doğru iterek bana karşı sallandı. İnledim. Çok yaklaştım ama ellerim olmadan ona ulaşamıyordum.

"Lütfen," diye yalvardım.

"Ne istediğini biliyorum," dedi. "Sadece bunu sana vermeye henüz hazır değilim. Bundan çok keyif alıyorum."

"İhtiyacım var," diye nefes nefese kaldım.

"İhtiyacın yok. İstiyorsun." Hızını artırdı. "Arada fark var."

"Çok yakın."

"Biliyorum." Daha hızlı ve daha sert gitti. "Biliyorum."

O zaman sessiz kaldım. Bazen yalvarmak işe yarardı. Bu o zamanlardan biri değildi. Gözlerimi kapattım ve kendimi onun hissinde, gücünde, dürtüsünde ve kudretinde kaybettim. Eğer bana dokunsaydı, çok hızlı boşalırdım. Ama elleri olduğu yerde kaldı.

Kalçaları oynadı ve içimde farklı bir noktaya vurarak gözlerimin şaşkınlıkla açılmasına neden oldu. "Aman Tanrım!"

"Gel," dedi kendini beğenmiş bir ifadeyle.

Nadiren başıma gelmesine rağmen neredeyse imkansız olduğunu düşünüyordum, içimde bir kez daha iterek sadece içimde olarak boşalmamı sağladı. Onun etrafında ürperdim, doruk noktam vücuduma titreme gönderdi.

"Kahretsin," diye mırıldanmayı başardım. "Bunu nasıl yaptın?"

Hiçbir şey söylemedi, ama arkamda sertleşti. kendi boşalmasına ulaştı. Geri çekilip sırtıma bir öpücük kondurduğunda hâlâ ağır ağır nefes alıyordu. "Sadece sana hareketlerimi göstermek istedim."

"Linda'yı geri aramayı düşünüyorum," dedim.

"Öyle mi?" Ellerimi tuttu ve ben de ayağa kalktım.

"Senin yakanda bir hafta dayanamayabilirim."

"Geliyor!" Jackson üç yaşındaki ikiz oğullarından birini kucağına aldı ve oturma odasının etrafında bir uçak gibi uçurdu. Havada tuttuğu çocuk ya Levi ya da Luis'ti. Kanepedeki açımdan, Levi'nin kaşının üzerindeki küçük doğum lekesini görmek zordu, bu da iki tek yumurta ikizini ayırt etmeyi mümkün kılıyordu.

Felicia karşımdaki kanepeye oturdu. Ayaklarını bir tabureye dayamıştı ve hamile karnını ovuşturuyordu. "Ona dikkatli olmasını söyleyeceğim çünkü bir şeyleri kıracak, ama çocuklar uçak oynamak istediğinde beni dinlemiyor."

Diğer ikiz kapı aralığında durmuş, bir aşağı bir yukarı zıplıyordu. "Benim sıram! Benim sıram! Benim sıram, baba!"

Jackson tekrar odanın içinde ilerledi ve Elizabeth ile beş yaşındaki kızları Lucy'nin bebekleriyle oynadıkları köşeyi dönerken bir vınlama sesi çıkardı.

"Bu tehlikeli Jack Amca," dedi Elizabeth. "Eğer onu düşürürsen, kürek kemiğini kırabilir."

"Köprücük kemiği," dedi Maddox. On yaşına yaklaşıyordu, gerçekten de kötü bir durumdaydı, diğer çocuklarla oynamak için çok büyüktü ama yetişkinlerin konuşmalarıyla ilgilenmek için çok küçüktü.

Tek başına bir sandalyeye oturmuş, kitap okuyordu.

Elizabeth dikkatini Lucy'ye çevirmeden önce sabırla, "Ben de öyle dedim," diye açıkladı. "Mayo getirdin mi? Yüzmeye gitmek ister misin? Anne?"

Başımı salladım. "Bu gece çok geç. Daha akşam yemeği yemedik ve yarın okulun var." Anaokulu olduğunu kabul ediyorum, ama yatma zamanı yatma zamanıydı ve bunu tutarlı tutmaya çalıştık. "Yakında herkesi yüzmeye çağıracağız.

tarih."

Kahkahalar merdivenlerden aşağı süzülerek Nathaniel ve Todd'dan önce oturma odasına ulaştı. İki adam gülümseyerek içeri girdi. Nathaniel bana doğru yürüdü ve oturup Maddox'la okuduğu şey hakkında konuşmadan önce kolunu omzumda gezdirdi.

Elaina banyoda olduğu yerden döndü ve Felicia'nın yanına oturdu. Defalarca denemelerine rağmen Todd'la birlikte Maddox doğduğundan beri gebe kalamamışlardı. Evlat edinme konusunu araştırmışlardı ama hiçbir işe yaramamıştı.

Dikkatimi Nathaniel'e çevirdim. Maddox Kitaptaki bir şeyi açıklıyordu. Fantastik bir romana benziyordu. Nathaniel kitabı okumuş ya da duymuş olmalıydı çünkü Maddox söylediğı şey üzerine çok heyecanlandı.

Mutfakta bir zamanlayıcı çaldı ve Linda Henry'nin altını değiştirdiğı için Elaina'ya işaret ettim ve içeri girdik birlikte hallettik. Elaina tabakları ve çatal bıçak takımlarını alırken ben de rostoyu fırından çıkardım.

"Bu çok güzel kokuyor," dedim, soğuması için yere koyarken. "Masayı hazırlamana yardım etmemi ister misin?"

"Bu harika olur."

Linda'nın yemek odası yıllar içinde değişmişti, en büyük yenilik ise bu akşamki gibi misafirleri için eklediğı küçük çocuk masasıydı. Bazen çocuklar masada yetişkinlerle birlikte yemek yiyordu ama kendi alanlarından hoşlanıyor gibiydiler, bu yüzden bu gece yemek yemelerine izin verecektik

kendi başlarına. Çocuk masasında yemek yemek için çok büyük olduğunda ısrar eden Maddox hariç.

Elaina omzunun üzerinden bakarak, "Evlat edinme ajansından haber aldık," diye fısıldadı.

"Oh?" İlgisiz davranmaya çalıştım ama bunun onlar için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Yarın oğlumuzu alacağız."

Gümüşü yere düşürdüm ve o da yerden aldı. "Gerçekten mi?" Boğuk bir sesle söyledim.

"Evet, ama iş bitene kadar kimseye söylemeyeceğiz. Asla bilemezsin. Yine de birine söylemem gerekiyordu. Bunu bir sır olarak saklamaya çalışmak beni yiyip bitiriyor."

"Sen ve Todd'un bu gece farklı görüldüğünüzü düşünmüştüm."

Başını salladı ve gümüşleri masanın etrafına yerleştirdi. "Zor zamanlar geçirdim. Kısırlık ve ardından evlat edinme konusunda çok uzun zamandır hiçbir şey yapmadım. Her şeyin hemen şimdi, istediğim zaman olması gerektiğini hissediyorum ve sabretmenin zor olduğunu öğreniyorum."

Peçeteleri koymaya başladım. "Anlıyorum. Kontrol edemediğiniz ve zaman çizelgenize uyduramadığınız şeylerin olması zor."

"Tecrübelerinize dayanarak konuşuyormuşsunuz gibi geliyor."

"En çok değer verdiğimiz şeyler, uğruna çalışmak zorunda olduğumuz şeylerdir. Beklemek. Eğer elimize tutuşturulursa, ona o kadar değer vermeyiz."

Başını yana eğdi. "Psikolog olmadığınıza emin misiniz?"

Masayı hazırlamayı bitirirken gülüştük ve ardından herkesi tabaklarını alıp yemeklerini yemeleri için içeri çağırdık.

Çünkü

Herkes oturmuş, Elaina'ya verdiğim öğüt kafamda tekrarlanıyordu. Ona söylediklerim mantıklıydı. Masanın öbür ucunda Nathaniel'in oturduğu, Jackson'la gülüp şakalaştığı yere bakarken, kendi yolculuğumuzun da pek kolay geçmediğini hatırladım ama sonuç olarak sahip olduklarımıza değer verdiğimizizi düşünmek hoşuma gidiyordu.

Kafasını kaldırdı ve beni bakarken yakaladı. "Seni seviyorum," diye mırıldandı bana.

"Her zaman," diye cevap verdim.

Sekizinci Bölüm

A Birkaç hafta sonra özel jetimizle Wilmington, Delaware'e doğru yola çıkmıştık. Bir hafta öncesinden beri kendimi kötü hissediyordum.

Yola çıktığımız gün, biraz şımarık davrandığımı biliyordum. Muhtemelen önümüzdeki hafta yüzünden. Giymeyi denemek istedim

Nathaniel'in yakası bu uzun süre için uygun değildi ama ben de endişeliydim. Ayrıca, çocukları daha önce hiç olmadığı kadar uzun süre bırakacaktık.

Parmaklarımı kolçağın üzerinde kopuk kopuk vuruyordum. Bacak bacak üstüne atmıştım ve tırnaklarımın tık tık tık sesiyle eş zamanlı olarak ayağımı salladım. Nathaniel uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu.

"Dur, lütfen," dedi.

Parmaklarımı durdurdum ama bacağım sallanmaya devam etti. "Neden jete bindiğimizi bilmiyorum. Wilmington o kadar da uzak değil. arabayla gidebilirdik."

Bir kaşını kaldırdı. "Jete biniyoruz çünkü ben istiyorum."

Elimi onun elinin altından çektim ve emniyet kemerimi bağladım. Yaptığım önemsiz bir şeydi ama elimde değildi.

"Kolay olmayacak," dedi. "Daha önce hiç bu kadar uzun süre oynamamıştık ve bu bile bizi zorlayacak. Ama bilmenizi isterim ki sizi de zorlamayı planlıyorum. Endişeli olmanızda bir sakınca yok."

Gözlerimi kapattım ve başımı koltuğa yasladım. "İyi olacağım. Daha önce hiç endişelenmemiş değilim. Üstesinden geleceğim."

Ama bunun endişeden daha fazlası olduğunu biliyordum; sadece bunu Nathaniel'e söylemedim. Ama aynı zamanda oydu. Son zamanlarda farklıydı ve

Beni tahrik ettiği kadar kafamı da karıştırıyordu. Spesifik örnekler veremem ama oradaydı ve beni huzursuz ediyordu.

"Ben seni yakalamadan önce tavırlarını ve iğnelemelerini bir kenara bıraksan iyi olur," dedi. "Çünkü bunu yaptıktan sonra buna katlanmayacağım."

Ona bakmak için başımı çevirdim. Koltuğunda arkasına yaslanmıştı ve vücudu rahatlamış olmasına rağmen içindeki gerginliğin altında yatan.

"Tartışmayı aklımdan bile geçirme," diye konuştu ben daha karşı çıkamadan. "Son birkaç gündür beni kışkırtıyorsun. İlk gece yerde yatmana karar verdim bile. Böyle devam edersen bütün gece yatağında uyuyamazsın. hafta."

Ağzım açık kaldı. "Tasmanı takmadığım zamanlarda yaptığım şeyler için beni cezalandıramazsın."

"Oh, çok yanılıyorsunuz. İstedğim her şeyi yapabilirim. Ve bunun bir ceza olduğunu asla söylemedim. Sadece bir gerçeği ifade ettim."

Daha fazlasını söylemek istedim ama söylemedim. En son ne zaman yerde yattığımı hatırlamıyordum; bu gece yatmam için ısrar etmesinin mutlaka iyi bir nedeni vardı. Tıpkı bu hafta olduğu gibi. Her ne kadar istediğim bir şey olsa da, özellikle bunun onun için her şey yolunda gidiyordu. Belki de bu bana işlerin nasıl yürüeyebileceğini gösterme yoluydu. Ya da belki de benim daha sık yakasına yapışmamdan hoşlanıp hoşlanmadığını görmek istiyordu.

Pencereden dışarı baktım. Neredeyse seyir yüksekliğimize ulaşmıştık. Gülünç derecede kısa bir yolculuk olacaktı.

Yanımda, Nathaniel emniyet kemerini çözdü ve ayağa kalktı. Göz ucuyla baktım ve onun platin ve elmas tasmamı da yanında götürdü. Deriden yapılmış bir tane daha vardı ama bu akşamki kokteyl hakkında bir şeyler söylediğini hatırladım, bu yüzden bugün için platin olanı seçmesi mantıklıydı.

"Hazırsan Abigail," dedi sandalyemin birkaç adım ötesinde. "Gel diz çok ve tasmamı takma arzunu göster."

Daha önce bana hortum ya da külot içermeyen bir elbise giymemi söylemişti ve ayağa kalktığımda serin havanın tenime değdiğini hissettim. Elbisenin etekleri sadece dizlerime kadar geliyordu, ben de diz çöktüm.

onun önünde dikkatlice. Her zaman olduğu gibi, ona hizmet etmek için pozisyon aldığımda kendimi dinlenmiş ve huzurlu hissediyordum.

Tasmaı yerine oturtup yumuşak bir sesle, "Teşekkür ederim Abigail," diyerek taktığında derin bir iç çekerek rahatlardım.

Ağzımı kullanmak istediğini gösteren herhangi bir hareket yapıp yapmadığını görmek için ona baktım.

"Şu anda değil." Parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi. "Pilot türbülansa girme ihtimalimiz olduğunu söyledi ve eğer türbülansa gireceksek aletimi ağzına sokmamayı tercih ederim. olur."

Elimde değildi, görüntüye güldüm. "Ouch."

Gülümsedi. "Bu taraftan geri gel. Senin için yapmam gereken bir şey var."

Sandalyemin yanındaki dolaptan büyük bir yastık çıkardı ve yere koydu. "Oturup günlüğüne yazmanı istiyorum. Yirmi dakikanı bu haftaki hedeflerini yazarak geçirmeni istiyorum."

Dün bana günlüğümü yanımda bulundurmamı ve uçuş sırasında erişilebilir olmamı söylemişti, bu yüzden verdiği görev sürpriz olmadı. Yere oturup yazmamı istemesi beni biraz hazırlıksız yakaladı.

O gece beni bekleyen palet yatağa kendimi hazırlamanın bir yolu olarak düşünerek ayaklarının yanına yerleştim ve yazmaya başladım. Kağıt okuyor gibi görünüyordu. Tahmin etmem gerekirse, ertesi gün yapacağı toplantı için notlarının üzerinden geçiyordu. Zaten milyonlarca kez üzerinden geçmişti ama Nathaniel Nathaniel'di işte.

Su şişemi almak için çantamı çıkardım ama mutfak tezgahının üzerinde bıraktığımı hatırladım. Sorun değil, jette buzdolabı vardı.

"Bir sorun mu var?" Ayağa kalkmaya başladığımda Nathaniel elini omzuma koydu.

"Sadece biraz su almak istedim. Benimkini evde unutmuşum." "Otur yerine." Uçuş görevlisi için zil çaldı ve ben

koltuğuma zıplamayı düşündüm. Yine de Nathaniel elini omzumda sıkıca tuttu. Yine düşüncelerimi tahmin etmiş olmalıydı.

"Evet, efendim?" Görevli Margaret ana kabine girerek sordu. Ona bakamadım. Görünmezmişim gibi davrandım.

"Bayan West biraz su istiyor. Lütfen bana bir şişe getirin."

Suyu almak için uzaklaştığında omuzlarımı dikleştirdim ve omurgamı çelikleştirdim. Neden su istiyordum ki? Yazmaya devam etmeliydim.

Margaret çabucak döndü ve şişeyi bana uzattı. Nathaniel şişeyi kaptı. "Bana bir şişe getir dedim."

Nasıl tepki verip vermeyeceğini görmek için hızla ona doğru baktım, ama hiç telaşlanmamış görünüyordu. "Özür dilerim, efendim."

Döndü ve gitti. Tamamen okunamaz haldeydi. Sanırım bu onun işi için iyi bir kişilik özelliğiydi.

Nathaniel beni kaydırdı, böylece bacaklarına yaslandım ve şişeyi dudaklarıma bastırdım. Benden daha fazla susamıştım.

düşündüm ve şişenin neredeyse yarısını içtim. Yine de aklımın bir köşesinde Margaret'in geri gelmesini bekliyordum.

"Bana aklında ne olduğunu söyle." Nathaniel yanağımlı okşadı.

Muhtemelen aklımdan geçenler hakkında oldukça iyi bir fikri vardı ama tasmayı taktığım için ona söylemeyeceğimi düşünüyor olabilirdi. Ki bu tamamen doğru değildi. Sadece bu konuda konuşmak istemiyordum. Yine de sorduğu için ona anlatacaktım.

"Margaret bizi beklerken beni yerde tutmanı beklemiyordum," dedim.

"Seni rahatsız etti mi?"

"Rahatsız etmek doğru kelime mi bilmiyorum. Sadece artık biliyor."

Yakamın çizgisini takip etti. "Sekiz yıldır çalışanımız. Uçağımızda olup bitenlerin çoğunu bildiğini tahmin ediyorum."

"Ama hiç bu kadar bariz ve yüzüne karşı olmamıştık."

"Teknik olarak, tek gördüğü senin Elini omzuna koymuş bir koca. Şimdi, ben olsaydım seni kolçağın üzerinden mi becerdi? Bu bariz ve onun yüzüne karşı olurdu." Bir an sessiz kaldı ve bir parmağını yakama doladı. "Bu akşam benim itaatkârım olarak katılacağın bir kokteyl partimiz var. Biriyle sorun yaşarsan beş yüz kişiyle nasıl başa çıkacaksın?"

"Ama kokteyl partisinde beni yerde diz çöktürmeyeceğinize bahse girerim."

"Bunu söyleyebiliyorsun çünkü seni ne kadar zorlayabileceğimi bildiğim konusunda bana güveniyorsun." Çenemi kavradı ve başımı kaldırarak gözlerimizin buluşmasını sağladı. Gözleri çok yeşil ve berraktı ama adını koyamadığım bir duyguyla doluydu. "Bana güveniyorsun, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Dürüst olduğun için teşekkür ederim." Eğildi ve beni öptü. "Ama ben o konuşmada sadece bir Efendi duydum." Nefesimin altında küfrettim.

Kıkırdadı. "Suyunu bitirdiysen yazmaya devam edebilirsin."

"Ceza olarak eteğini kalçana kadar sıyrmanı istiyorum, böylece belden aşağısı çıplak olacak. Ve öyle bir otur ki ne kadar ıslak olduğunu görebileyim."

* * *

Konferans otelindeki süitimiz genişti ve fildişi ve nane yeşilinin soğuk tonlarıyla dekore edilmiştir. Bir köşede sekiz kişilik bir yemek masası, diğer köşede ise bir bebek

grand başka bir yerde ikamet etti.

"İşe yarar," dedi Nathaniel, bölgeyi bir kez daha gözden geçirerek.

Homurdandım. Tipik erkek. Süit çok güzeldi ve

tek yorumu "İşe yarar" mı oldu? Sanırım

Bir yatak ve banyosu olduğu için onun için iyi olacaktı.

"Ben odanın kendisini kastetmemiştim," dedi.
yaramaz bir sırıtış. "Çok güzel olmasına rağmen. Yemek masasının planladığım şey için uygun göründüğünü kastetmiştim."

Ben de kendi muzip sırıtışımla cevap verdim. Her ne planladıysa, bu alanı yaratırken tasarımcının aklında kesinlikle o yoktu. "Dört gözle bekliyorum, Efendim."

"Yapmalısın." Kıcıma şakacı bir şaplak attı. "İki saat içinde giyinmiş olmamız gerekiyor. Git ve duş al. Kıyafetini yatağın üzerine koyacağım."

Önceki cumartesi gecesi geç saatlere kadar uyumamıştık. Bu haftaki planlarımızı görüşüyorduk. Üzerinde anlaştığımız şartlardan biri, ne giyeceğimi onun seçmesiydi. Bu değildi. Genelde sevdiği bir şeydi ama bu haftaki rollerimizi pekiştirmeye yardımcı olacağını söylemişti. Başımı salladım. Ben bir

Uzun zamandır itaatkârdı ve yine de zaman zaman onun da içinde kalması gereken bir kafa alanı olduğu aklımdan çıkıyordu.

Bana bu geceki parti için şartlarını da söylemişti: Onun onayı olmadan kimseyle konuşamayacaktım, sadece onun elinden yemek yiyecektim ve ne zaman otursak elimi onun dizine koyacaktım, kendi elimi hafifçe açık tutacaktım.

Duştan sonra havluyla kurulandım ve yatak odasına girip bana giymem için ne hazırladığına baktım. Seçimine gülümsedim. En sevdiklerimden biriydi. Kısa, gümüş rengi, spagetti askılı, sırtı açık ve dekolteli bir kokteyl elbisesi. Saçlarımı toplamaya karar verdim.
boyun çizgisini ve yakamı vurgulayın.

Giyindikten sonra onu buldum. Oturma odasındaki kanepeye oturmuş, ellerini başının arkasına koyarak arkasına yaslanmıştı. İçeri girdiğimde doğrulup oturdu.

Odanın ortasına doğru yürüdüm ve dizlerimin üzerine çöktüm.

"Abigail?"

"Son birkaç gündür yaramazlık yaptığımı biliyorum, Efendim. Sadece üzgün olduğumu söylemek istedim ve gerçekten

bu hafta."

"Teşekkür ederim," dedi ve ayağa kalkıp bana doğru yürüdü, kemerini çözüyor. "Dizlerinin üzerinde olduğuna göre jette yapmadığımız bir şey ve bu ereksiyonla partiye gitmeyeceğim için, size ilgileniyorum."

Onu ağzıma almak için büyük bir arzu duyuyordum, bu yüzden pantolonunu çabucak indirdim ve sikini serbest bıraktım.

saniyeler içinde. Saçlarımı karıştırmayacak kadar nazikti, bunun yerine ben onun uzunluğunu yutarken ellerini yanında tuttu.

"Siktir, evet. Çok tatlı bir ağzın var. Sikimi çok iyi hissettiriyorsun." Ağzımın içine soktu. "Ama bitirdiğinde dizlerin kıpkırmızı olacak. Onları gören herkes sakso çektiğini anlayacak."

Bunu düşünmemiştim ve bir an durdum. Buna izin vermedi ve elini enseme koydu. "Artık çok geç. Bitir beni. Beni derinlere al ve yut Sana verdiğim her şeyi."

Acele edip, onun gelmesini sağlamak istedim.

Çabucak. Yine de neyin peşinde olduğumu biliyordu ve ben gerçekten

Önümüzdeki hafta için heyecanımı göstermek istedim. Bu yüzden acele etmedim ve sikine düzgünce taptım. Bir ara yukarı baktım ve gözleri kapalıydı. Biraz daha emme ekledim ve çok geçmeden ağzıma bıraktı.

Ben daha fazla talimat beklerken o kıyafetlerini düzeltti.

"Şu haline bak." Ayağa kalkmama yardım etti. "Dudakların şişmiş ve gözlerin şehvetle kararmış. Saçların birazcık dağılmış ve göğsün kabarmış. Sana bir bakan herkesin düşüneceği tek şey kirli ve lanet olası seks." Beni kendine çekti ve fısıldadı, "Bu akşamın nasıl geçtiğine bağlı olarak, belki sana ne kadar kirli olabileceğimi gösteririm."

Sözleri beni tahrik etmekte asla başarısız olmadı ve onun kollarında jöle gibiydim. "Lütfen, Efendim."

Kolumu tutup kendi koluna doladı ve aşığıya indik.

Doğaçlama oral seks sayesinde biraz geç kalmıştıık ve girdiğimizde otelin balo salonu kalabalıktı. Katılımcılardan birkaçını daha önceki konferanslardan tanıyordum ama çoğunluğunu tanıımıyordum.

Bizi odanın ortasına yönlendirdi, orada bir garson yakınlarda durmuş şarap ikram ediyordu.

"Kırmızı mı?" Nathaniel sordu.

"Evet, teşekkür ederim." Etrafımızda bu kadar çok kulak varken Efendi'yi ekleyemezdim ve tasmaı zerimdeyken onun adını kullanamazdım.

Bana bir bardak uzattı ve tam bir yudum almıştıım ki yanımızdan derinden gelen bir ses duydum. "Nathaniel West, bu gece seninle karşılaşmayı umuyordum."

Döndüğümde Nathaniel'in iyi bir adamla el sıkıştığını gördüm.

yakışıklı bir beyefendiydi. Kirli sarı saçları ve muhteşem mavi gözleri vardı. Dolgun dudakları dostça bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ama ifadesinde tanıdığım bir g vardı.

"Daniel Covington," dedi sarışın. "Weston Bank'ta çalışıyorum ve Jeff Parks'ın iyi bir arkadaşıyım."

Jeff'in adını duyunca kulaklarım dikildi ve yanaklarım ısındı. Nathaniel'le olan danışmanlık işini bitirdikten sonra ondan bir daha haber alamayacağımı düşünmüştüm.

"Bu da Julie Masterson," diyerek yanındaki güzel esmer kadını gösterdi.

Nathaniel onun elini sıktı ve bana döndü. "Bu benim karım, Abby." Başını sallayarak sözlerini bitirdi ve Daniel ve Julie ile konuşmakta zgr olduğumu işaret etti.

"İkinizle de tanıştığıma memnun oldum." Gözlerim gerdanlığa takıldı

Julie takıyordu ve bir an için bunun bir tasma olup olmadığını merak ettim. Ama sonra kendimi azarladım. Büyük ihtimalle sadece bir kolyeydi. Ciddiyim. Sen yaka takıyorsun diye herkes takacak diye bir şey yok.

Erkekler konuşmaya başlayınca Julie ve ben ayrı ayrı konuşabilmek için biraz kenara çekildik. Cesur bir tavırla durdu

Kendine güveniyordu ve bana kendi işinin sahibi olduğunu söylediğinde hiç şaşırmadım.

"Ne iş yapıyorsun?" diye sordu.

"Çocuklarımız Elizabeth ve Henry ile evde kalıyorum. Ama yakın zamanda WNN için yazmaya başladım."

"Gerçekten mi?" Gözleri büyüdü. "Sitelerinde bir blog okudum."

Benim olup olmadığını öğrenmek için ölüyordum.

"Hangisi? Yazarlardan birkaçını tanıyorum."

Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı ve odaya göz gezdirdi. "Umm, kadın ilişkileri üzerine bir tane."

Kolyesini parmakladı ve fısıldadı, "Bir itaatkâr tarafından yazılmış."

Yüzümü kaplayan gülümsemeye engel olamadım. "Oh, pekala.

O benim."

Ciyaklayarak adamların dikkatini çekti. Ne yaptığını fark edince elini ağzına götürdü.

Daniel kaşlarını kaldırdığında, "Özür dilerim," dedi. "Sadece kız muhabbeti."

Adamlar konuşmalarına geri döndüler ve o da elimi tutup bizi birkaç adım uzaklaştırdı. Nathaniel'in bakışları

Beni takip etti ama hemen tartışmasına geri döndü. Julie fısıltıyla, "Bloguna bayılıyorum," dedi. "Sen gerçekten İtaatkâr Eş?"

"Evet." Daha fazla bir şey söyleme şansım olmadı çünkü konuşmaya devam etti.

"Yazdığınız her şey çok gerçekçi. Söylediklerini hissediyorum. Bu mantıklı mı?" Kolyesini parmakladı. "Bu muhtemelen çok fazla bilgi olacak ama Daniel'ın Geçenlerde beni yakaladılar ve seni okumak bana güven veriyor. Uzun süreli bir çift tanımıyorum. Sen ve Nathaniel bana Daniel'la uzun süre birlikte olabileceğimize dair umut veriyorsunuz."

Onda kendimi yıllar önce, Nathaniel ve ben işe yeni başladığımız zamanlarda gördüm. "Julie," dedim.

"Nathaniel'e

Keşke yıllar önce biri bana söyleseydi dediğim gibi. Bu

Zor. Gerçekten zor. Ve olacak her şeyi bilseydiniz, bunu yapmak isteyip istemediğinizi merak ederdiniz." I Nathaniel ve benim şimdiye kadar kat ettiğimiz yolu düşündüm. İlişkimizin ilk günlerindeki tüm kalp kırıklıklarını ve belirsizlikleri. Ama sonra birbirimize verdiğimiz sevgiyi, neşeyi ve bütünlüğü düşündüm. "Ama benden alın, buna değer. Eğer senin Efendin de benimki gibiyse, onun ayaklarının dibinde ve tasmaşının içinde olduğundan daha mutlu olamazsın."

"Teşekkür ederim," dedi gözlerinde yaşlarla. "Dün gece çok aptalca bir kavga ettik ve tartıştığımız zaman bundan nefret ediyorum. Çok sık olmuyor ama ikimiz de çok inatçıyız."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum." Artık bir tasma olduğunu bildiğim kolyeyi işaret ettim. "Sen yirmi dört/yedi yaşında mısın?"

"Hayır, değiliz. Daniel sadece yatak odasında dominant. Yine de her zaman onun tasmaşını takıyorum. Bu şekilde seviyorum - bizi birbirimize bağlı tutuyor."

"Taktığım yüzük gibi." Nathaniel'in bana verdiği ikinci yüzüğü görebilmesi için sağ elimi uzattım. evli. "Onun da bir tane var. Onun tasmaşını sadece rol yaparken takıyorum."

Bakışları yüzüğümde çıkıp yakama kilitlendi. "Yani, bu gece ..."

"Evet, aslında bütün hafta."

"Daha önce bir hafta yaptınız mı?"

"Hayır." Ona bir gülümseme attım. "Ama eminim yakında nasıl gittiğini okuyabileceksin."

Güldü. "Dört gözle bekliyorum."

Birkaç dakika daha konuştuk. Onu dinlerken bana kendimi hatırlattı. Bana çiçekçi olduğunu ve Daniel'la yılın ilk günü dükkânına uğradığında tanıştığını anlattı. Bu tesadüfi buluşma

Sonunda onu boyun eğmeye olan ilgisini keşfetmeye itti.

"Senin hikâyen benimkine biraz benziyor," dedim.

"Yalnızca bir alan."

"Neymiş o?"

"Ustamla ilk hamleyi ben yaptım."

Duymayı beklediği şey bu değildi ve ben onun şaşkın ifadesine güldü. Yine de kendini çabuk toparladı. "İkinizin nasıl tanıştığını dair bir blog yazmalı ve okuyucularınızın kendi hikayelerini paylaşmalarını sağlamalısınız."

"Bu aslında harika bir fikir." Sadece bu da değil, eğer WNN gerçekten yeni bir kadın televizyon programı yapmakla ilgileniyorsa, bu bir program konusu olabilir. Meagan'a sormam gerekecek.

"Teşekkürler," dedi Julie. "Küçük bir soru, Nathaniel'in gerçek ismini kullanmamanızın bir nedeni var mı?"

"Onun tasmaını takarken asla adını söylemiyorum," diye açıkladım. "Bu sadece kafamı dinlememe yardımcı olan küçük bir yol."

Başını salladı. "Mantıklı."

Omzunun üzerinden baktığımda, adamların bize doğru geldiğini gördüm.

şekilde. "Görünüşe göre çocuklar konuşmalarını bitirmişler."

Julie bize doğru gelen adamları izlerken içini çekti. "Eğer bu bize doğru gelen güzel bir manzara değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

Daniel Julie'ye doğru yürüdü ve elini onun sırtının alt kısmına koydu. Julie ona gülümsedi. Nathaniel'in parmakları ensemdaki saçlarla oynadı.

"Kocanıza yeterince zamanını aldığımı söyledim."

Daniel bana dedi ki. "Konuşmak istediği başka insanlar olduğunu biliyorum. Ama ikinizle de tanışmak çok güzeldi. Siz şehirdeyken akşam yemeği yemeye çalışalım."

Nathaniel kabul etti ve vedalaştık.

"Julie'yle iyi anlaşıyor gibiydiniz," dedi duyamayacakları bir yere geldiklerinde.

"Çok arkadaş canlısı. Hikayesi bana biraz benimkini hatırlatıyor. Ve en iyi tarafı da"-düşündükçe yine başım dönüyor-"blogumu okuyor!"

"Öyle mi? Bu heyecan verici." Bana dönmeden önce kendisine selam veren yaşlı bir beyefendiyle kısa bir süre konuştu. "İlk defa mı bir okuyucuyla tanışıyorsun?"

"Arkadaş ya da akraba olmayan ilk kişi."

Gülümsedi ve bir şeyler söylemeye başladı ama başka bir iş arkadaşı tarafından bölündü. Doğası gereği içe dönük olmasına rağmen, onu böyle bir ortamda izlemekten her zaman keyif almışımıdır. Onunla gurur duyuyordum. Onu bu kadar güzel konuşurken görmek ve onu dikkatle dinleyen insanları görmek. Bu duygu, bana doğru dönüp beni eşi olarak tanıttığında daha da arttı.

Yavaşça odayı dolaştık, çünkü birçok insan ona yaklaşmaya başladı. Gülümsedim ve başımı salladım. Çünkü bana konuşma izni vermemişti. Sessiz kalmaya o kadar alışmışım ki, yaşıtımız bir kadın yaklaştığında başını salladığında hazırlıksız yakalandım.

"Nathaniel," dedi elini sıkarken. Uzun boylu ve güzeldi, bal rengi saçları ve çoğu kadının uğruna cinayet işleyeceği uzun bacakları vardı.

"Charlene," dedi Nathaniel. "Seni tekrar görmek ne güzel." "Bu senin karın mı? Beni tanıştırmalısınız."

"Charlene" diye konuştu.

Beni bir aşağı bir yukarı süzerken son sözünü söyledi. Nathaniel'in yanında nasıl davrandığını görmek sadece iki saniyemi aldı.

onun tipini tanımak.

Kaltağın kocamda gözü vardı.

"Evet," dedi Nathaniel, bir kolunu belime dolayarak. Belli ki onun tipini de tanıyordu. "Bu Abby." "Merhaba, Charlene." Onunla tanıştığıma memnun olduğumu söylemedim.

Çünkü öyle değildi ve kendime Nathaniel'in yalan söylememi istemeyeceğini söyledim.

"Abby, Nathaniel'in karısıyla tanışmak için can atıyordum. Sanki seni saklıyormuş gibi." Gümüş el çantasıyla adamın koluna vurdu. "Buraya gelmeye karar vermene ne sebep oldu?
zaman?"

"Araştırma. Ben bir yazarım."

"Büyüleyici," dedi bana tam tersini düşündüğünü söyleyen bir ses tonuyla. "Yine de kolyene bayıldım. Ben de böyle bir kolye istiyordum. Nereden aldın onu?"

Elim otomatik olarak yakama gitti. Ben değildim

soruyu bekliyordum ve cevap vermenin bir yolunu
göremedim

Söylediklerimden başka. "Tanıştıktan kısa bir süre sonra Nathaniel verdi."

Belimdeki eli hafifçe sıktı. Adını kullandığımı duyduğunu belli etmemenin ince bir yoluydu bu. Bu daha önce karşılaştığım bir durum değildi ve bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordum.

Ama benden önce Charlene'in gözleri kıskançlıkla parladı. "Şanslı kadın."

Çenemi kaldırdım. "Çok."

Gözlerini odanın içinde gezdirdi. "Affedersiniz, siz ikiniz. Konuşmam gereken biri var."

"Seni istiyor," dedim ona, Daniel'ı almak için yere geçerken. Julie'ye sempati dolu bir bakış attım.

"Evet. Ve onu iyi idare ettin." Beni göğsüne doğru çekti ve fısıldadı, "Adımı kullandığın kısım hariç. Bundan kaçınmanın bir yolu olmaması ne büyük talihsizlik. Şimdi partinin geri kalanını bunun sonuçlarını düşünerek geçireceksin."

Kalbim beklentiyle ya da endişeyle çarpıyordu, hangisini seçeceğimi tam olarak bilemiyordum. Belimi bıraktı ve köşedeki büfeyi işaret etti.

"Git bize bir tabak getir," dedi. "Ben de oturacak bir yer bulayım."

Yemeğimizi getirirken kimsenin benimle konuşmaması için sessizce dua ettim. Neyse ki kimse konuşmadı ve Nathaniel'i tabağı doldurduktan birkaç dakika sonra buldum.

Bize bir aşk koltuğu bulmuştu. Gözlerden uzaktı ama yine de katılımcıların görüş alanında olacaktık. Ben otururken o tabağı aldı ve oturduktan sonra elimi dizine koydum. Bana birkaç ısırik mantar dolması yedirdi ve biz yerken onlarla olan ilişkilerinden kesitler paylaşan birkaç kişiye işaret etti.

Teknik olarak yüzlerce kişiyle paylaşılsa bile, onunla birkaç dakika yalnız kalmak ferahlatıcıydı. Beklendiği gibi, uzun sürmedi.

"Nathaniel," dedi tanımadığım bir adam, bize yaklaşıp. "İşte buradasın!"

"Hemen döneceğim." Nathaniel tabağı bana uzattı. "Yirmi dakika içinde gidiyoruz."

* * *

Yirmi beş dakika sonra süitimize geri döndük. Bizim yokluğumuzda ışıklar kısılmış ve yatak yatağa indirilmişti. Ama ikimiz de uyumaya hazır değildik.

"Oturma odasında diz çök," dedi, kravatını çıkardı ve gömleğinin düğmelerini açıyordu. Kanepeye oturup pozisyon almamı izlediğinde bile çıkarmadı.

"Bu gece ne oldu, Abigail?" "Adınızı söyledim, Efendim."

"Benim tasmamı takman kurallara aykırı ama durum göz önüne alındığında kaçınılmaz. Kendimi büyük bir ikilem içinde buluyorum."

Sözlerini takip eden sessizlikte ne yapacağını anlamaya çalıştım. Ayağa kalktı ve yatak odasına doğru yürüdü. Yaklaşık yarım saat sonra oturma odasına döndüğünde elinde bir kutu vardı. Bana verdi.

"Aç şunu."

Oldukça sıradan, siyah bir kutuydu, yaklaşık sekize on bir santim boyutlarındaydı ve içinde ne olabileceğine dair hiçbir belirti yoktu. Kapağını dikkatlice kaldırdım ve içine baktım. Bir kitap mı?

"İlk öğeyi çıkarın ve yer iminin olduğu yere kadar açın."

Bir kitaptı. Tam olarak Emily Dickinson şiirlerinden oluşan ince bir cilt. Bununla nereye varmak istediğinden emin değildim ama işaretli sayfayı çevirdi. "Şiiri oku."

Aşına olmadığım bir kitaptı ve ilk kez ona yüksek sesle okudum.

Katie yürürken bu sade çift ona eşlik ediyor,
Katie yorulmadan koştuğunda onlar da yolu takip ederler,
Katie diz çöktüğünde, sevgi dolu elleri hala onun dindar dizini kavırıyor-
Ah! Katie! Şansa gülümse, sana bu kadar bağlı iki kişiyle!

Kitabı kapattım.

"Şiir ne hakkında, Abigail?" "Kader, Efendim."

"Evet," dedi. "Bu gece kaderinin senin kaderini belirlemesine izin vereceğiz. Kutuda beş siyah zarf ve iki kırmızı zarf var. Siyah olanlardan birini aç ve bana ne olduğunu söyle. diyor."

Siyah zarflardan birini rastgele seçtim. İçinde ne bulacağımı bilemiyordum ve heyecanlı parmaklarımla yırtarak açtım. Üzerindeki yazıyı okuduğumda heyecanım kayboldu.
kartın içinde.

"Cane."

Hay sikeyim. Çok uzun zaman önce bana üç vuruş yaptığı zamanı hatırladığımda hâlâ ürperiyordum. Lanet olsun Charlene'e. Keşke onunla konuşmama izin vermeseydi.

"Sert," dedi onaylayarak. "Kırmızı zarflardan birini aç."

Tahmin etmem gerekirse, iki kırmızı olanın içinde numaralar vardı. İkisini de dikkatle inceledim, sanki bunu yaparak bir şekilde içindeki numarayı okuyabilirmişim gibi. Tabii ki bunu söylemenin hiçbir yolu yoktu. Ağır bir iç çekişle ve Charlene'e bir kez daha küfrederek yavaşça soldakini açtım.

Gözlerimin kelimeleri uydurmadiğına kendimi ikna etmek için iki kez okumak zorunda kaldım.

"Eee?" diye sordu, ama sırtışımdan hangi zarfı seçtiğimi anladığımdan emindim.

"Orgazmla."

Şehvet dolu gözleri benimkilerle buluştu ve ağzının köşesi hafifçe kalktı. "Ah, kader yüzüne güldü. Git soyun ve on dakika içinde benimle burada buluş."

Ayağa kalkarken bacaklarım biraz titredi. Orgazm olmadan sopalanmaya bu kadar yaklaştığıma inanamıyordum. Bunu gerçekten yapacak mıydı? Kutuyu yapmak ve sonra da bana açtırmak için onca zahmete girdikten sonra fikrini değiştirdiğini hayal bile edemiyordum.

Ya da her iki zarfın içinde de "orgazm ile" yazıyor olabilir mi? Öyle olması muhtemel görünüyordu. Tabii ki ben bilemezdim çünkü muhtemelen bana hiç söylemezdi. Aklımı karıştırmakta ustaydı.

Sekiz dakikadan kısa bir sürede çıplak olarak oturma odasına döndüm. Yemek masasının yanında duruyordu ve değişmişti. Ya da en azından tişörtünü tamamen çıkarmıştı. Ayrıca masanın üzerine kalın bir ped yerleştirmiş ve üzerini battaniyeyle örtmüştü.

Elimi tutup pozisyon almama yardım ederken yüzü okunmuyordu. Oda sıcak olmasına rağmen biraz üşüdüğümü hissettim ve vücudum biraz titredi.

Elini kürek kemiğimin üzerine koydu. "Titriyorsun. İyi misin?"

"Evet, efendim. Biraz üşüdüm ama beni ısıtacağınızı biliyorum."

"Hiçbir şey beni daha fazla memnun edemez."

Baharatlı bir portakal kokusu havayı doldurdu ve sıcak elleri

En sevdiğim losyonla sırtıma masaj yaptı. Vücudumdaki gerginliği almak için uzun bir süre uğraştı. Onun dokunuşuyla rahatlayana kadar sırtımın ne kadar gergin olduğunu fark etmemiştim.

"Evet. İşte bu," diye mırıldandı.

Elleri arka tarafıma gitti ve masajdan zevkli bir vuruşa geçiş yaptı. Omurgam boyunca yavaşça yukarı doğru ilerledi, parmaklarını

Boynumun arkasına geçti ve elini bacaklarımın arasından geçirerek aşağıya doğru ilerledi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye fısıldadı. "Yeşil, Usta."

Vurma düzenini birkaç kez daha tekrarladı.

Her seferinde daha da derinlere daldım. Beklenmedik bir şekilde klitorisimin etrafında döndüğünde kalçalarım sarsıldı. şimdi sopayla başlayabileceğini düşündüm; kesinlikle biliyordu

bana dokunarak ne kadar tahrik olduğumu hissetti. Bunun yerine, dokunuşlarının yoğunluğunu artırdı ve bir kez daha sırtımda aşağı yukarı ilerledi.

Arada bir kıcıma şaplak atmaya başladığında bir iniltiyi bastıramadım.

"ok ıslaksın." Bir parmağını içime kaydırđı. "İçime doğru itmek çok iyi hissettirecek."

Ama durmadı. Bir şey için çaresiz kalana kadar vurmaya ve tokatlamaya devam etti. Herhangi bir şeye. Masaya srtnmemek için mücadele ettim ve iki parmağını içime soktuğunda yanağımın iini ısırdım.

Beklenmedik bir şekilde, baston hafifçe kıcıma dört kez vurdu ve ben inledim.

"Seni duymama izin ver, Abigail." Baston st baldırlarıma hafifçe vurdu. "Bu gece benden hiçbir şey saklama."

Bana şaplak atmaya devam etti ve ben onun kıcıma daha sert indiğinde artık sopayı kullanmayacaktım. Zevkle homurdandım.

"Bundan daha zor değil," dedi.

Bunu bilmek, ardından gelen birkaç vuruşu daha da zevkli hale getirdi çünkü onlardan hiç korkmuyordum. Beni almasına olan ihtiyaım büyüdü ve klitorisimle oynamaya başladığında neredeyse patladı.

"Kahretsin, sırlıslık olmuşsun." Kıcıma tokatladı. "ok kötü.

Sikilmeye çok hazır."

Sızlandım. "Lütfen, Efendim."

"Hayır." Baston tekrar yere indi ve hemen iki parmağını içime sokup çıkardı. Kalalarım sarsıldı. "Kim

ne zaman becerileceğini belirler mi?"

"Öyle, efendim." Umarım yakında karar verir. Neredeyse Ona yalvardım ama parmaklarını kaydırды ve tek düşünebildiğim kendimi orgazmdan uzak tutmaktı. "Oh, kahretsin."

"Henüz değil," diye uyardı. "İzinsiz gelersen bunu bir cezalandırma seansına dönüştürün."

Şeytani piç parmaklarını pompalamaya devam etti ve ben de onlarla birlikte nefes nefese kaldım.

"Oh, oh, oh, siktir, oh." Battaniyeyi yumrukladım.

Biraz yavaşladı. "Seni kıvrandırken seyretmeye bayılıyorum. Boşalmama emrime itaat etmekle vücudunun serbest kalma ihtiyacı arasında sıkışıp kalıyorsun."

Parmaklarını çıkardı ve sopanın geride bıraktığı çizgilerden birinin üzerinde gezdirdi. Isınmış etime değen serin ıslaklığı hissetmek beni neredeyse uçurumun kenarına getiriyordu.

"Beğendin mi, yaramaz kız? Çünkü kesinlikle hoşuma gitti. Kışında izlerimi görmek beni çok sertleştiriyor."

Daha fazla dayanamayacaktım. Yardım etmek için Alman alfabetini tersten fısıldamaya başladım.

"Aslında," dedi, benim ısrarlı mırıldanmalarımdan söz etmeden, "seni arkadan götüreceğim, böylece şunları görebileceğim

"Seni becerirken güzel izler bırakacağım."

Lütfen, lütfen, lütfen.

Kıkırdadı ve yüksek sesle konuştuğumu fark ettim. "Seni yatak odasına taşıyacağım ve sonra ellerin ve dizlerin üzerinde yatağa uzanmanı istiyorum."

"Teşekkür ederim. Peki, Efendim."

Beni kucağına aldı ve yatağa taşıdı. Ben pozisyonumu alırken o da kalan kıyafetlerini çıkardı ve önümde durdu.

"Bu siki görüyor musun?"

Gördüğüm manzara karşısında dudaklarımı yaladım. "Evet, Efendim."

"Seni onunla becereceğim. Kendini kollarının üzerinde tut ki işini iyice yapabileyim."

Sözleri karşısında inledim ama öne doğru eğildim. Arkama geçti ve bacaklarımı biraz daha açtı.

"Şu açgözlü amcığa bak." Başparmaklarını içeri kaydırıp beni araladı. "Efendisinin sikine o kadar aç ki. Merak etme. Seni daha fazla bekletmeyeceğim."

Başparmakları gitti, ama onların yerine sikini hissettim. yavaşça içime girdi. Yavaş, küçük itişlerle girdi, asla tamamen girmede.

Hepsine lanet olsun. Yap şunu artık!

"Çok muhtaçsın," dedi ve kalçalarını ona doğru ittiğini fark ettim. Bir eliyle saçlarını topladı ve sertçe iterken geri çekildi, kendini içine yerleştirdi.

Tamamen. "İşte oldu. Al bakalım."

"Evet," diye cevap verdim yarı tıslama, yarı inlemeyle.

"Lütfen. Daha fazla." "Sabır." Bir saniye bekledi ve kendini Ben. Dibe vurdu ve kalçalarını yuvarladı, neredeyse sahip olduğum her erojen noktaya çarptı.

"Oh, Tanrım. Efendim. Siktir!"

Kalçalarını tekrar döndürdü, saçlarım hâlâ elinde sıkıca tutuyordu. "Sana bu şekilde binmeyi seviyorum. Kukun sikime gömülü. İçine sokmak ve bastonumun bıraktığı izlere bakmak. Sadece bir şey var. Daha derine inebilir miyim?"

Çekildi ve tekrar içime girdi. Popoma bastırıldığını hissedebiliyordum, ama kalçalarını kaldırdı ve ileri doğru bir itme ile horozunun daha fazlasını içeri sokmayı başardı. Zevk/acı içinde inledim.

"Ah, evet, yapabilirim," dedi, sesi oldukça memnun geliyordu. "Oh, kahretsin!" Nefes nefese kaldım, kenarda dengede duruyordum.

"Gelmek ister misin?" "Evet, Efendim."

"Benim için gel." Kalçalarını sert ve hızlı bir şekilde oynattı.

O girip çıkarken çarşafı ısırdım, biraz daha dayanmaya çalıştım. Ama klitorisimi kızdırmak için bir parmağını bedenlerimizin arasına kaydırıp ve bir sonraki hamlesiyle ona karşı ittim ve serbest kalmama izin verdim. Sanırım demek istediği

Ama benimki başlar başlamaz boğuk bir çığlık attı ve onu takip etti.

Seyahatten, partiden ve büyük orgazmdan bitkin düşmüş bir halde yatağa yığıldım, nefes nefese kalmıştım.

"Lanet olsun," dedi, aynı sertlikte nefes alarak ve yatakta bana katılarak.

Yatakta birbirimize sarılmış bir şekilde öylece kalırken ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Dalgınca parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve sanırım birkaç dakika uyukladım. Her zaman aklımın bir köşesinde, yerde uyuyacağımı söylediği için çok rahat etmemem konusunda kendimi uyarıyordum. Henüz o tarafa gitmeye hazır değildim.

"Bir sorum var, Efendim."

"Mmm." Gözleri kapalıydı ve cevabı tamamen tatmin olmuş bir adamın cevabıydı ve onu bu hale getirdiğim için memnun olarak gülümsedim.

"Charlene kim?"

"Düşünmekle vakit kaybetmemen gereken biri."

"Sana bakışı hoşuma gitmedi."

Başını çevirdi ve tek gözünü açtı. "Ben Ama onun kim ve ne olduğunu biliyorum ve o benim için bir hiç."

Konuşmanın bittiğini söylercesine gözünü tekrar kapattı. Ama hala kafamın içinde devam ediyordu. Kadından hoşlanmamıştım. Daha iyi bir kelime bulamadığım için onda tehlikeli görünen bir şeyler vardı. Ama Nathaniel muhtemelen her şeyi kontrol altında tutuyordu.

Birkaç dakika sonra eğildi ve beni öptü. "Git ve duşunu al. Sen çıkınca ben alırım."

Yataktan çıkmaya hazır değildim ama yıkandıktan sonra kendimi daha iyi hissedeceğimi bildiğimden kendimi banyoya sürükledim. Suyu dayanabileceğim kadar sıcak açtım ve uzun bir duş aldım. Çıktığımda banyo tamamen buharla dolmuştu.

Ben banyo yaparken Nathaniel kapının arkasına uzun ipek bir elbise asmıştı. Yerde uyumak zorunda kalsam bile en azından bunu yaparken iyi görüneceğimi düşünerek gülümsedim.

Yatak odasına dönmeden önce saçlarımı kuruladım ve dişlerimi fırçaladım. Beklendiği gibi, yemek masasındaki kalın yastığı almış ve küçük ama rahat bir-palet görünümlü.

Kendime bunun sadece rolleri pekiştirmenin bir yolu olduğunu söyledim. Son birkaç haftadır zorluklar yaşadım.

Yatağın kenarında otururken çok seksi görünüyordu. Pantolonunu ya da tişörtünü giymemişti; sadece boxer külotunu çekiştirmişti. Dudağı yukarı doğru kıvrıldı. "Bana sıcak bir şeyler bırak Su mu?"

Başparmağımı ve işaret parmağımı neredeyse birbirine değecek şekilde kaldırdım. "Belki biraz."

Parmağını çarpıttı. "Buraya gel."

Ona doğru ilerlerken elbisem bir o yana bir bu yana savruldu. Kalçalarımı sallayarak hareketi daha dramatik hale getirdim. "Evet, Efendim," dedim bacaklarının arasında durduğumda.

"Daha önce bir şey yapmayı unuttum." Ayağa kalktı ve beni kendine doğru çekti.

"Gerçekten mi?" "Gerçekten mi?" diye sordum; çok titiz davrandığı belliydi. "Ne olduğunu hayal bile edemiyorum."

Bana gülümsedi ve bedenim zayıf ve bitkin olsa da, bana baktığı gibi baktığında

Şu anda yüz ifadesinde aşk, arzu ve tutku o kadar belirgindi ki, onun için okyanusları aşabilirdim.

"Bunu unutmuşum," dedi ve dudaklarını dudaklarıma indirdi. I

Beni öperken tam bir mutluluk içinde iç geçirdi. Dudakları, ağzı

-Onlardan bıkaçağımı ya da onları hafife alacağımı hiç düşünmemiştim. Öpücük uzun sürmedi ama kalbimi hızlandırmaya ve belki de gerçekten o kadar da yorgun olmadığımı düşünmeme yetti.

Ama öpüşmeyi kesti ve dudaklarıma doğru fısıldadı. "Ben duş almaya gidiyorum. İyi geceler, güzelim."

"İyi geceler, Efendim."

Yere yerleşmeden önce banyoya girmesini bekledim. Biraz kıpırdandım. Açıkça görülüyordu ki

Bir yatak kadar rahattı ama doğrudan yerde uyumaktan çok daha iyiydi. Gözlerimi kapattım, kendime sadece dinlendiğimi ve o banyodan çıktığında uyanacağımı söyledim.

Uyandığımda hava soğuktu. Ve karanlıktı, gözlerimi açtığımda fark ettim. Battaniyeye uzandım ve bir kola dokundum. Onun Nathaniel olduğunu fark edene kadar kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Seni uyandırdım mı?" Kendini bacaklarımın arasına yerleştirmiş ve elbisemi belime kadar çekmişti. Üşümeme şaşmamalı. Karanlıkta, gölgeler içinde gizlenmişti. Yüz hatlarını seçemiyordum; sanki onu hayal etmiş gibiydim.

"Mmm," diye mırıldandım, birden belden aşağımın çıplak olduğunun ve onun için tamamen açıldığının farkına vardım. "Sanırım yaptın."

"Ne kadar da kabayım." Parmaklarını uyluk içlerimde bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Hafifçe, bana zar zor dokunuyordu. Vücudum daha fazlası için ağrıyordu, yine de tamamen hareketsiz kaldım.

Tamamen efendimin merhametine kalmıştım.

Parmaklarıyla benimle alay etti ve parmak uçlarının her fırçası içimdeki sinir uçlarını daha da uyandırdı. İhtiyaçtan nefes nefese kalana kadar. Parmaklarını biraz daha yukarı kaldırabilse ve tam ihtiyacım olan yerime dokunabilse.

"Belki de seni bu saatte uyandırdığım için bunu telafi etmeliyim." Parmakları yavaşça yukarı kaydı ve biraz daha ilerledi, ama onu gerçekten arzuladığım yere varmadan hemen önce durdu. "Ne düşünüyorsun, Abigail?"

"Bunu çok isterim, Efendim." Sakince ve hiçbir şekilde "Evet! Lanet olsun, evet!" tonuna benzemeyen bir ses tonuyla konuştum. Kafamın içinde bağırdım.

"Ya da belki tekrar uyuyabilirim," diye düşündü ama kıpırdamadı. "Tabii ki, yataktan kalkmak için harcadığım tüm enerjiyi tekrar uyumak için harcamak çok yazık olurdu.

Uyu."

Homurdandım. "Tüm bu enerji?"

"En keyifli rüyanın ortasıdaydım."

Tüm bu karşılaşma giderek daha fazla rüya gibi geliyordu. Onu hissetmek ve içimde yarattığı his bir araya geldi ve öyle bir şekilde birbirine karıştı ki
Karanlıkla birlikte her şey gizemli bir hal aldı. Eğer gözlerimi kapatırsam, bana dokunan herhangi biri olabilirdi.
Nathaniel'in elleri dışında kimsenin üzerimde olmasını istemesem de, bu düşüncenin beni tahrik ettiğini itiraf etmeliydim.

"Bana rüyanızı anlatın, Usta," dedim.

"Uyuyordum," dedi başını eğip dudaklarını dizimde gezdirerek. "Ve uyandığımda güzel bir kadının odanın öbür ucundan bana doğru uçtuğunu gördüm."

"Uçuyor muydu?" diye sordum. Nathaniel her zaman çok pratik, çok titizdi, her zaman bilinçaltının da aynı olacağını varsaymıştım. Onun zihninin de böyle olduğunu bilmiyordum.

uçan kadınları düşünebilecek kapasitede.

"Bir rüyaydı," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Nathaniel'den başkası olsaydı da olurdu. "Kadınlar rüyalarında uçabilir."

Hayallerinin dünyaya sunduğu kişiliği takip edip edemeyeceğini ya da etmesi gerekip gerekmediğini tartışacak havada değildim. Neler olduğunu duymak ve parmaklarını oynatıp oynatmayacağını öğrenmekle fazlasıyla ilgileniyordum, böylece beni kızdırmaktan fazlasını yapıyorlardı. "Tabii ki yapabilirler. Lütfen devam edin."

"Bana usulca fısıldadı ve yatağımın kenarına oturdu. Gümüş ve beyaz renkte parıldadı ve sonra kayboldu. Ona dokunmak için uzandım ve o da kayboldu."

Nedense rüyasını anlattığını duymak beni üzdü. "Kulağa mutlu bir rüya gibi gelmiyor."

Bacağımı hafifçe kaldırdı ve dizimin alt tarafına bir öpücük kondurdu. "Henüz en iyi kısmını duymadın."

"Dahası mı var?"

Dili az önce öpmeyi bitirdiği teni yaladı. "Evet, çünkü onu bulamayınca yatağımın kenarına baktım. Ve ne gördüm biliyor musun?"

Zemin mi? Cevap dudaklarımda dans etti ama başımı salladım. "Hayır, ne gördün?"

"Daha da güzel bir kadın buldum. Aslında o kadar güzeldi ki, daha yakından bakmak için yataktan çıkmak zorunda kaldım." Başını kaldırdı ve ellerini belimde gezdirdi.

Vücudum hemen tepki verdi ve iç çektim.

Tenime karşı fısıldadı,

Sabah kalktığında onu
izlemek için oyalanıyorum;
Banyo bezini pencerenin altına seriyor.
Ve güneş ışınları onu yakalar
Omuzlarında parlayan beyaz,

Omuzlarımı öpmek için durakladı. Önce birini, sonra diğerini.

"D. H. Lawrence?" Boynuma sokulurken sordum.

"Son zamanlarda şiir okuyorum."

"Etkilendim."

"Dahası da var," dedi, yanlarımdan aşağı inip köprücük kemiğime ve göğüslerime öpücükler kondurarak.

Yanlarından aşağıya doğru yumuşak
altın gölge parlarken
Süngere eğilir ve sallanan göğüsleri
Sarı Gloire de Dijon
gülleri gibi salınır.

Dudakları daha da aşağıya indi ve devam ederken kalçalarımı okşadı.

Kendini suyla ıslatıyor ve omuzları
Gümüş gibi parlıyorlar, ıslak ve
düşen güller gibi buruşuyorlar ve
ben dinliyorum

Yağmurda dağılan yapraklarını savurmak
için.
Güneş ışııyla dolu pencerede
Altın gölgesini yoğunlaştırır Kat
kat, şan gülleri kadar yumuşak
parlayana kadar.

Nathaniel'in şiir okuması beni çıldırtmaya yetti.
Vücudumdan aşağıya doğru öpüşme şeklini de eklediğimde
gitmiş sayılırdım. Kalçalarımın arasına girip dudaklarını
yavaşça yaklaştırırken başını kavradım ve-

"Oh, kahretsin!" Dili içime girerken çığlık attım.

Durmadı, yalamaya ve döndürmeye devam etti.
Battaniyenin üzerinde kıvrana kadar ısırdı, zevk o kadar
yoğundu ki ayak parmaklarım kıvrılmıştı.

"Yapamam ... sen sikişirken ... lütfen ..."

"Gel" diyecek kadar uzun süre durdu ve ben de ona karşı
sarsıldım, doruğa ulaşırken nefes nefese kaldım. Karnıma
yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Sence de en iyi kısmı bu değil miydi?" diye sordu.

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Neyin en
iyi kısmı?"

Yumuşak bir şekilde güldü. "Uyumaya devam et,
güzelim." Ve dudaklarını yanağıma bastırarak tekrar yatağa
tırmandı. Uyanık olduğunuzu sandığınız ama aslında uykuda
olduğunuz o garip rüya durumuna düştüm. Rüya sırasında
birkaç kez uyandım.

Ama Nathaniel olduğu yerde kaldı ve sabah olduğunda,
tüm karşılaşmamızın bir rüya olduğuna kendimi ikna
etmiştim.

Dokuzuncu Bölüm

saate baktım ve günlüğüme yazmaya geri döndüm.

Dokuza on dakika vardı. On dakika sonra

Lanet olsun, Nathaniel'in sabah toplantısına gitmeden önce bana verdiği aptal dolambaçlı egzersizler.

"Siktiğimin sadisti," diye mırıldandım, açtığım sayfayı bitirirken.

Bu haftayı kabul ettiğimde, dün gece yaptıklarımızı yaparak geçireceğimiz günler hayal etmiştim. Bolca oyun ve ardından bolca seks. Altuzay ve orgazm, çok teşekkür ederim.

Tekrar saate baktım. İç çekerek günlüğümü bir kenara bıraktım, kıyafetlerimi çıkardım ve cep telefonumdaki zamanlayıcıyı ayarladım. Odanın ortasına doğru yürüdüm ve diz çöktüm. Otuz saniye içinde dizlerim ağrımaya başladı. Zihnim dolaştı ve daha önce ayrılmadan önce verdiği emirleri düşündüm.

Normalde dizlerimi sıvılaştıran o sert sesiyle konuştu ama bu sabah işe yaramadı.

"Anlıyor musun, Abigail?"

Biraz sinirlenmiştim, bu yüzden "Bir kez daha açıklayın, Usta" diye cevap verdim.

"Dokuzdan öğlene kadar diz çökme alıştırması yapacaksınız. Beş dakika diz çökme, beş dakika dinlenme. On dakika diz çökme, on dakika dinlenme. On beş dakika diz çökme, on beş dakika dinlenme. Üç kez tekrarlayın. Ve dizlerinin üzerindeyken, belki de neden diz çöktürdüğüm üzerine meditasyon yapmayı faydalı bulacaksınız." Bir kaşını kaldırdı. "Anladın mı?"

Gerçekten çok basit. Tekrar açık olmadığını söylesem bana inanmazdı. "Evet, Efendim."

"Mükemmel. On ikiyi on beş geçe asansörün yanında beni beklemeni istiyorum. Çıkarmak zorunda

kalmayacağım bir şey giy.

eğer sevişmek istersem." Daha fazlasını söylemek ister gibi baktı ama bunun yerine yanağıma bir öpücük kondurdu ve gitti.

Önümüzdeki üç saatten korkuyordum. Diz çökmek. Elizabeth'in pembe boya kalemlerini aramayı tercih ettiğime karar verdim. Bebek bezi değiştirmeyi ve Apollo'yu evin içinde kovalamayı tercih ederdim. Kütüphanede yeni çıkan kitapları katalogluyor olmayı tercih ederdim. Neredeyse üç saat boyunca bir otel odasının ortasında çıplak bir şekilde diz çökmek dışında her şey olabilir.

Kafamda yapmayı tercih ettiğim şeylerin bir listesini yaptım ve bitirdiğimde onları yapmak istediğim sıraya göre sıraladım.

daha iyi olurdu. Bitirdiğimde zamanlayıcı kapanmamıştı, bu yüzden bir dahaki sefere orgazmımı engellemeye çalıştığımda Nathaniel'e tekrarlamak istersem diye ilk beşini Almanca'ya çevirdim.

Zamanlayıcı çalar çalmaz ayağa fırladım ve günlüğümü kaptım. Sonraki beş dakika boyunca diz çökme egzersizi hakkında tam olarak ne düşündüğümü, dizlerim için neden iyi olmadığına dair ayrıntılı bir fikirle birlikte yazdım. Muhtemelen daha sonra pişman olacak olsam da, Nathaniel'in doğumunun meşruluğu konusunda kafamda oluşan soru işaretlerine dair bir yorumla yazımı bitirdim. Piç kurusu.

On dakika için diz çökme pozisyonuma yerleştim ve hazırlanmak için almam gerekenlerin bir listesini yapmaya karar verdim

Yaz için aile. Çocukların yeni kıyafetlere ihtiyacı vardı, Nathaniel havuzu açmayı çoktan halletmişti ama Apollo'nun veterinerine gitmesi gerekiyordu. İşemem gerektiğini fark ettiğimde önemli bir ilerleme kaydetmiştim.

Aklımdan çıkarmaya çalıştım ama bu sadece ihtiyacımı daha da belirginleştirdi.

Lanet olsun.

Kendimi uygun pozisyonda tutmaya çalışarak kıvrınma dürtüsüne direndim. Kegel kaslarımı sıktım ve alt bedenim titremeye başladı. Daha ne kadar zamanım vardı? Nathaniel pozisyonumu bozmamı ya da yere işememi ister miydi?

"Yapabilirsin. Yapabilirsin. Yapabilirsin," diye bağırdım.
Kahretsin, ne kadar zaman kalmıştı?

Ve neden kendimi bir saat görecektir şekilde konumlandırmamıştım?

Zamanlayıcı kapandığında, banyoya koştum ve tatlı bir rahatlama içinde iç çektim.

Günlüğümde bunun neden kötü tasarlanmış bir egzersiz olduğuna dair listeye mesanemin patlamasını ve ıslak halı potansiyelini de ekledim. Sonra, on beş dakika diz çöküp önümde, birkaç esnemenen geçtim.

Pozisyonuma devam etmeden önce, diz çökme süresinin bir sonraki bölümünü Nathaniel'in vücuduna uygulayacağım acı verici işkenceleri düşünerek geçirmeye karar verdim.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve

Çizimime kafasından başlayıp aşağıya doğru ilerleyerek başladım. Anatomisinin bazı hassas kısımları üzerinde çok zaman harcadım. Şaşırtıcı bir şekilde, on beş dakika Çabuk.

Zamanlayıcı kapandıktan sonraki ilk birkaç dakikayı esneme hareketleri yaparak geçirdim. Telefonum gelen bir mesajla biplediğinde, okumakta olduğum ciltsiz kitabı almak için yatak odasına doğru yürüyordum. Görmezden gelmeyi düşündüm ama Linda olma ihtimaline karşı kontrol etmeye karar verdim.

Nathaniel'di. Bir iniltiyi bastırdım. Muhtemelen diz çöktürme işkencesine bir görev daha eklemeye karar vermişti.

İlk saat bitti. Bunu benim için yaptığınız için teşekkür ederim. Kolay olmadığını biliyorum ve itaatiniz bizi daha güçlü kılıyor.

Suçluluk duygusu karnıma vurdu. "Lanet olsun sana, seni çıkarıcı piç."

Ama işe yaramıştı ve kalan dinlenme sürem boyunca tek düşündüğüm nasıl başarısız olduğum ve bunu nasıl düzeltebileceğimdi. Aslında saatin zirvesini dört gözle bekliyordum.

Saat onda beni oturma odasının ortasında diz çökmüş, başımı eğmiş, popomu ayak bileklerime dayamış, avuçlarımı dizlerimin üzerine koymuş halde buldum. Beş dakika boyunca kafamı Nathaniel ve aramızdaki bağdan başka her şeyden arındırmaya çalıştım. Onun mesajı Onu memnun etmeyi arzulayan ve onun zevkinden ve

onayından başka bir şey istemeyen yanıma acı veriyordu.

İlk beş dakika hızla geçti ve sonraki on dakikayı iple çektiğimi fark ettim. Bunlar bittiğinde, on dakikalık dinlenmemi yine günlüğüme yazarak geçirdim, bu sefer diz çökme planına bakışımın nasıl değiştiğini düşündüm.

On beş dakikalık blok zordu, ama ne zaman şikayet etmeye başladığımı hissetsem, onu düşündüm ve rahatsızlığımın üstesinden geldim.

Saat 10'a 11 kala gelen mesajını beklemiyordum.

Neredeyse bitti, güzelim. Seninle çok gurur duyuyorum. Son saatinde, dinlenirken kendinle oynamanı istiyorum, ama gelmene izin yok.

Neden olduğundan emin olmasam da inledim. Kendimle oynamak ve boşalmamak daha çok o toplantıdayken bana yaptıracağını düşündüğüm şeydi. Beş dakikalık diz çökme sürem boyunca Daniel'ın Julie'ye bir şey yaptırmak için bütün gün toplantıdaydı. Ama onlar buralıydı ve Julie çalışıyordu, o yüzden muhtemelen yapmıyordu.

Hayır, tek itaatkâr partnerin ben olma ihtimali vardı. Konferansta biriyle. Bu düşünce bana kendimi gizemli ve seksi hissettirdi. Dinlenme zamanımın ilk dakikasında bu düşünceleri günlüğüme not ettim. Bu kalan zamanda, önceki geceyi düşünerek vücudumu çılgınca çalıştırdım. Hem duştan önceki seansı hem de gecenin ortasında gelen uyandırma çağrısının gerçekten yaşandığından hâlâ emin değildim.

Vücudumun sakinleşmesi için son on beş dakikalık periyodumda birkaç dakika diz çökmem gerekti.

"Derin nefes al," diye mırıldandım kendi kendime. "Onun izni olmadan orgazm olmayacaksın."

Sinir uçlarım olabildiğince normale döndüğünde, o sabah öğrendiğim her şeyi gözden geçirdim. Deneyimlerimle ilgili bir blog yazısı yazmayı planladığım için hiçbir şeyi unutmak istemiyordum. Ve düşündüm ki

Orgazmımı uzak tutmak için daha fazla zamanım olmadığına ne kadar sevindim.

Zamanım dolduktan kısa bir süre sonra Nathaniel ile asansörün önünde buluşmam gerekiyordu. Bu bana hazırlanmak için fazla zaman vermiyordu. Umarım giymem için bir kıyafet hazırlamıştır.

Diz çökme sürem sonunda bittiğinde yatak odasına gittim ve yatağa tırmandım. Bu sefer önceki geceyi düşünmedim. Gözlerimi kapattığımda aklımda canlanan fantezi, Nathaniel'in beni bir grup insanın önüne çıkarmasını içeriyordu.

Bir çift el göğüslerimin üzerinde birleşince sıçradım. "İşte bu eve gelmek için bir manzara. Hayır, gözlerini Kapalı," dedi Nathaniel. "Seni her gün bu şekilde bekletmeye başlayabilirim."

"Bu hoşuma gidebilir, Efendim."

"Ellerini hareket ettirmeye devam et. Ben buradayım diye durmayın."

Sağ elimi tekrar klitorisime götürdüm ve onunla oynadım.

"İşte başlıyoruz," dedi. "O sıkıcı yerde oturuyordum buluştuk ve seni böyle görmeyi kaçırmak istemediğime karar verdim. Tahrik oldun ama boşalamadın."

Acaba bu öğle tatilinde gelmeme izin vermeyeceği anlamına mı geliyordu?

"Ve," diye devam etti. "Giyinip hazırlanmanın senin için bir anlamı olmadığına karar verdim. Neden biliyor musun? Ellerini hareket ettirmeye devam et."

Klitorisimle alay etmeye yeniden başladım. "Beni becereceksin," dedim sorusuna cevap olarak.

"Hayır, öneri cazip olsa da. Ama öğle yemeği sırasında seni becermeyeceğim." Uzun bir süre sessiz kaldı, bu da daha önce ne planladığını merak etmeme neden oldu.

"Senin kendini becermeni izleyeceğim."

İzlemesini hem sever hem de nefret ederdim. Seviyordum, çünkü bunun onu tahrik ettiğini biliyordum ve hiçbir şey beni bundan daha fazla memnun edemezdi.

Yaptığım bir şeyden tahrik olduğunu bilmek. Aynı şekilde bundan nefret ediyordum çünkü eğer sadece izliyorsa

dokunmuyordu. Ve bencil yanımda onun ellerinin üzerimde olmasını istiyordu.

"Durma," dedi. "Devam et."

Başımı arkaya attım ve gözlerimi kapattım. Bir grup insanın izlediği bir sahnede olduğumu hayal ettim. Ben kendimi tatmin ederken onların gözleri bana dikilmişti. Parmaklarımı ıslaklığımın içinden geçirdim ve bir tanesini klitorisimin üzerinde hafifçe gezdirdim. Seyircilerin gösterime nasıl tepki verdiğini zihnimde canlandırırken, parmaklarımı daha hızlı çalıştırmaya başladım.

Kendimi rahatlatamamak sınırda acı vericiydi. Nathaniel'in soyunup yatakta bana katılmasını bekleyip durdum ama gözümü açıp baktığımda hâlâ giyinik olduğunu gördüm. Birden kendimi yatağın üzerine atmaktan korktum. Eğer hareketlerime devam edersem, parmaklarımı yavaşlattım.

"Akıllıca," dedi Nathaniel. "İzin almadan geleceğini düşünmeye başlamıştım."

Bana durmamı söylememişti, ben de kendimle alay etmeye devam ettim. "Baştan çıkarıcıydı, Efendim."

"Artık durabilirsin." Ayağa kalktı ve kıyafetlerini karıştırırken konuşarak dolaba doğru yürüdü. "Planlarda bir değişiklik oldu. Öğle yemeği için evde kalıyoruz. Misafirimiz geldikten kısa bir süre sonra teslim edilecek."

Bana durmamı söylediğinden beri vücudum biraz gevşemişti ama misafir kelimesini duyunca gerildim.

"Misafir mi, Usta?"

"Evet, yabancı biri değil. Onu tanıyacaksın." Hafif mavi bir güneş elbisesi çıkardı ve uzattı. "Sütyen yok. İç çamaşırı yok. Ve ikimize de hizmet edeceksin."

Sanırım kalp atış hızım dakikada yüz kırk atıma fırladı. İkimiz de cinsel ilişkiye girmemeye karar verdik. Bu yüzden yaptığım herhangi bir hizmet mahrem bir şey içermeyecekti. Yine de başka bir Dominant ile etkileşime girme düşüncesi bana çekici geliyordu.

"Devam et ve üstünü değiştir," dedi, tam olarak ne düşündüğümü anladığını belli eden boğuk bir kahkaha atarak. "Duş almak için vaktin yok."

Yataktan çıktım, onun seçtiği güneş elbisesini aldım ve hazırlanmak için aceleyle banyoya gittim. Saçlarımı açık bıraktım çünkü bu şekilde olmasını tercih ettiğini biliyordum. Sadece hafif bir makyaj yaptım ve son olarak elbisenin içine girdim. Saniyeler sonra Nathaniel'i oturma odasında buldum.

"Çok güzel, Abigail," dedi. "Misafirimize ne kadar mükemmel bir itaatkâr olduğunu göstermek için sabırsızlanıyorum. Özellikle de ayıkken."

Sarhoş olduğum zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi, bu yüzden kapı çalınana kadar yorumunu anlamamıştım.

"Merhaba Abby," dedi Jeff Parks, sesi hatırladığım kadar sertti.

Nasıl davranmam gerektiğini hatırlamadan önce ağzım birkaç saniye sessizce hareket etti. Kapıyı daha geniş açarak onun odaya girmesine izin verdim. "Çok güzel Tekrar görüşmek üzere, efendim. Lütfen içeri buyurun."

Başını salladı ve Nathaniel'in elini sıkmak için içeri girdi. "Nathaniel."

"Hoş geldin Jeff. Bize katılabildiğine çok sevindim."

Nathaniel'in yanında yerimi aldım ve bir elini kırımın üstüne koyduğunda ona doğru kaydım.

"İçecek bir şey ister misiniz, efendim?" diye sordum.

"Şu anda değil. Ben iyiyim," dedi Jeff.

Kapı bir kez daha çalındı.

Nathaniel'in sırtına dokunuşu daha da sertleşti.

"Öğle yemeği vakti Abigail. Jeff ile birkaç şey konuşmam gerekiyor."

Başka bir deyişle, öğle yemeği düzeni benimdi.

"Peki efendim," dedim ve teslimatçıyı içeri almak için geri çekildim.

Süitteki tek masa Nathaniel'in beni sopaladığı masaydı. O zamandan beri temizlenmişti ve kurulacak başka bir yer yoktu. Jeff'e söylemeyecektik. Yakındaki dolaptan porselenleri ve gümüşleri aldım ve masayı iki kişilik kurdum, erkeklerle birlikte yemeğe davet edileceğimi düşünmek istemiyordum.

Daha iyi servis yapmamı sağlayacağını düşünerek yemeği üstü kapalı bir şekilde masanın yanındaki el arabasının üzerinde bıraktım. Boş boş önce saate sonra da kapalı yatak odasının kapısına baktım; neredeyse on dakika geçmişti. İki adam bu kadar uzun süren neyi tartışıyor olabilirdi?

Oturma odasının ortasına gittim ve diz çökerek onları beklemeye başladım. Günün erken saatlerinde diz çökerek geçirdiğim onca zamandan sonra, onu dizlerimin üzerinde beklemek ayakta beklemekten daha doğal gelmişti.

Odaya sessizce girdiler. Sadece ayakkabılarının halıya sürtünmesi onları ele veriyordu. Masaya doğru yürürken ikisi de benimle konuşmadı.

Belki de kendileri servis yapacaklardı ve ben de hep yerde kalacaktım.

"Şuna bak," dedi Nathaniel Jeff'e. "Abigail'im öğle yemeği için masayı hazırlamış. Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence biraz abarttı, çünkü o kadar yemek takımını kullanmayacağız."

Doğru duyduğumdan emin değildim. Yemek takımını kullanmayacaklar mıydı? Üzerine yemek koyarsam kullanırlar.

"Sanırım haklısın," dedi Nathaniel. "Ve bir şeyi gözden geçiriyoruz."

"Bundan bahsetmeyecektim ama madem konuyu açtınız. Evet, öyleyiz."

Bir şey mi kaçırdım? Neyi kaçırmıştım?

"Abigail, buraya gel lütfen."

Masaya koyduğum her şeyi zihnimden geçirdim ama neyi atladığımı bulamadım. Tabaklar, gümüşler, peçeteler, bardaklar. Her şey oradaydı. İki adamın da fark edeceği kadar büyük olan neyi kaçırmıştım?

Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Kızgın görünmüyordu; sakın ve rahat görünüyordu ve gözlerinde seksi bir vaat vardı.

Diz çökmeden önce beni durdurdu. "Ayakta kal." Jeff onun arkasında durdu ama ben gözlerimi Nathaniel'den ayırmadım.

"Öğle yemeğini hazırladığınız için teşekkür ederim," dedi Nathaniel. "Sana herhangi bir talimat vermedim ve yaptığın şey tam olarak öğle yemeğine oturuyor olsaydık yapmanı isteyeceğim şeydi.

Ama biz değiliz."

Omzunun üzerinden Jeff'e baktım ama ifadesi nötrdü. Tanıştığımız hafta sonu gibi tamamen siyah giymişti. Hâlâ korkutucu ve sert görünüyordu ama şu anda kollarını kavuşturmuş değildi.

Nathaniel, "Elbiseni çıkar, Abigail," diye emretti.

Kıyafetimin altında bir şey olmadığını söyleyerek itiraz etmek istedim ama elbette o bunu biliyordu. Daha önce de insanların önünde çıplak kalmıştım ama hiç sadece iki erkek varken olmamıştı. Bu benim fantezilerime çok yakındı. Hızlı bir şekilde

Jeff'e doğru bakıyordu ama Nathaniel'in talimatlarından hiç etkilenmemiş görünüyordu.

Arkama uzanıp elbisenin fermuarını açarken parmaklarım beklentiyle titriyordu. Daha yeni giymemiş miydim? I çıplak kalmalıydı.

Gerçi bu, teslimatçıya hayatının şokunu yaşatabilirdi.

Elbiseyi başımın üzerinden çektim ve yerde bir su birikintisine düşmesine izin verdim. O düşerken, ben de kafamın derinliklerine gömüldüm. Şimdilik sadece Efendim için var oluyordum. Onun istediği gibi davranacaktım ve eğer beni arkadaşına göstermek isterse, onu gururlandıracaktım.

"Topukluları çıkarma," dedi Nathaniel ve sesi dakikalar öncesine göre daha sertti. Yakınına eğildi ve fısıldadı, "O topuklular ve benim yakamdan başka bir şey giymeden çok seksi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim, Efendim."

"Bildiğiniz gibi Üstat Parks bir Dominant. Ama bilmediğiniz bir şey varsa o da esarete olan düşkünlüğüdür."

"Çok ilginç, Efendim." Sesimin bu kadar sakin çıkmasına şaşırmıştım. Bana Jeff'in esarete düşkün olduğunu söylemesi tek bir anlama gelebilirdi.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Bu da benim onu davet etti." Jeff'e doğru baktı. "Sandalyeyi hazırlayabilir misin?"

Jeff başıyla onayladı ve sandalyelerden birini odanın ortasına taşıdı. Gözleri benimkilerle buluştu ve ağzının kenarı yarım bir gülümsemeye dönüştü. İyi bir adamdı; kendimi güvende hissettim ve Onun yanında rahattım. Ama tabii ki Nathaniel'e güvenmeseydik Jeff'le bu sahneyi asla sahnelemeyeceğini biliyordum.

Şimdi Jeff arkasını döndü ve daha önce fark etmediğim bir çantayı karıştırdı. Ben başımı eğmişken adamlardan biri onu odaya getirmiş olmalıydı.

Nathaniel, "İhtiyaç duyarsan güvenli sözcük," dedi. "Aksi takdirde, dinlemenizi ve itaat etmenizi istiyorum. Üstat Parks burada benim davetimle misafirim olarak bulunuyor ve kurallarımın ve sizin sınırlarınızın gayet farkında."

"Evet, Efendim." Gözlerim Jeff'in oturduğu sandalyeye sabitlenmişti.

iple dolanıyordu. Nathaniel ona kurallar ve sınırlar hakkında bilgi vermiş olabilirdi ama bu kumdaki bir çizgi gibiydi. Çizgiyi aşmadan geçebilirdiniz ve ben o çizginin aşılmaya hazırlandığından şüpheleniyordum.

Jeff ayağa kalktı ve Nathaniel'e başıyla onay verdi.

"Abigail, git sandalyeye otur. Efendi Parks, onu bağlar mısınız?"

"Benim için zevktir," dedi Jeff.

Bir an tereddüt ettim. Nathaniel'in söylediklerine dayanarak beni bağlayacak olanın o olduğunu anlamış olsam da, aklım hâlâ Ustamdan başka birinin beni bir sandalyeye bağlayacağı gerçeğine takılmıştı.

"Güvenli bir kelime bile duymadım," dedi Nathaniel. "Misafirimize bir disiplin seansını ne kadar güzel idare ettiğinizi göstermek istemiyorsanız daha hızlı hareket etseniz iyi olur."

Aceleyle sandalyeye gittim. Jeff yanında durmuş bekliyordu. "Nasıl oturabilirim, efendim?" Jeff'e sordum. "Arkaya ya da ön tarafa normal şekilde mi?"

Gözleri kısa süreliğine büyüdü; sanırım anlamamıştı. sandalyeye oturmaya giden itaatkârlar tarafından çok sık sorgulanır. Ama bir şey varsaymamam gerektiğini bilecek kadar bağlanmışım.

"Sanırım normal yol iyi olacak," dedi. "Eller yanınızda ve biraz arkanızda."

Söz konusu sandalyenin minderi ve yüksek arkalığı vardı. Nathaniel'in oyun odasındaki sandalyenin arkalığı daha alçaktı ve daha önce beni kollarımın üzerinden sandalyeye bağlamıştı. Otel sandalyesinde bu pozisyon imkansız olmasa bile zor olurdu.

"Bacaklarını bağlayalım mı?" Nathaniel sordu.

Jeff, "Bağlamak ve bağlamamak arasında bir soru varsa, ben her zaman bağlamayı tercih ederim," diye yanıtladı.

Nathaniel güldü. "İyi bir noktaya değindin. Sanırım daha ileri gitmeden önce gözlerinin bağlanmasını istiyorum. Bu şerefe nail olur musun?"

"Tabii ki."

Kalbim küt küt atıyordu. Gözlerimi mi alacaklardı? Bana kimin dokunduğunu nasıl anlayacaktım?

"O kadar korkmuş görünme Abby," dedi Jeff, gözleri bağlıydı ve sesi yatıştırıcı ve nazikti. "Tek bir kelimeyle her şeyi durdurabilirsin."

Sözleri bunu söylemese de, zihnimde beni hâlâ Efendisinden uzaklaşmış sarhoş bir itaatkâr olarak görüyordu. Çenemi kaldırdım. Ona gösterecektim. "Ben iyiyim. Hadi bakalım."

"Getirin efendim," dedi, göz bağıını başımın etrafına sabitleyerek. "Ya da Usta Parks. İkisi de olur, ama ben Bu düzeyde bir saygı. Aksi takdirde sizi cezalandırma iznim var ve yapabileceklerim sınırlı olduğu için bu çok yaratıcı olacak."

Yaratıcı cezasını deneyimlememeyi tercih ettiğime karar verdim. "Anlaşıldı, efendim."

Beni sandalyeye bağlamak için sessizce işe koyuldu. Dokunuşu Nathaniel'inkinden farklıydı ama her iki adamın da sert ve emin bir dokunuşu vardı. Derin bir nefes aldım ve parmaklarına odaklandım. Bu

başka bir Dominant'ın bana dokunmasına pek sık izin verilmezdi. Jeff'in dokunuşu güven ve güçten başka bir şey ifade etmiyordu.

Kollarım üzerinde çalışmaya başladığında arkama geçti ve fısıldamaya başladı. "Tenin çok solgun. Eminim bu ipler iz bırakıyordur."

Ve Nathaniel de katıldı. "Öyle olacak. Cildi çok güzel iz bırakıyor."

"Bir keresinde böyle bir teni olan bir sarışınla oynamıştım."

Bir parmak kolumun iç düzleminde gezindi ve ürperdim.

"Mmm, o da böyle titrerdi."

Jeff önce bileklerimi sonra da kollarımı sandalyeye bağlarken elleri sertti. İşini yapmak için vücudumun dokunması gereken kısımlarından uzaklaşmadı. Nathaniel önümdeydi ve elleri vücudumu nazikçe okşarken, Jeff fısıltılarına devam etti.

"Efendin için bağlanmayı seviyor musun? Ve gözlerin bağlı olduğu için bundan sonra ne olacağını bilemiyor musun? Vücudunu onun emrine vereceğimi bilmek seni tahrik ediyor mu?

tamamen yok etmek mi?"

Nathaniel'in parmağı amımın dışında gezindi. "Buna senin için cevap verebilirim."

"Güzel," diye yanıtladı Jeff. "Çabalarımın takdir edilmediğini bilmek hoşuma gidiyor."

Nathaniel parmağını içime soktu ve ani istila karşısında şaşırarak kalçalarımı oynattım. "Kesinlikle takdir edilmemiş değilsin. Ama sanırım bunun bir kısmı senin burada olmandan kaynaklanıyor." Parmağını dudaklarıma dayadı. "Temizle."

Dudaklarımı araladım ve parmaklarındaki uyarılmamın tadını aldım. Görünüşümüzü hayal ettiğimde bu beni daha da tahrik etti. Ben, çıplak ve bir sandalyeye bağlı, arkamda kulağıma yaramaz şeyler fısıldayan bir adam ve önümde vücudumu okşayan Ustam. Günahkâr bir şekilde çökmüştü. Ve daha fazlasını istedim.

"Kollarınızla işim bitti. Şimdi ayak bileklerinizi sandalyenin iki yanına bağlayacağım." Jeff bir kez daha

kulağıma fısıldıyor. "Efendinin merhametine kalacaksın, bacaklarını hareket ettiremeyecek ya da kapatamayacaksın. Çok güzel savunmasız."

Bir tarafıma doğru kaydı. Nathaniel'in nereye gittiğini söyleyemiyordum; konuşmuyordu ve onu yakınımda hissedemiyordum. Ama yakınlarda bir yerde olduğunu biliyordum, beni izliyor.

"Siyah bir ip kullanıyorum," dedi Jeff. "Soluk tenine karşı çok güzel duruyor. Ve onu çıkardığımda, üzerindeki kırmızı izler daha da iyi görünecek."

Nathaniel'in beni çözmesine bayıldım. Sanki bir kozadan çıkıyormuşum gibi hissederdim. Ve eğer şanslıysam, ip izlerini parmağıyla ya da daha iyisi ağzıyla takip ederdi. Beni çözen Jeff olsaydı yine de bunu yapar mıydı? "Bana ne düşündüğünü söyle," diye emretti Jeff. "Vücut dilini ya da jestlerini bilmiyorum, bu yüzden benimle konuşmanı istiyorum."

Dudaklarımı yaladım. "Ustamın beni en son bağladığı zamanı ve sonrasında ip izlerini takip etmesinden ne kadar keyif aldığımı düşünüyordum."

"Nefes alış verişin değiştiğinde, bunun bir tahrik edici düşünce." Sol bacağımın etrafındaki ipi sıktı ve ayağa kalktığını duydum. "İşte gidiyoruz. Hazır mısın?" diye sordu Nathaniel'e.

"Hemen hemen," diye cevap verdi ve sanki gümüş bir tepsinin üzerine bir şey düşmüş gibi bir ses duyuldu. Saniyeler sonra, yanıma yaklaştırılan el arabasının kusursuz sesini duydum. "Her şey hazır."

"Güzel yayılmış," dedi Jeff ve benden mi yoksa Nathaniel'in getirdiği şeyden mi bahsettiğini anlayamadım.

"Daha da iyi olacak," dedi Nathaniel ve sonra bana hitap etti. "Kendine bir bak Abigail, iki adamın önünde çıplak ve sandalyeye bağlısın. Meme uçların çakıllı ve bunu düşünmek bile seni ıslatıyor. Daha hiçbir şey yapmadık bile."

Onun itaatkarı olmanın sevdiğim yanlarından biri de Benimle oynadığı akıl oyunlarını. Ona tamamen güvenebileceğim kadar uzun süredir birlikteydik. Beni asla kasıtlı olarak incitmeyeceğini ya da sınırlarımı ihlal etmeyeceğini şüpheyi yer bırakmayacak kadar iyi biliyordum.

Bunu bilmek bana planladığı her şeyi önceden tahmin etme özgürlüğü verdi. Bazı açılardan korku filmi izlemeye benziyordu; onun yanımda olduğunu ve beni güvende tutacağını bilerek izleyebilirdim. Ona verebilirdim Çünkü onu koruyacağını defalarca kanıtlamıştı.

"Bu öğleden sonra küçük bir oyun oynayabileceğimizi düşündüm."

Nathaniel dedi ki. "Usta Parks ve ben sana soracağız Bazı sorular. Doğru cevaplarsanız puan alırsınız. Yanlış cevaplarsanız puanlarınızı alırız. Sorusu olan var mı?"

"Hayır, efendim."

"Kolay başlayacağız," dedi Jeff. "Adın ne senin?"

"Abigail West."

"Çok iyi. Bir nokta. Göbek adım ne?"

Ne? Bunu nereden bilebilirdim ki? Sonra aklıma geldi, bilmiyordum. Yapabileceğim en iyi şey tahmin etmektir.

"Um, Robert?"

"Yanlış. Eksi bir puan. Nasıl oynandığını gördün mü?"

Cevabını bilmediğim bir sürü soru sorabileceklerini ve sonunda eksi puan alacağımı gördüm. "Evet, efendim."

"Bu siyah bir eşarp." Tül gibi bir şey göğüslerimin üzerinden geçerek meme uçlarımı daha da sivriltti.

Nathaniel

Nefesim kesilince kıkırdadı. "Ne renk bu?"

"Siyah, Efendim."

Eşarp tekrar meme uçlarımın üzerinden geçti. "Bu kırmızı bir eşarp. Ne renk?"

Aynı eşarp olduğuna dair bir his vardı içimde. Nasıl olduğunu göremedim.

Bu kadar çabuk değiştirmiş olabilirler. Aynı olduğunu düşündüğüm için mi siyah dedim yoksa o öyle dediği için mi kırmızı dedim?

"Kırmızı, Efendim."

"Çok iyi." Nathaniel'in dudakları beklenmedik bir öpücükle benimkileri aldı, dudakları aniden ortaya çıkmış gibi görünen bir yoğunlukla benimkileri sahiplendi. Başını göğüslerime doğru indirdi.

ve bir meme ucunu hafifçe ısırarak emdi.

Şaşkınlıkla sıçradım. Ya da atlamaya çalıştım. Jeff beni bağlayarak harika bir iş çıkarmıştı ve fazla hareket edemiyordum. Jeff neredeydi? Nathaniel bedenimin tadını çıkarırken beni mi izliyordu?

Nathaniel geri çekildi. "İlk parçayı bana ver."

İlk madde mi? Bu bana hiçbir şey söylemedi. Ayrıca, bana soru sorduklarını sanıyordum. Bir eşya her şey olabilirdi. Düşüncelerim sol meme ucumdaki keskin bir acıyla bölündü.

"Lanet olsun," diye nefes nefese kaldım. Birinci parçanın meme ucu kısılcı olduğu açıktı.

"Sıradaki," dedi Nathaniel.

Bu sefer nefesimi tuttum ve gerildim.

"İkincisinin sürprizi biraz kaçır. Sen ne yapardın?" diye sordu Jeff'e.

"Çok gergin. Ben olsam onu rahatlatırdım." O konuşana kadar Jeff'in bana ne kadar yakın olduğunu fark etmemiştim. Söylediği her kelime boynuma sıcak nefesler gönderiyordu. "Onunla dalga geç. Onu baştan çıkar."

O fısıldarken, Nathaniel vücudumda aşağı doğru ilerledi, dilini dirseğimin kıvrımında döndürdü, bileğimin iple kaplı olmayan derisini ısırdı.

"İşte bu," diye fısıldadı Jeff. "Oraya varıyor. Vücudundaki gerginliğin gittiğini görebiliyorum. Seni ısırması hoşuna gidiyor mu Abby? Ağzının üzerinde olması hoşuna gidiyor mu? Eminim tekrar seni emmesini istiyorsundur, değil mi?"

O konuşurken, Nathaniel diğer meme ucumu ağzına almak için yavaşça yukarı doğru ilerledi. Dilini üzerinde gezdirdi, ileri geri oynattı. Onun yaptıkları ve Jeff'in söyledikleri arasında kendimi büyük bir denizanası gibi hissediyordum. Eğer sandalyeye bağlı olmasaydım, muhtemelen yere düşerdim.

Jeff'in sözlerine ve Nathaniel'in ağzına o kadar odaklanmışım ki, Nathaniel geri çekilip diğer kısaç meme ucuma gelene kadar başka bir hareket fark etmedim.

"Kahretsin," diye inledim yine.

"Çok işe yaradı," dedi Nathaniel.

"Onun dikkatini dağıtmanın yolu bu. Ancak bunun bir ödül mü yoksa ceza mı olduğuna karar vermeye çalışıyorum."

"Onu bilmem ama bu benim için kesinlikle bir ödüldü."

Jeff, Nathaniel'in sözlerine bir kahkaha attı ve ben de iki adam arasındaki şakalaşmanın tadını çıkararak gülümsedim. İşin içinde meme ucu kelepçeleri olsa bile.

"Sence ikinci soru için hazır mı?" Jeff sordu. "Kesinlikle hazırım. Arabayı kontrol edip her şey temiz mi?"

Temiz mi? Bu iyiydi ama bir şey neden kirli olsun ki?

"Görünüşe göre her şey tertemiz."

İki adam boğuk bir şekilde yer değiştirdi. Ya da en azından kulağa öyle geliyordu. Ama bir çift el Üst iç uyluğumdaki deriye dokununca Nathaniel'inkiler olduğunu anladım. Jeff bir kez daha arkamdan konuştu, ateşli fısıltıları kulağımı okşuyordu.

"Seni uyarmalıyım, bu seferki zor olacak," dedi. "Sana iyi şanslar."

Nathaniel'in elleri daha acil ve ısrarcı hale geldi. Sonra çok yavaş bir şekilde iki parmağını içime soktu.

"İçinde ne var?" Jeff sordu.

"Ustamın parmakları, efendim," diye cevap verdim.

"Parmaklarının içinde olmasını ister misin yoksa daha büyük bir şey mi tercih edersin?"

Mümkün olduğunca kıvrandım, ki dürüst olmak gerekirse bu çok fazla değildi. Parmakları yavaşça içime girip çıkıyor, her dokunduğunda beni çılgına çeviren o noktayla her seferinde alay ediyordu.

"Parmaklarını beğendim, efendim, ama daha büyük bir şeye karşı çıkmazdım," dedim.

Kollarını kavuşturduğunu hayal ettim. "Çok güvenli bir cevap,
Abby. Bakalım Efendin ve ben seni biraz silkeleyebilecek miyiz?"

Nathaniel, "Ya da en azından onu becermek," diye ekledi.
"Katılıyorum. Bu doğrultuda düşününce, neden ikincisini seçmiyorsun?"

"Sence bununla başa çıkabilir mi? Sence çok büyük değil mi?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."
Jeff arkama geçti. "Efendin o ateşli amcığın içine başka bir şey sokacak. Bir tane var ne olduğunu tahmin etme şansı. Eğer yanılırsan, seni onunla becereceğiz."

İnledim.
"Elbette, belki bu hoşuna gider."
"Yapardı," diye ekledi Nathaniel. "Ama onu çözmek zorunda kalırsın ve bu da hoşuna gitmez."

"Tabii ki hayır. Yeniden yapmam gereken onca iş? Bundan hiç hoşlanmazdım." Jeff enseme sıklığı. "İlk seferinde doğru tahmin etmeni öneririm, anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim," diye fısıldadım. Jeff'i o kadar iyi tanıımıyordum ama gördüğüm ve duyduğum kadarıyla İtaatkar, onun emirlerini harfiyen yerine getirmek için elinden gelen her şeyi yaptı.

"İşte başlıyor," dedi Jeff ve büyük ve pürüzsüz bir şeyin bana sürtündüğünü hissettim. "Yavaşça içeri sokacak, o yüzden rahatla ve al."

"Oh, kahretsin," dedim içeri girerken beni gererken. Nathaniel bir eliyle nesneyi itti ve diğer eliyle klitorisimi ovuşturdu.

"Daha yarısına bile gelmedi," dedi Jeff. "Yavaş gitmesini seviyorum, tek amacı o canavarın daha fazlasını içine almak. Ve amının onun etrafında o kadar geniş yarılmasını izlemek. Kahretsin, bu beni çok sertleştiriyor."

Bu kadar büyük bir şey tarafından delinme hissi tatlı bir işkenceydi. Özellikle Nathaniel klitorisimi çalıştırırken

olduğu gibi. Tek sorun çok yavaş hareket etmesiydi. Daha fazlasını istiyordum. Daha derin istiyordum.

"Kahretsin, lütfen," diye bağırdım.

Elini hafifçe geri çekti. "Ne istiyorsun, Abigail?" "Daha fazla, lütfen, Usta." Daha da geri çekti. "Hayır, Henüz değil."

"Karar senin Jeff," dedi Nathaniel.

Daha fazlasını içeri sokmaya çalıştım ama bir kez daha beni çok sıkı bağladığını fark ettim. "Lütfen, efendim."

"Bir itaatkârın lütfen demesine bayılırım," dedi Jeff. "Ama sadece ben istediğimde yalvarmayı severim."

Başka bir şey söylemedi ve sessizlik odadaki dalgalar gibi vuruyordu. Nathaniel nesneyi tam giriş yerimde tutuyordu, bu yüzden neredeyse içimdeydi. Kendimi çok boş hissediyordum ve tam oradaydı ve ona ihtiyacım vardı. Yalvarmamak için yanağımın içini ısırdım ve kalçalarımı hareketsiz kalmaya zorladım. Beklerken nefeslerim kısa aralıklarla geliyordu.

"Siktir et onu."

Nathaniel nesneyi yumuşak bir hareketle içime itmeden önce zihnim kelimeleri kaydetmemişti. O şey her neyse içimi doldurduğunda inledim.

Tamamen ve sonra içeri ve dışarı pompalamaya

başladı. "Beğendin mi Abby?" Jeff sordu.

Tutarlı bir düşünce oluşturmıyordum. Odak noktam bedenimden akan hislerdi. "Ahhh . . ."

"Bu bir evet mi?" diye sordu Nathaniel.

"Sanırım öyle. Bu sesi daha önce duyduğumu sanmıyorum." Nathaniel nesneyi hafifçe kaydırды ve bana farklı, daha hassas bir noktadan vurmaya başladı.

Bir şeyler homurdandım ve ne olduğundan ben bile emin değildim. "Sanırım bu daha sert istediği anlamına geliyor," dedi Jeff. "Bu mu Değil mi Abby? Seni daha sert sikmesini mi istiyorsun?"

Nathaniel bir cevap beklemedi ama hemen nesneyi daha hızlı ve daha sert itmeye başladı. Yumruklarım boş havayı kavradı ve bedenim tepeye tırmandı serbest bırakılmaya doğru. Neredeyse oraya varmışım ki

iznim var. Nefesimi içime çektim ve Alman alfabesini tersten okumaya başladım ve gelmeye çok yakın olduğum için diğer harfleri bilerek atladım.

"Ne diyor?"

Nathaniel'in cevabında bir gülümseme vardı. "Almanca öğreniyor ve gelmemek için ezberden okuyor."

"O zaman aklını zevkinden başka bir şeye vermesinin zamanı geldi. İçinde ne var, Abby?"

Nathaniel hareketlerini yavaşlatmadı ve ben birkaç derin nefes aldım. "Ne var efendim?"

"Efendinizin sizi neyle becerdiğini bize söyleyin. Unutmayın ki eğer yanılıyorsanız, o şey kışınıza girecek."

Hayır, değildi.

Tüm odağımı içimdeki şeye çevirdiğimde tüm doruk düşünceleri aklımı terk etti. Nathaniel'in birkaç dildo ve vibratörü vardı ama hiçbirisi onunki gibi hissettirmiyordu. kullanıyordu. Bu her neyse cam gibi hissettirmiyordu ve metal gibi sıcaklık taşımıyordu.

Teslimatçının getirdiği bir şey olabilir miydi? İçimde hareket ettiği hissine odaklandım. Pürüzsüz.

"Ona bir zaman dilimi vermedik, değil mi?" Nathaniel Jeff'e sordu.

"Hayır, yine de bu iyi bir kural olurdu."

"Kuralları değiştiremeyeceğimi kim söyledi? Yirmi saniyen var Abigail, yoksa seni kanepenin koluna yatırıp kayışla bağlarım, sonra da kışına bunu sokarım. şey."

Pürüzsüz. Sert. Sonu yuvarlatılmış.

"On saniye."

"Salatalık!" Bağırdım. "Bu bir salatalık."

Nathaniel onu çıkardı ve ben onun kaybından dolayı inledim. Lanet olsun. Gelmemeye izin vermeyeceklerdi. En azından henüz değil. Belki yakında.

Umuyordum.

Yine de neden sessizlerdi? Yanlış mı anlamıştım?

"Çok iyi, Abby," dedi Jeff ama sesi pek memnun olmuşa benzemiyordu. "Salatalıktı."

Göz bağının altından ışınlandım. Kıç kurtarıldı.

"Sadece bir sorun var," diye devam etti ve gülümsemem kayboldu. "O sorunun ne olduğunu biliyor musun?"

Düşünmeye çalışarak beynimi zorladım. Ne olduğunu anlayamadım. Gelmemiştim ve doğru tahmin etmiştim.

Jeff'in sesi kulağıma çok yakındı. "Bana Sir ya da Master Parks demeyi unuttun ve şimdi seni cezalandırmak zorundayım. Bunu yapmak utanç verici. Çok iyi gidiyordun. Ama sana bana nasıl hitap edeceğini söyledim ve bunu yapmazsan sonuçlarını da anlattım. Bunu uygulamak zorundayım."

"Katılıyorum," dedi Nathaniel. "Tutarlı olmak zorundayız. Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Düşünürken bir sessizlik daha oldu. "Kasenin içindeki eşya."

Nathaniel nefesini içine çekti. "Bunu daha önce hiç yapmadık. Buna bir zaman sınırı koymam gerekecek."

"Tabii ki."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Nathaniel'in bile tereddüt etmesine neden olan kasede ne vardı? Sabit bir limit olamazdı. Yaptığımız son kontrol listesini hatırlamaya çalıştım ama zihnim bomboştu.

"Genelde denizaltının anüsüne koyarım," dedi Jeff. Tepsinin metalik şingirtisini duydum. "Ama Abby çok güzel bağlandığı için, sanırım amcığı da işe yarayacaktır. Hatta ne olduğunu tahmin etmesini bile sağlayabiliriz."

Nathaniel güldü. "Sen gerçekten de şeytani bir piçsin. Bu kadar iyi anlaşılmamıza şaşmamalı."

Vay canına. Bu bana hiçbir şey anlatmadı. Sadece içime başka bir şey sokulmasını. Ve bunun ne olduğunu tahmin etmek zorundaydım. İçime Nathaniel ve benim hiç kullanmadığımız ne konabilirdi?

"İşte böyle," dedi Jeff. "Güzel ve pürüzsüz."

Birden içimde kasenin içinde ne olduğunu bildiğime dair çok kötü bir his belirdi. Ayağa kalkmaya çalıştım.

"Abigail?" Nathaniel sordu.

"Sadece düşündüm. İstemiyorum. Biz ..." "Güvenli bir kelime duymadım. Teşekkürler Jeff."

Girişte ıslak bir şey vardı. Hay sikeyim. Ve bana ne yapmak istiyorlarsa yapsınlar diye o lanet sandalyeye bağlanmıştım. Derin bir nefes aldım. Bunun için güvenli sözcük kullanmayacaktım. Yapabilirdim. Nathaniel için yapardım.

"Sanırım biliyor," dedi Jeff.

"Muhtemelen," diye yanıtladı Nathaniel; sonra bana hitap etti. "Bu duyguyla orgazm olabilen birkaç itaatkâr var. Onlardan biri olma ihtimaliniz varsa, izniniz olmadığını unutmayın."

Başımı salladım ve yumruklarımı öyle sıktım ki tırnaklarım avuç içlerime battı. O itaatkârlardan biri olmadığım üzerine evimiz üzerine bahse girebilirdim. "Yapın, Usta."

Başka bir şey söylemeden ıslak nesneyi itti. İçimde. Jeff elini omzuma koydu ve ben de kaçınılmaz olanı bekledim.

Soğuk hissetmeye başladım, ki bunu beklemiyordum. Belki de yanlış tahmin etmiştim. Ama yerinde durdukça yavaş yavaş ısındı ve doğru tahmin ettiğimi anladım.

"Bu zencefil, efendim." Nathaniel ve ben daha önce hiç zencefile oynamamıştık ama buna incirleme dendiğini bilecek kadar çok itaatkârla konuşmuştum.

"Öyle, Abby. Ve birkaç saniye içinde gerçekten rahatsız hissetmeye başlayacağım."

"Uyarınız için teşekkür ederim, efendim." Biraz küstahça bir cevaptı ama sustu. Hiç şüphesiz, yaklaşan sansasyonun davranışımı düzeltmekten fazlasını yapacağını düşünüyordu.

Yavaş yavaş, tıpkı söylediği gibi, zencefil daha sıcak ve daha sıcak hissettirdi ve çok geçmeden, biraz rahatlamaya çalışırken sandalyemde kıpırdanıyordum. Nefesimin altında küfrettim.

"Bu da neydi Abigail?" Nathaniel hafifçe eğlenmiş bir ses tonuyla sordu.

"Çıkarın şu lanet şeyi içimden dedim!"

"Jeff?"

"Bence daha fazlasını kaldırabilir."

Onun için söylemesi kolaydı, zencefil parçasını içine sokan o değildi. "SIKTIR! Çok sıcak!"

"Neden zencefili kullanmak zorundaydık, Abigail?"

Nathaniel sordu.

Oh, siktir, siktir, siktir. Bunu düşünmek çok zordu. Bacaklarımın arasındaki sıcak, yanma hissinden başka bir şey. "Lütfen, sadece çıkarın, Efendim."

"Soruya cevap ver." Amıma sert bir şaplak attı ve bu bir şekilde yanmayı daha da kötüleştirdi.

"Tamam, tamam." Çıkarmak için her şeyi yaparım. "Efendi Parks'a gereken saygıyı göstermeyi ihmal ettim. Usta."

Tekrar vurdu. "Owww."

"Davet ettiğim bir misafire böyle mi davranıyorsun?" diye sordu.

"Hayır, efendim. Özür dilerim. Owww. Özür dilerim, Usta Parks."

Yanık yeni bir yoğunluk seviyesine ulaşmıştı. Yararsızca kıpırdandım, hatta kollarımı serbest bırakmaya çalıştım. Az önce

Nathaniel, "İşte oldu," deyip zencefili dışarı kaydırduğında ağzımı sarıya açtım.

Neredeyse anında rahatlardım ve sevinçten ağlayabilirdim. Bunun yerine defalarca "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim" diye tekrarladım.

Nathaniel dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Bir şey değil, güzelim. Ama bu eğlenceliydi. İleride bunu tekrar yapacağız ve sanırım içindeyken seni becereceğim."

"Kahretsin," dedim ama içimden de merak ettim, bu nasıl bir his olurdu?

"Bağlarını çözebilir misin?" diye sordu

Jeff. "Yaparım."

Ayak bileklerimden başladı ve her zaman olduğu gibi çözülme hissi eşlik etti. Çok tuhaf bir duyguydu ama hoşuma gitti.

Nathaniel hâlâ dudaklarıma çok yakın bir şekilde, "Kızilla çok iyi başa çıktın," dedi. Ellerinden biri kalçamı sıyırdı ve göbek deliğime doğru kaydı. "Boşalmana izin vereceğim ve Jeff de izleyecek."

Zencefilden sonra uyarılmamın öldüğünü düşünmüştüm ama

Onu duymak ve Jeff'in izlediğini bilmek tahrik edici oldu. O tek cümleyle bir alev yaktı.

karnımın derinliklerinde. "Oh, teşekkür ederim, Efendim."

"Dur bakalım," diye alay etti. "Doğru elimi kullandığımdan emin olayım. Zencefili tutan elimi kullanmak istemem."

Arkamda Jeff homurdandı ama çözmeye devam etti.

"Bunu bir kez yaptım. Aklım onun ne kadar iyi iş çıkardığında ve

onu memnun etmek istedim. Söylemeye gerek yok, bu

gerçekleşmedi." "Sağ elim olduğundan eminim, bu

yüzden sadece sağ elimi kullanacağıma söz veriyorum.

Yıkanana kadar solum." Parmakları yaklaştı ve iç uyluğumun üzerinde durdu. "Boşaldığında Jeff'e ne kadar muhteşem olduğunu göster."

Bununla birlikte, eli bacaklarımın arasına kaydı ve muhtaç etimle alay etti. Bir parmağını içime daldırmadan önce girişimi izledi. Bir iniltiyi bastırdım.

"Seni duymama izin ver." Jeff tekrar kulağımdaydı. "Sana dokunamam ve seni hissedemem ama seslerini duyabilirim. Zevkini duymama izin ver."

Nathaniel ikinci bir parmak eklediğinde "Tanrım," diye inledim. "Çok iyi."

"Tam orada mı?" Nathaniel sordu. "Tam orası hoşuna gitti mi?"

Pompalamaya başladığında nefesimi içime çektim. "Evet, Usta. Her yerini seviyorum."

Parmakları daha derine indi ve arkamda Jeff fısıldamaya devam etti. "Kahretsin, bacaklarını açmış ve meme uçlarını kenetlemişken parmakla becerildiğini görmek. Beni çok sertleştiriyor. Eminim parmaklarının etrafında çok sıcak ve ıslak hissediyorsundur."

Tek cevabım tutarsız bir mırıldanmaydı. Nathaniel boşalmam için bana nasıl dokunması gerektiğini biliyordu ve

vücudumu ustaca bir his çılgınlığına sürükledi. Parmaklarıyla

beni okşamaları ve Jeff'in hınzır fısıltıları, sadece saniyeler içinde orgazmın kıyısında dans ediyordum.

"Bırakın geleyim, Efendim," diye nefes nefese kaldım. "Jeff?"

"Henüz değil. Onu böyle izlemek istiyorum. Görebilirsin Hissettiği her şeyi. Onu becerdiğinizde ve içindeki o noktaya vurduğunuzda, tüm vücudu tepki verir."

Nathaniel tekrar o noktaya vurdu ve ayak parmaklarımın kıvrıldığını hissettim. "Oh, lanet olsun. Lütfen, efendim." Vücudumu çelikleştirdim, korktum geleceğini söyledi. Bunun olmasına izin veremezdim. Zencefilli incirden sonra olmaz.

Parmakları tekrar okşadı ve içime girdiklerinde Jeff, "Şimdi," dedi.

Büyük bir nefesle boşaldım ve aynı anda Nathaniel kelepçeleri serbest bıraktı. Biri diğerinin hemen ardından çıktı, boğazımdan bir çığlık kopardı ve başka bir orgazmı tetikledi.

Nathaniel'in kollarına doğru yığıldım ve tamamen çözülmüş olduğumu görünce şaşırdım. Nathaniel beni kendine çekti, kollarının arasına aldı, göz bağımı çözdü ve beni sandalyeden kaldırdı. Beni Jeff'in elinde kalın beyaz bir bornozla beklediği kanepeye taşıdı.

Ben toparlandıktan sonra Nathaniel kanepeye oturdu, Beni kucağında tutuyor ve saçlarımı okşuyordu. Sisli, doruk sonrası zihnimin bulanıklığında, iki erkeğin de kendi boşalmalarını yaşamadıklarını fark ettim.

Jeff bana bir bardak su uzattı. Vücudumun ne kadar susadığını anlaması sadece bir yudum aldı. Anladığım çok açık olmalıydı çünkü Nathaniel gülümsedi.

"Yavaşça, güzelim."

Kendime küçük, ölçülü yudumlar aldım. Her yudumda daha da canlandığımı hissettim. Nathaniel alnımdan öptü.

"Parmaklarımda zencefil varken istemeden dokunmamam gereken bir şeye dokunmadan önce gidip ellerimi yıkayacağım." Jeff'e baktı, o da başıyla onayladı.

"Ben onunla kalacağım."

Nathaniel olmadan Jeff'le aramızdaki sessizliğin garip olmasını bekliyordum. Ne de olsa beni çok mahrem ve özel bir durumda gören neredeyse yabancı biriydi. Böyle ortamlarda havadan sudan konuşma konusunda pek deneyimim yoktu.

"Söylemem gerek Abby," dedi Jeff, sessizliği bozarak. "Seni yanlış değerlendirmişim ve özür dilerim. Bu ilk kez başıma gelmiyor. Şimdiye kadar öğrenmiş olmam gerekirdi."

Koltuğun koluna kıvrılmışım ve onun sözleri üzerine doğruldum. "Nasıl yanlış değerlendirdin?"

"Kulüpteki o gece, seni eve getirdiğimde ve nerede yaşadığını gördüğümde." Başını iki yana salladı. "Çok yargılayıcıydı ama seni hafif sıklet biri sanmıştım."

"Bu Usta için oldukça aşağılayıcı."

"İlk tepkinizin bu olması da ne kadar yanıldığımı kanıtlıyor."

"Neden benim hafif sıklet olduğumu düşündün?"
Bornozun kenarlarını vücuduma daha sıkı sardım ve ona doğru yaklaştım.

"Zengin, sarhoş, yüksek sosyeteden bir eş ve aynı zamanda CEO kocasının itaatkârı olmak." Gözlerini kapadı, derin düşüncelere daldı; sonra bana baktı. "Dediğim gibi, seni yargılamakla hata ettim."

"Bunu daha önce de yaptığını söylemiştin. Sarhoş, zengin, yüksek sosyeteden itaatkârlarla sık sık karşılaşır mısınız?"

Güldü ama neşesini gölgeleyen bir hüznün vardı sanki. "Daha önce sadece bir kez. Gerçi sarhoş değildi."

"İşaretlemeyi sevdiğin tenli sarışın mı?"

Yüzündeki tüm neşe izleri kaybolmuştu ve ben de fark ettim ki her ikisinde de doğru tahmin etmişti. İçinde bir hüznün vardı ve bu sarışınla bağlantılıydı.

"Evet," dedi basitçe. "O." O.

Sessizce konuştu ve küçük bir kelime olmasına rağmen çok büyük bir ağırlığı vardı ve ne kadar zamandır taşıdığını merak ettim.

bu özel yük. Yine de burnumu sokacak biri değildim ve o da gevezelik edecek biri gibi görünmüyordu.

Pencereden dışarı bakmak için yüzünü çevirdi ve ben de profilini inceledim. Ne kadar sert ve yakışıklı yüz hatları vardı. Sarışın ve açık tenli itaatkârıyla arasında ne olmuştu da gözlerine böyle bir hüznün çökmüştü?

Birden içimden her kimse onun izini sürmek geldi. Jeff Çok güçlü ve kararlı bir adam gibi görünüyordu, ayrıca sert ve emredici bir Dominanttı. Ancak hepimizin kendi hikayeleri vardı ve insanlar çoğunlukla sadece bizim görmelerini istediğimiz şeyleri görüyorlardı. Jeff'le aralarında her ne olduysa sarışın aralarındaydı.

"Birbirinize çok benziyorsunuz," dedi durup dururken. "Zengin, şımarık, güçlü."

"Şımarık ve güçlü olduğumu kabul ediyorum ama zengin biriyle evlendim." Omuzlarımı silktilim. "Gerçi Nathaniel bir fakir olsaydı onunla da evlenirdim."

"O da aynı şeyi söylerdi. Sadece para olduğunu söylerdi." Adam homurdandı. "Bol miktarda paranız olduğunda buna sadece para demenin kolay olduğunu düşünmüşümdür hep."

"Doğru."

"Özür dilerim." Bana döndü ve yarım bir gülümseme takındı, ama ben ne dediğini anlamamıştım. "Bu konuşmayı kendimle ilgili yapmak istememiştim."

Bakışlarımı ona diktim. "Biliyor mu?" "Neyi biliyor mu?"

"Onu hala sevdiğini."

Şaşırmış görünüyordu. Sanki doğru söylediğime inanamıyordu.

duygularını çiviledi. Ama Nathaniel'in dönüşüyle cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldu.

"Zencefilin tüm izleri gitmiş," dedi oturma odasına girerken. "Jeff, sana içecek bir şey getireyim mi?"

Jeff ayağa kalktı, emin değildim ama soruma cevap vermek zorunda olmadığı için rahatlamış görünüyordu. "Hayır, yola çıksam iyi olacak."

Onunla birlikte kapıya doğru yürümek için ayağa kalktım. Nathaniel geldi.

yanıma geldi ve kolunu belime doladı. Memnuniyetle iç çektim.

Jeff, Nathaniel'in elini sıktı. "Bu öğleden sonra davet edilmek benim için bir onurdu. Teşekkür ederim."

"Bize katılmanızın işe yaramasına sevindim."

Jeff bana gülümsedi. "Abby, bu bir ayrıcalıktı ve bana öğrettiğin dersler için teşekkür ederim." Göz kırptı. "Ve bu arada, hiç de hafif değilsin."

Jeff'le vedalaştık ve Nathaniel beni yatak odasına götürdü. Anlaşılan ben Jeff'le konuşurken o meşgulmüş. Kapıyı açtığında beni yumuşak bir piyano müziği karşıladı. kapıyı açtı. Odanın loş olması için perdeleri çekmişti ve daha önce teslim edilen tepsilerden biri yatağın ortasındaydı.

"Görünüşe göre ellerinizi yıkamaktan fazlasını yapmışsınız, Usta," dedim yatağın üstüne yığılmış yastıklara dikkat ederek.

"Hiç yemek yemedin," dedi beni öne doğru çekerek. "Jeff'le konuşman için sana zaman vermek istedim."

"Hiç yemek yemedin ve orgazm olmadın."

Beni çevirdi, böylece yüz yüze geldik ve alnını alnıma bastırdı. "Benim için çok fazla endişeleniyorsun, Abigail. İstediklerimi yapmaya odaklanmalı ve gerisini bana bırakmalısın."

"Seni seviyorum; tabii ki endişeleneceğim." Dudaklarımı yumuşak bir öpücükle onunkilere bastırdım. "Ayrıca, gücünü korumaya ihtiyacın var."

Dudaklarıma karşı gülümsedi. "Güven bana. Söz konusu sen olduğunda, yarım düzine adama yetecek kadar gücüm var."

"Yarım düzine mi, Usta?"

"Belki bir düzine."

"Bu daha olası görünüyor."

Kendini geri çekti ve gözlerindeki aşk ve arzu beni bir kez daha etkiledi. "Şimdi benimle gel ve yatakta küçük bir piknik yapalım. Ve eğer gücüm konusunda gerçekten endişeleniyorsan, beni bir iki lokma ile besleyebilirsin."

Yatağa girerken neredeyse başım dönüyordu. Beni yastıkların üzerine yatırdı ve birkaçını etrafımda kabarttı. Kendimi prenses gibi hissettim.

"Bornozu çıkar, Abigail."

Tamam, kendimi çıplak bir prenses gibi hissettim. Ama bornozdan sıyrıldım, kıyafetlerini çıkarmadığı için biraz sinirlenmişim.

Çıplak olmayı umursadığımdan değil; sadece onun da çıplak olmasını istiyordum. Vücuduna bakmaktan, bana yapabileceği her şeyi hayal etmekten, tadının nasıl olduğunu hatırlamaktan zevk alıyordum.

"Benimle misin?" diye sordu. "Başka bir yerdeymişsin gibi görünüyorsun."

"Seni çıplak hayal ediyorum."

"Çıplak olmayı tercih ederdim ama yoğun bir öğleden sonra geçirdin ve biraz dinlenmeye ihtiyacın var."

Bir kaşımı kaldırdım. "Kendimi iyi hissediyorum."

Kubbeyi tepsiden kaldırdı ve bir tabağı badem ve mavi peynirle doldurmaya başladı. "Yarın için ne planladığımı bilmiyorsun."

Bu beni susturmaya yetti ve yüzümdeki şaşkın ifadeye güldü. "O kadar korkmuş görünme. Bugünü hallettin, yarını da halledebilirsin."

Ertesi günden bahsetmesi bana aklımdaki bir soruyu hatırlattı. "Düşünüyordum da, eğer sabah benim için başka bir planın yoksa, Julie'yi arayıp blog için onunla röportaj yapıp yapamayacağımı sorabilirim."

"Julie, Daniel'in itaatkarı mı?" Bana bir badem yedirdi.

Çiğnedim, sonra dedim ki, "Evet, yaşam tarzına yeni katıldı ve kısa süre önce tasmalandı. Normal gönderilerime hoş bir tezat oluşturacağını düşündüm."

"Yani gazi olduğun ve sonsuza dek tasmalı olduğun için mi?"

Bana uzattığı peynir bloğunu aldım. "Bunun gibi bir şey."

"Bu konuda bir sorunum yok. Ne istersem ayarlayabilirim. başka bir gün için planlamıştım." Şarabından bir yudum aldı. "Aslında,

Bence bu harika bir fikir ve planladığım şeyle güzel bir uyum sağlayacak."

"Bilmek bile istemiyorum, değil mi?" "Muhtemelen hayır."

* * *

Ertesi sabah geç saatlerde Julie ile otelden çok da uzak olmayan bir kafede buluştuk. Belli ki çiçekçi dükkanında çalışıyordu; önünde PETAL PUSHERS işlemeli pembe bir polo tişört giymişti.

"Dükkânınızın adına bayıldım," dedim pelüş kahverengi bir sandalyeye otururken.

"Teşekkürler. İnsanların hatırlayacağı bir şey olsun istedik." Lattesinden bir yudum aldı ve iç çekti. "Mmm, bu çok güzel. Bu sabah o kadar meşguldük ki, bir demlik bile yapmaya fırsatım olmadı. Ve dün gece Daniel'da kaldım. ve geç kalktık . . . Yataktan kalktığımızda geç olmuştu. Aslında erken uyandık."

Bu konudaki gerçekçi tavrı beni gülümsetti. "O günleri hatırlıyorum."

"Sanki artık onlara sahip değilmişsiniz gibi konuşuyorsunuz." "Gerçekten yok. Çocuklar ve her şey çok zor."

Başını salladı ve lattesinden bir yudum daha aldı. "Hafta nasıl gidiyor?"

"İyi. Bir sürü yeni deneyim. Hakkında yazacak çok şeyim olacak, orası kesin." Not defterimi çıkardım ve boş bir sayfa açtım. "Telefonda söylediğim gibi, bunu gerçekten sıradan tutmak istiyorum. Adını ya da seni tanımlayabilecek herhangi bir şeyi kullanmayacağım ve eğer belirli bir soruya cevap vermek istemezsen, duygularımı incitmemiş olacaksın. Daniel'la çiçekçinize geldiğinde tanıştığınızı söylemiştiniz. O zaman onun bir Dom olduğunu biliyor muydun?"

"Oh, hayır," dedi. "Hiçbir fikrim yoktu ama o gittiğinde arkadaşım ve iş ortağım Sasha beni ondan uzak tutmaya çalıştı."

"İşe yaramadı, değil mi?" Sırıtarak sordum.

"Hayır." Gülümsemesi Dominant'ına duyduğu sevgiyle doluydu. "Birbirimizden uzak kalamazdık. Her ne kadar Sasha ile bir grup toplantısına katılana kadar onun bir Dom olduğunu keşfetmemiş olsam da."

"Bir grup toplantısına mı gittin?"

"Her zaman merak etmişimdir ve Sasha itaatkâr biriydi."

"Anlıyorum," dedim, her ne kadar Sasha'yla ilgili ayrıntıları tam olarak anlamamış olsam da; o bir denizaltı mıydı, değil miydi?

"Daniel beni yaşam tarzıyla yavaş ve dikkatli bir şekilde tanıştırdı.

Bazen bir şeyler için hazır olduğumu düşünüyorum ama o beni geride tutuyor ve bekletiyor. Bundan her zaman hoşlanmıyorum ama neredeyse her zaman haklı olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum."

"Sinir bozucu Domlar."

Güldü. "Evet."

"Sormamın sakıncası yoksa, Daniel ile ne zamandır birliktesiniz?"

"Yaklaşık dört ya da beş ay." Parmağını yakasının kenarında gezdirdi. "Yaklaşık bir aydır tasmalıyım."

Başımı salladım ve bunu not ettim. Dürüst olmak gerekirse, yaşam tarzında bu kadar yeni olduğunu bilmiyordum. Ama onun coşkusu taze bir nefes gibiydi.

"İtaatkâr doğanı gerçekten benimsemişsin," dedim.

"Kabul etmek kolay mıydı?"

"Tabii ki hayır." Güldü. "Aslında bir süreliğine sırtımı döndüm. Ama sanki bir yalanı yaşıyormuşum gibi hissettim. Bundan vazgeçip hala kendim olamazdım, anlıyor musun? Neredeyse kendimi

"İtaatkâr olmamak için rol yapıyorsun."

Sözlerini not ettim. "Bu ilginç bir ifade şekli. Daha önce kimsenin bu şekilde tanımladığını duyduğumu sanmıyorum. Ama bu doğru. Sanki bir parçanız kayıp."

Başını salladı. "Daniel'ı da kaybederdim. İtaatkâr olmasaydım bile benimle çıkacağını söyledi ama ondan doğasının bu yönünü görmezden gelmesini isteyemezdim."

"İlk Dom'unuzun sizden çok daha deneyimli olmasının nasıl bir şey olduğunu sormama gerek yok. Ben de öyleydim,
"

"Bence birinin ne yaptığını bilmesi daha iyi," dedi gülerek. "Bu, bu işin faydalarından biri. Bir gruba ait olduğunuzda herkesin deneyimlerinden faydalanabiliyorsunuz. Bizimkiyle ilgili tek sorun, size de söylediğim gibi, uzun süreli çiftlerin olmaması."

"Bu utanç verici. New York'taki grubumuzda birkaç kişi var." "Siz de dahil," dedi.

"Son birkaç yıldır pek aktif değildik. Çocuklar doğduğundan beri."

"Yine de birinin sana ihtiyacı olursa hala buralardasın. Bu da bir şeydir. Ve blogunla pek çok insana yardım ediyorsun. Umarım ben de bir gün insanlara yardım edebilirim."

Julie ile konuşmak kolaydı; gerçekçi, zeki ve canlıydı. Daniel gibi birinin dikkatini neden çektiğini anlamak için fazla bir şey gerekmiyordu.

"Artık yardım ediyorsun," dedim ona. "Görüşme için. Kim bilir? Belki de bloglarda gezinen bir kadın sığrama yapmış birini arar ve senin hakkında yazdığım yazıya rastlar."

Gülümsedi ve kahve fincanını çevirdi. "Bu iyi bir bakış açısı."

Kafe nispeten sessizdi ve içeride bizimle birlikte sadece birkaç kişi vardı. Kısık sesle konuşuyorduk ve Julie az önce tasma törenini anlatmayı bitirdiğinde kapı açıldı ve ikimiz de sışradık.

"Julie!" diye seslendi uzun boylu, sarışın bir kadın, köşedeki koltuklarımıza yaklaşırken. "Sasha seni burada bulabileceğimi söyledi. Böldüğüm için özür dilerim. Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?"

Julie ayağa fırladı. "İyi misin?"

Kadın her kimse, ruhani ve meleksi bir şekilde güzel görünüyordu. Sarı saçları gevşek dalgalar halinde omuzlarının etrafında dans ediyordu ve gözleri sıcak bir maviydi. Julie ile birkaç dakika boyunca hararetli bir şekilde konuşurken ben

Onları yalnız bırakmak için telefonumdaki mesajları kontrol ettim. İki bayan sarıldılar ve tekrar bana döndüler.

"Merhaba, ben Dena," dedi sarışın. "Tekrar söylüyorum, bu şekilde geldiğim için çok üzgünüm ama haftanın geri kalanında seyahat edeceğim ve Julie ile konuşmam gerekiyordu."

Elini sıktım. "Abby, ve bunun için endişelenme. Sanırım zaten bitirmek üzereydik."

"Hayır, hayır, benim yüzümden durmayın. Gerçekten gidiyorum. Ve teşekkür ederim, Julie. Şehre döndüğümde seni ararım."

"Çabuk konuş," dedi Julie. "Daniel'a hiçbir şeyden bahsetmeyeceğim, ama yine de Jeff'e söylemen gerektiğini düşünüyorum."

Julie'nin yorumuyla başım Dena'ya döndü. Jeff mi? Olamaz, olamaz. Sarışın olması sadece bir tesadüftü. Ama Dena'nın yüzündeki ifade bana belki de daha fazlasıydı. Yüz ifadesi Jeff'in bir gün önce takındığı ifadenin bir kopyasıydı.

"Yapmam gerektiğini biliyorum," dedi Dena. "Ama yapamıyorum. Yapamıyorum işte." Julie de aynı derecede üzgün görünüyordu. "Ara beni."

Dena gittikten sonra oturduğumuzda atmosfer değişmişti. Julie biraz sarsılmış görünüyordu. Yaban mersinli çöreginin kalıntılarını karıştırıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. Burnumu sokmak istemedim ama belli ki bir şey onu üzmüştü.

"Evet. Bu daha önce söylediğimiz şeye geri dönüyor. Kendine yalan söylediğinde, sadece rol yapıyorsun ve bu her zaman belaya yol açıyor." Başını ellerinin arasına alarak öne doğru eğildi. "Ve ona Daniel'a söylemeyeceğimi söyledim."

Bunun kötü bir fikir olduğunu düşündüm ve yakın olmasak da yine de bir şeyler söylemem gerektiğini hissettim. "Bu beni ilgilendirmez ama yine de sana bir tavsiyede bulunacağım."

Yukarı baktı. "İçimde ne söyleyeceğini bildiğime dair bir his var."

"O zaman söylememe izin verin. Daniel'dan bir şeyler saklama konusunda çok dikkatli olurdum. Bu istemeyeceğin

kadar kaygan bir zemin.

Aşağıdan başlayın, çünkü tekrar yukarı çıkmak için çok zorlanacağınızı göreceksiniz."

"Biliyorum. Haklısın." Başını iki yana salladı. "Daniel'ın benden bir şeyler saklaması hoşuma gitmezdi. Ama Dena'ya da söz verdim."

Ne yapacağına karar vermeye çalışırken içinde savaşıyor duyguları neredeyse görebiliyordum. İçini çekti ve ona söylemeyeceğini biliyordum. Kararı birkaç uzun saniye boyunca havada asılı kaldı.

"Peki," dedim sonunda. "Kötü bir notla ayrılamam, bu yüzden bir soru daha sormama izin verin."

"Vur bana," dedi ve önceki neşesinden bir kıvılcım gözlerine geri döndü.

"Daniel'ın oyun odasında giydiği en sevdiği şey ve sen hiçbir şey söyleyemezsin. Hepimiz Domlarımızı çıplak severiz."

Güldü. "Bunu söyleyeceğimi nereden biliyordun?" "Çünkü ne söyleyeceğimi biliyorum." Defteri elime aldım. ve kalem. "Ee? Ne olacak?"

Sandalyeye yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Bana bir saniye verin. Düşünmem lazım. Sana söylediğimde, sen de bana seninkinin ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Tabii ki."

"Tamam, bu zor bir seçim ama benim favorim beyaz bir elbise gömleği giydiği zaman. Takım elbisenin bir parçası olması ya da kot pantolonla giymesi umurumda değil. Kesinlikle beyaz bir elbise gömleği."

Bunu not ettim. "Bir sonraki soruyu biliyorsun: Neden?"

"Oyun odasında bir tane takıyor ve yavaşça kelepçelerini çözüyor" -konuşurken sesinde nefes nefese bir kalite vardı- "gözleri benimkilerde ve kolunu sarmaya başlar. Dikkatlice. Metodik olarak. Bir yandan da beni izliyor. Yapacağı her neyse ona hazırlandığını görmek içimi titretiyor. Ve sonra bir kez sardığında, sadece bir miktar kas görebiliyorsunuz ve birkaç dakika içinde bu kasların benim zevkim için çalışacağını biliyor musunuz?" İç çekti. "Beyaz elbise gömleği. Hiç şüphe yok."

"Kahretsin kızım," dedim, kalemim olduğu yerde donup kalmıştı. "Bu cevabımı değiştirmem için yeterli bir sebep."

"Bu hile yapmaktır. Bana seninkini söylemelisin." "Peki, tamam. Bu onun kemeri."

"Kemer mi?" diye sordu burnunu kırıştırarak. "Neden?"

"ünkü bir şeyin üzerine eğildiğimde ve o arkamdan geldiğinde ve kemerinin pantolonundan yavaşça kaydığını duyduğumda, ne olacağını biliyorum. Bazen bana öptürür ve O arkamdan adım atarken deri kokusu kafamın içine doluyor ve havada ısıık aldığını duyuyorum." Bunu düşününce bile ürperdim. "Ama bu oyun odasında bitmiyor. Onu giyecek

ertesi gün işe giderken ya da ailemle dışarı çıkarken her tokadı ve darbeyi geri getiriyor. Gözleri gözlerimi yakalayacak ve bana küçük bir gülümseme verecek çünkü tam olarak ne düşündüğümü biliyor."

Koltuğuna yaslandı ve i çekti. "Vay canına, neredeyse Daniel'dan üzerimde kemer kullanmasını isteyecektim."

İkimizin de yüzünde kocaman bir sırıtişla birbirimize baktık ve çok geçmeden kıkırdamaya başladık. Birkaç dakika sonra ayrıldığımda, hafif bir kalp ve hızlı adımlarla ayrıldım.

Aceleyle otele döndüm. Nathaniel'in gelmesine daha birkaç saat vardı ama Julie'nin röportajıyla ilgili notlarımı yazmaya çalışmam gerekiyordu. Ve odaya döndüğünde hazırlanmak için fazladan zaman ayırmak istiyordum.

Dün Jeff'le geçirdiğimiz öğleden sonra daha çok hiç düşünmediğim kadar tahrik ediciydi. Bununla ilgili bazı düşüncelerimi de yazmak istedim. Olmak Gözlerimin bağlı olması ve Jeff'in beni izlediğini ama bana yakından dokunamadığını bilmek seansın yoğunluğunu artırmıştı.

Nathaniel'e Jeff'i davet etmesini ne kadar takdir ettiğimi göstermek istedim. Ve bunun bir parçası da bu öğleden sonra dönüşüne hazırlanmak için ekstra özen göstermek olacaktı.

İçeri girdim ve kaşlarımı çattım. Perdeler çekilmişti ve tüm süit zifiri karanlıktı. Bu doğru görünmüyordu;

Daha önce ne zaman perdeleri çekmiş olsak, her zaman bir miktar ışık görünürdü. Sanki ev idaresi Perdeleri ağır hizmet tipi olanlarla değiştirdim.

Işık düğmesini bulmak için uzandığımda biri beni belimden yakaladı ve duvara doğru itti. Çığlık atmaya çalıştım ama sesimi çıkaramadan güçlü bir el ağzımı kapattı. Kaçmak için yaptığım her hamle önceden sezilmiş ve işe yaramaz hale getirilmişti.

Arkamdaki inatçı kas kütlesine karşı mücadele ederken kalbim çalgınca çarpıyordu. Oh, Tanrım. Olamaz.

Sesi sertti. "Güvenli kelimen kırmızı. Onu istediğin zaman söyle ve bu iş hemen bitsin. Aksi takdirde" - kulağımı ısırdı

-"Seninle ne istersem yaparım."

Zihnim onun Nathaniel olduğunu anladı, ama bedenim dövüşmeye hazırды. Bir an durakladı, belli ki bana güvenli bir cevap vermem için zaman tanıyordu. Güvende olmak istemiyordum; ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyordum. Tutuşu hafifçe gevşedi ve ben de kolumu serbest bırakıp ona vurma fırsatı buldum.

Kör bir vuruştı ama homurdanması vücudunun bir kısmına temas ettiğimi doğruladı. Küfretti ve beni duvara doğru daha sert itti. Direnmeye çalışsam da kollarımı arkamdan çekti. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

O kadar hızlıydı ki ne yaptığını hemen fark etmedim, kollarım arkamdan bağlıydı. Bir o yana bir bu yana döndüm ama bağları sağlamdı ve hiçbir yere varamadım.

"Devam edin. Dövüş. Bu beni daha çok tahrik ediyor."

"Piç kurusu." Bir bacağımı ona doğru tekmeledim ve havadan başka bir şeye çarpmadım.

Kıkırdaması tüylerimi diken diken etti. "Bana istediğin ismi tak, ikimiz de bunun tek bir şekilde sonuçlanacağını biliyoruz." Bir avuç saçımı tuttu ve başımı geriye çekti. "Ve bu da benim seni sikip atmamla olacak."

"Kulağa dağınık geliyor."

Başımı duvara doğru itti. "Yeter artık. Eğer kırmızıdan başka bir şey söylersen, pişman olursun. Anladın mı? Anladıysan başını sallla."

Başımı salladım. Nedense güvenli kelimemi soğukkanlılıkla hatırlatması, bu konuda hiçbir şey söylememiş olmasından daha korkutucu geldi.

Bir dizini belime bastırdı ve gözlerimi bağladı. Kendime sorun olmadığını, bunun sadece Nathaniel olduğunu söyledim ama nedense vücudum hala titriyordu.

"Oturma odasına güzelce ve sessizce gireceğiz. Ve eğer sizin için neyin iyi olduğunu biliyorsanız, benimle savaşmazsınız."

Oturma odasına kadar olan kısa mesafeyi yürüdük. Bağlı ellerimi tutarken beni yönlendirdi. Oyun oynuyormuş gibi davranmaya karar verdim ve durduğumuzda kaçmaya başladım. Sadece ne yapacağını görmek için.

Gülümsediğimi sakladım. Nathaniel üstünlüğün kendisinde olduğunu düşündü.

Yakalama fantezimi gerçekleştirme konusundaki istekliliğini takdir ederken, bunun sadece iyi planlanmış bir rol yapma oyunu olduğu düşüncesiyle rahatlamaya başlamıştım.

Odanın ortasında, kanepenin yakınında olduğunu tahmin ettiğim bir yerde durduk. Bir sonraki hamlesini tahmin etmeye çalıştım, kaçmak için en uygun zamana karar vermeye çalıştım - o sırada odanın uzak tarafından kanımı donduran ve ayaklarımı taşa çeviren bir ses duydum.

Öksürük.

Onuncu Bölüm

“Gentlemen,” dedi Nathaniel korkutucu derecede sakin bir sesle. “Öğleden sonraki eğlencemiz geldi.”

Öksürükle aynı yönden hafif bir alkış geldi. Birden fazla kişi. İki belki, ama üçten fazla değil. Ne yazık ki şaşkınlığım bana pahalıya mal oldu. Tereddüt ettiğim sırada kollarımı çözdü ve iki yana açarak Başımın üstünde.

Bağları çektim ve ne olduğumu tahmin etmeye çalıştım. bağlıydı. Odada beni şu anki pozisyonuma bağlayabilecek hiçbir şey hatırlayamıyordum. Kalbim yeniden çarpmaya başladı. Daha önce de insanların önünde çalmıştık, ama hiçbiri bunun yakınından bile geçmemişti. Jeff'le dün bile böyle olmamıştı.

Nathaniel çenemi tuttu. “Misafirlerim için uslu bir kız olacak mısın?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım, ona bir cevap vermeyi reddettim.

“Böyle mi olacaksın?” Çenemi bıraktı ve uzaklaştığını hissettim. “Pekâlâ. Umarım aşırı derecede bu gömleğe bağlı.”

Sırtıma keskin bir şey bastırdı. Bir an için bıçak sandım ama açıldığını hissedince makas olduğunu fark ettim. Kararlılıkla tişörtümü kesti ve serin hava tenimle buluştuğunda nefesim kesildi.

“Çok güzel bir sütyen,” dedi dantelli kupun kenarlarında gezinirken. “Güzel,” diye seslendi tanımadığım bir ses ve ben yerinden sıçradım. onun sesi.

“Onun göğüslerini görmek isteyen başka biri var mı?” Nathaniel sordu.

Odanın kenarından daha fazla alkış ve ne olduğunu anlayamadığım karmakarışık sesler geldi.

Nathaniel arkamda durdu, ellerini omuzlarımda gezdirdi ve kulağıma fısıldadı, "Şu anda oturma odasının ortasında, onlara dönük. Seni çıırılçıplak soyacağım ve her santimini görecekler. Önce sütyeninden başlayacağım."

Arkasındaki tokayı açtı. "Göğüslerin küçük bir teaser gibi olacak. Birazdan seni tamamen soyacağım ve onlara bu şekilde davranmanın seni ne kadar ıslattığını göstereceğim."

Sütyenin altından göğsümü avuçladı ve meme uçlarımı sıktı. Elleri çekerken sertti

ve okşadı. "Bağlanmış olman çok kötü. Herkesin seni görebilmesi için bu sütyeni kesmek zorunda kalacağım."

Makası iki kez kestiğimde sütyenim gitmişti ve üstsüz kalmıştım. İçerideki erkeklerin sesleri mırıldanıyordu.

ama çok alçak sesle konuşuyorlardı ve ne dediklerini anlayamıyordum. Nathaniel yine beni okşuyordu.

"Normalde ona kelepçe takardım ama dün takmıştı, ben de bugün farklı bir şey yapayım dedim."

Uzaklaşırken yokluğunu hissettim ve ne yaptığını duyamadım ama odanın diğer ucundan onay fısıltıları geliyordu.

"Onu işaretle."

"Onu inlet."

Nathaniel'in ne yaptığına dair bir ipucu duymak için mücadele ederken bile sadece onları duymak bile ihtiyaçla zonklamama neden oldu.

"Bana bir numara ver, S," dedi Nathaniel.

"Beş," diye yanıtladı belli belirsiz tanıdık gelen bir ses.

"Her biri için beş."

Beş ne?

Havada bir şey savruldu ve keskin bir tokat göğüs ucuma battı. Kahretsin, bir kırbaç.

"Tekrar," dedi biri ve kırbaç ikinci kez, ama karşı göğse indi.

Üçüncü kez indiğinde "Owww" diye bağırmaktan kendimi alamadım.

"Sessizlik." Nathaniel dördüncü kez vurdu. "Yoksa ağzını tıkarım ve iki katına çıkarırım."

Sessiz kalmak için yanağımın içini ısırđım. Çok acıdı. Odadaki adamlar her bir vuruşu saymaya başladılar ve ben de sessiz kalmak için buna odaklandım.

Sonunda "On" diye seslendiklerinde Nathaniel kendini bana doğru bastırdı. Gömleğine sürtünen göğüslerim ağrıyordu.

"Bunu iyi idare ettin," dedi. "Şimdi küçük bir ödöl için."

Ağzı bir meme ucunu yuttu, sert ve derin emdi, dilini ucunda gezdirdi. Bir inilti yuttum ve göğsümü öne doğru ittim, daha fazlasını istiyordum, ihtiyacım vardı. O isteğimi yerine getirdi, karşı meme ucuna geçti ve onu dişlerinin arasına alıp sertçe çekti.

Göğüslerime şehvetli saldırısını sürdürdü ve sanki bana ziyafet çekiyormuş gibi hissettirdi. Meme uçlarım daha da büyümüştü.

her hamileliğimde hassaslaştım. Bazen sadece meme oyunuyla boşalabileceğimi düşünürdüm. Her çekiş, her ısırık doğrudan bacaklarımın arasına vuruyor, daha fazlasını arzulamamı sağlıyordu.

"Bunu saatlerce yapabilirim," diye mırıldandı tenime karşı, "bir sonraki yemek için bu kadar hazır olmasaydım." Eli yan tarafımdan aşağı kaydı ve kığımın üstünde durmak için kıvrıldı. "Yine de seni uyarıyorum, külot giymediğini öğrenirsem cezalandırılacaksın."

Bugün benim için külot hazırlamadığını o da benim kadar iyi biliyordu. Sırf inat olsun diye bacaklarımı birleştirdim. Ne de olsa onları birbirinden ayırmamıştı.

"Bunu sadece kendin için zorlaştırıyorsun." Makasın soğuk metali kığımın yarığı boyunca bastırdı, Şortumun ince pamuğunu yavaşça keserek "Ne büyük israf." Keskin uç ön tarafıma doğru ilerledi. "Kıpırdamadan durmanı öneririm. Parmaklarımın kaymasını istemem."

Şortumu metodik bir şekilde tamamen keserken nefes aldığımı bile sanmıyorum. İşkence gibi santim santim, malzeme

ayrıldı ve metal, muhtaç etime daha da yaklaştı. Makas zonklayan klitorisimin yanından geçerken inledim.

"Tsk-tsk-tsk," diye azarladı şort düşerken. "Şuna bakın. Görünüşe göre yaramaz kız külot giymemiş. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Tam zamanında," diye seslendi garip bir ses odanın arkasından.

"Çok yazık," dedi başka bir ses ve bu ses benim bir gün öncesinden tanıdım. Jeff'in söyleyiş tarzından, bunun gerçekten utanç verici bir şey olmadığını anlayabiliyordum.

Nathaniel kıcımlı avuçladı. "Öncelikle bu bacaklarla ilgili bir şey yapmam gerekiyor."

Uzaklaştığını hissettim ve geri döndüğünde ayak bileğimi bir ayırma çubuğunun bir ucu olduğunu fark ettiğim şeye bağladı. Açık ve korunmasız olmak beni bu kadar tahrik etmemeliydi. Ama Nathaniel'in beni Diğerleri izlerken bana ahlaksızca şeyler yapmaya hazır olmak tahrikimi daha da artırdı.

Arkamdan geldi ve kollarını göğsüme doladı. Göğüslerimi okşadı ve sonra ellerini yan tarafımda gezdirerek bir parmağını bacaklarımın arasındaki ıslaklık boyunca kaydırды.

"Böyle çok ateşli görünüyorsun, çıplak ve bir fedakarlık." Nefesi kulağımı ısıttı ve tüylerim diken diken oldu. "Hepsi sana dokunmamı izliyor, parmakları senin içine gömülü olanın kendileri olmasını diliyor. Kuku. Bu gece yatağa girdiklerinde, bahse girerim sen böyle bağlıyken siklerini içine sokup seni sikmeyi hayal edecekler. İçlerinden birinin siki çoktan çıktı bile. Okşuyor."

Düşündükçe inledim. Jeff olabilir miydi? Bundan şüpheliydim.

Geriye yabancı ve sesini tanıyamadığım adam kalmıştı.

Kıcımlı tokatladı. "Kokunu alabiliyorum, Abigail. Bu seni azdırıyor, değil mi? Seni becermek istediğini bilmek? Hepsinin sırayla seni sikmek istemesi?"

Öyle oldu. Tanrı yardımcım olsun, oldu.

"Yine de hepsi bu ayrıcalığa sadece bir sikin sahip olduğunu biliyor." Kot pantolonlu ereksiyonunu kışımaya doğru itti. "Ama nasıl olacağını anlamalarına yardımcı olmak için

Seni bir sandalyenin koluna yatırayım ve ben seni deliler gibi sikerken onlar da izlesin." Kalçalarını sallamaya başladı. "Aletimi yavaşça itişimi görmeleri için mükemmel bir pozisyonda olacaksın.

amının içinde. O kadar derine gömeceğim ki. Sonra neredeyse tamamen dışarı çekeceğim ve tekrar içine dalacağım."

O konuşurken parmakları içime girip çıkıyordu ama tam doruk noktaya yaklaşmıştım ki geri çekildi.

"Henüz serbest bırakmak yok," dedi. "Önce sana vereceğim kırbaç cezasına katlanmak zorundasın."

Hafif ve havadar bir şey kalçalarıma sürtündü. Tavşan kürkü. İçimi çektim ve bağlarımın içinde rahatlardım. Sevdiğim şey buydu. Nathaniel benim boyun eğmez efendim olarak bana hükmediyordu.

Hiçbir şeyi saklamama izin vermeden, ona her şeyimi vermeme ve benim yaptığım gibi onun da bana aynısını yapacağını bilmeme sağladı.

Hafif kırbaçla vücudumda uzun süre çalıştı, bu da bir süre daha ağır kırbaçlar kullanmayı planladığı anlamına geliyordu. Kırbaçlara alışmıştım.

Kürkün esintili hissi arkama daha sert bir darbe vurduğunda. Sonra iki tane oldu, parmakları beni okşarken bana defalarca vuran iki kırbaç, acıyı yoğun bir zevk. Özgürdüm.

"Nasılsın?" Nathaniel fısıltıyla sordu. "Yeşil," diye çıkmayı başardım. "Yeşil, Usta. Yapmayın. Dur."

Kıkırdadı. "Biraz daha o zaman."

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim," diye cevap verdim ama duyduğundan emin değildim.

Kırbaç kuyrukları daha hızlı ve daha sert indi ve beni daha önce deneyimlediğimi hatırlayamadığım zevk dolu bir yüksekliğe taşıdı. Ve tüm bu süre boyunca yanımdaydı, gücü beni destekliyor, hayranlığı beni koruyordu.

"Çok güzel," dedi bilinmeyen bir ses.
"İnanılmaz," dedi bir başkası.

Bir üçüncüsü "Çarpıcı," dedi.

Ama dinlediğim ve sonunda duyduğum, sevdiğim ses oldu.

"Benim."

Beni aşağı indirmeye başladığı, bulunduğum dağın zirvesinden yavaşça aşağıya taşıdığı anda anlamıştım. İtiraz etmek istesem de kendimi hatırlamaya zorladım.

en iyisini bildiğini ve ona güvenmem gerektiğini söyledi. Öğleden sonramızın bittiğinden şüpheliydim. Bir şey bana onun

Bugün kendi doruğuna ulaşmadan gitmek. "Benimle misin?" Nathaniel sordu.

"Evet, Efendim." Hâlâ çok tahrik olmuşum ama beni kırbaçlarken hissettiğim o uçucu duygunun etkisi geçmeye başlamıştı.

Ayak bileklerimi ayırıcı çubuktan çözmek için eğildi ve bunu yaparken bacaklarıma masaj yaptı. Sonra kollarımı bağlı oldukları yerden kurtardı ama önümde bağlı bıraktı.

"Seni kanepeye götüreceğim," dedi omuzlarımı hafifçe ovarak. "Yürüyebiliyor musun?"

Her iki bacağımı da gerdim. "Evet, Efendim."

Adamların kanepede oturduklarını sanıyordum ama beni pelüş kanepeye götürdüğünde varlıklarını hissetmedim ve oturmamı söyledi. Dinledim ama herhangi bir hareket duymadım.

"Hâlâ burada olup olmadıklarını merak ediyorsun," diye fısıldadı Nathaniel. "Ya da belki de her şeyi hayal ettiğini ve başlangıçta hiç burada olmadıklarını düşünüyorsun."

Uzun zaman önce zihnimi neredeyse okuyabildiğini öğrenmiştim, bu yüzden ne düşündüğümü dile getirmesi beni eskisi gibi şaşırtmıyordu. Ama onları hayal etmiş olabileceğim hiç aklıma gelmemişti. Bunu yapmamıştım, değil mi? Buradaydılar. Onları duymuştum.

"Belki de buradalar ve sadece sana konsantre oldukları için sessiz kalıyorlar. Dudaklarını ayır."

İtaat ettim ve parmağını ağızma götürdü, dudaklarımda gezdirdi ama parmağını emdirmedi.

"Belki de seni izliyor ve parmaklarının sana dokunduğunu hayal ediyorlardır. Daha da iyisi, bu onların sikidir ve sen de onlara ne kadar iyi bir saksocu olduğunu göstermeye hazırlanıyorsundur."

Kalbim güm güm atıyordu ve o dudaklarımı kolayca okşamaya devam etti. "Onları ne kadar tahrik ettiğini düşünmek seni ıslatıyor mu? İnsanların seni izlemesinden hoşlanıyorsun.

Değil mi, seni yaramaz kız?"

Öyle oldu. Sikeyim. Beni boşalttı.

Elleri beni kısa bir süreliğine terk etti ve arkamda onu duyana kadar yine sessizlikten başka bir şey yoktu.

"Diyelim ki üç beyefendi hâlâ buradalar.

Onların seni izlediğini düşünerek ne kadar ıslandığını göster onlara. Sadece seni gördüklerinde bile sertleştiklerini bil."

Nathaniel'den başka kimseden ses çıkmadı.

Kalçama bir tokat attı. "Aç onları. Şimdi."

Bacaklarımı ayırdım ama ellerim hala önümde bağlı olduğu için pek bir şey gördüklerini sanmıyorum.

"Ne kadar da unutkanım," dedi. "Bırak ben halledeyim." Ve makasının bir makasıyla ellerimi serbest bıraktı. "Ellerini dizlerinin üzerine koymayı istiyorum. Bacaklarını açık tut."

Kendimi ahlaksız ve vahşi hissediyordum ama dediğini yaptım. "Daha geniş."

Görünüşe göre, gerçekte olduklarından daha genişlermiş gibi hissediyordum. Pozisyonumu müstehcen hissedene kadar dizlerimi birbirinden ayırdım.

"Bu kadar yeter. Kıpırdamadan durun," dedi. "Beyler, bir şeyler içmeye ne dersiniz?"

Genel bir mırıltı ve bardaklarda buz şingirtıları vardı. Nathaniel'in bana bir şey söylemesini bekliyordum ama onun yerine basitçe görmezden gelindim. Ya da en azından öyle hissettim. Odadaki adamlar o kadar kısıp sesle konuşmaya başladılar ki ne dediklerini anlayamadım.

Yerimde kaldım ve bekledim.

Ve konuştular. Ve konuştular. Ve konuştular.

Sonunda kollarım yoruldu ve bacaklarım ağrımaya başladı. Ve hala beni görmezden geliyorlardı. Sanki odada

yokmuşum gibiydi.

Birisi bardağına biraz daha buz koymuş. Surat asmak istedim.

Görmezden gelineceksem çıplak ve gözlerim bağlı olmanın ne anlamı vardı? Kısa bir süre kestirmeyi düşündüm. Ne de olsa kim bilebilirdi ki? Gözlerim bağlıydı.

Nathaniel, "Sanırım birileri ihmal edilmiş hissediyor," dedi ve bana hitap edilmesinin şaşkınlığıyla irkildim.

Bana doğru yürüdüğünü duydum. Sağ uyluğumun üst kısmına ıslak bir şey kondu.

"Bardağın düşmesine izin verme," dedi ve uzaklaştı. "Bardağımı yere koyabilir miyim?" dedi bilinmeyen kişi.

sordu.

"Devam et," dedi Nathaniel. "Diğer kalçası çıplak görünüyor.

Simetrik olması güzel olurdu."

Başka bir adamdan bir kahkaha sesi geldi ve sol kalçamda bir bardak daha hissettim.

"Düşmesine izin verme kızım," dedi bilinmeyen ses. Sesi pürüzsüz ve baştan çıkarıcıydı. "Yine de ilginç olurdu Efendinizin ne yapacağını görün."

Hiçbir yerime dokunmadı ama sözleri karşısında ürperdim ve hemen pişman oldum. Gözlük sallandı ama düşmedi.

Nathaniel, "Şimdi belki de biz tartışmamızı bitirirken kendinizden geçmezsiniz," dedi.

Vay anasını! Konuşmaya devam mı edeceklerdi? Ateşli bir sahne olarak başlayan şey yorucu ve sıkıcı bir hal almıştı. Bir grup erkeğin önünde çıplaktım ve bunu yapmak yerine bana yaramaz şeyler yapıyorlardı, beni geçici bir sehpa olarak kullanıyorlardı.

Blog okuyucularımın bu konuda ne düşüneceğini merak ettim. Can sıkıntısından güvenli kelime yazabilir miyim?

Nathaniel saatler sonra, "Evet, Abigail," dedi. "Umarım biraz dinlenmekten keyif almışsındır. Eğlencenin gerçekten başlama zamanı geldi."

Homurdandım.

Homurdanmak istememiştim; bir anda ağzımdan çıkıverdi. Kanepede hiçbir şey yapmadan geçirdiğim zamanı suçladım.

Kalçalarımıdaki gözlükleri dengelemek için. Ne yazık ki dışarı çıktı ve hiç de yumuşak değildi. Adamlardan biri bir kahkaha attı.

"Bu bir homurtu muydu, Abigail?" Nathaniel sordu.

Muhtemelen retorik bir soruydu. Sonuçta, gerçekten bir homurtudan başka bir şey gibi gelmiyordu ve ben bile başka bir şeymiş gibi göstermeye çalışsa da, odada Nathaniel dışında üç adam daha vardı ve kesinlikle duymuşlardı.

"Evet, efendim. Bir homurtuydu."

"Neden homurdandığınızı açıklamak ister misiniz?"

"Şey, burada kanepede oturuyordum, iyi olmaya çalışıyordum

ve bardakların düşmesine izin vermedim ve bir süre sonra sıkıldım. Sonra blogda son bir saat hakkında ne yazacağımı hayal etmeye çalıştım. "Ben bir kahveydim" diyebileceğim bir yazı hayal ettim.

Masa. Muhtemelen çok fazla hit almazdı. Cidden, bir sehpanın nesi seksi olabilir ki?"

"Sanırım yakında tüm bu gevezelikler yerine homurdandığın kısma geleceksin?" dedi.

"Doğru, homurtu. Eğlencenin başlama zamanının geldiğini söylediğini duydum. 'Her şey bundan daha eğlenceli olurdu' diye düşündüm."

"Hepsi bu mu?"

"Ayrıca 'Tam zamanı' diye de düşünmüş olabilirim." "Anlıyorum," dedi. "Yani seni sıkıyor muydum?"

O anda boyumu aşan bir işe kalkıştığımı fark ettim. "Beni sıkıyordunuz, Efendim. Kahve masasıydı parçası."

"Sonunda bana 'Usta' demen çok hoş. Şimdi şunu açıklığa kavuşturalım: Seni sıkıdığım için değil, sana yaptırmayı seçtiğim şey sıkıcı olduğu için mi homurdandın?"

"Ve kötü bir blog yazısı olur," diye ekledim, böylece her şeyin benim yüzümden olmadığını görecekti.

"Doğru. Kimse bir sehpa hakkında bir şeyler okumak istemez."

Bunu takip eden sessizlikte, o önümde durmaya

geldiğinde etrafımdaki hava değışti. Bir elini hafifçe

Boynum. Kısıtlayıcı bir şey yoktu; sadece oradaydı.

Sesi soğuktu. "Bir şeyi açıkça belirtmeme izin verin. Neyin iyi bir blog yazısı olacağı umurumda değil. Yaptığım şeyi istediğim için yapıyorum, okuyucularınızı neyin mutlu edeceği için değil. İlişkimizin tamamen blogunla ilgili hale geldiği gün, blogun ve işin bittiği gündür. Anladın mı?"

Kulağa onun bakış açısından geldiği için ürperdim. Kalbim boğazıma düğümlendi. Muhtemelen o da hissetmiştir. "Evet, Efendim."

"Sıkılmaya gelince, bu dersi çoktan aldığını sanıyordum ama görünüşe göre almamışsın." Elini hareket ettirdi. "Siz beyler, içki içerken ne konuştuğumuzu itaatkârıma söyleme nezaketinde bulunur musunuz?"

Meçhul adam öksürdü. "Kanepede ne kadar güzel oturduğundan bahsetmiştim. Pencereden gelen ışık vücudunu göğüslerinin hemen altından geçiyor. Muhteşem bir fotoğraf olurdu."

"Ustana, seni bu kadar etkilediğimi söyledim. O kadar hareketsiz kaldı ki," dedi Jeff. "Sonra ben de okşamasını önerdim

"O diri göğüslerinle sana bir bardak düşürtüp düşüremeyeceğini görmek için."

Geriye Nathaniel'in S. dediği adam kalıyordu. "Ben bu ikisinden biraz daha açık konuştum," dedi. "Efendinize onun sen gözlüğü yerinde tutmaya çalışırken seni becermeli. Bakalım sakin gözlerini yağmalarken kıpırdamadan durabilecek misin? kedi."

"Teşekkür ederim," dedi Nathaniel. "Abigail'i kanepede izlerken hiç sıkıldınız mı?"

Üçü de olumsuz yanıt verdi.

"Görüyorsun ya Abigail," dedi Nathaniel. "Siz bizim masamız gibi davranmaktan sıkılmış olabilirsiniz ama biz

içiyor ve seni görmekten zevk alıyorum. Seni göstermek beni memnun ediyor ve eğer seni bir sehpa olarak kullanmaya karar verirsem herkesin zevk alması için, zihin yapınız ne olmalı?"

"Efendimin zevki için buradayım."

"Evet ve bazen bu sizin için zevk anlamına gelmiyor. Bazen bu bir sehpa olmak anlamına geliyor. Ama yine de bunu yapıyorsunuz çünkü beni memnun eden şey bu."

"Anlıyorum, Efendim."

"Durum böyle olabilir ama emin olmak için söylüyorum, bugün sizi serbest bırakmayacağız."

Bardağını bacağımdan aldı. "Diğerini al ve S'ye ver."

Bardağı kaldırdım ve S gelip bardağı aldı. "Bırakılmaması çok kötü oldu. Boşalmanı izlemek için sabırsızlanıyordum. Belki başka zaman."

Artık sıkılmış hissetmiyordum. Hayal kırıklığına uğramış hissettim. Doğru zihin yapısına sahip olmadığım için kendimde hayal kırıklığına uğradım. Blogumu ilk sıraya koyduğum için.

"Odanın ortasında dizlerinin üzerine çök," dedi Nathaniel. "Seni sözlü olarak yönlendireceğim ve emeklemeni istiyorum."

Çok yavaş bir şekilde kanepeden aşağı indim ve Nathaniel'in komutlarını izleyerek beni istediği yere getirdim. Bu

Şimdiye kadarki en acemice emeklemelerden biri olmalıydı ama benden istediği için yaptım. Yerime oturduktan sonra, dizlerimin üzerine çöktüm.

Başını eğ.

Önümde bir fermuarın açıldığını duydum. Başka biri olmayacağını bilsem de, aklımdan o olabileceği düşüncesi geçti.

"Sikimi çıkarıyorum, Abigail."

Ağzımı açtım, onu içimde hissetmeye hazırdım ve onu memnun etmeye hevesliydim.

"Bugün olmaz. O ağız benim sikimi hak etmiyor. Senin amcığın da öyle."

Ağzımı kapattım ve göz bağının altında gözyaşlarımı geri kırdım.

"Omurganızı dikleştirin ve ellerinizi arkanızda bağlayın. Başınızı yukarıda tutun."

Bunu yapmak göğsümü öne doğru itti. Belli ki niyeti buydu.

"Ne düşünöyörsünüz beyler?" diye sordu. "Efendisinin siki önünde eğilen bir itaatkârdan daha ateşli bir şey gördünüz mü hiç?"

"Göğüslerini işaretle," dedi S ve diğer erkekler alkışladı. Nathaniel, "Sikimi okşuyorum Abigail," dedi. "Bu çok zorlaşıyor. Düşünsene, eğer uslu dursaydın. ellerimi kullanmam gerekecek. Aletimi içine ve dışına pompalıyor olurdum. Seni güzelce ve sertçe, ikimizin de sevdiği şekilde becerirdim." İnledi. "Daha hızlı okşuyorum. Daha hızlı."

Onu mastürbasyon yaparken görmeye bayılıyordum ve o bundan zevk almama bile izin vermiyordu. Dinleyebildiğim kadar dinledim, Nefes alış verişi gittikçe kısalıyordu. I etin ete çarpma sesini dinlerken ellerinin ereksiyonunu çalıştırdığını hayal etti.

"Hepsi izliyor," diye nefes nefese bağırdı. "Sana bakıyorlar yerde diz çökmüş, beni serbest bırakmaya hazır." Tekrar inledi. "Şimdi sıkıldın mı? Sence okuyucuların, göğüslerin dışarı fırlamış, sessizce Efendinin onları işaretlemesi için yalvarırken seni duymak isterler mi? Onları daha önce kırbaçla işaretledim. Şimdi de salıverilmemle işaretleyeceğim."

Mümkün olduğunca hareketsiz durdum. Hiçbir şey göremiyordum ama kafamda canlı bir şekilde canlandırabiliyordum. Kalçalarımın arası ıslanmıştı ama bunu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Bu benimle ilgili değil. Bu benimle ilgili değil. Ben efendimin yanıdayım ve sadece o izin verirse zevk alırım.

"Siktir," diye bağırdı. "İşte geliyor. O muhteşem göğüslerin her yerine."

Üzerime bıraktığında hareket etmedim. Keşke gözlerim bağlı olmasaydı da görebilseydim. Bu çok sık yaptığı bir şey değildi ama yaptığında her zaman gizli bir heyecan duyardım. Çok ilkel hissettiriyordu. Çok çiğ. Onun zevkini üzerimde hissetmeyi seviyordum.

"Çok ateşli," dedi. "Dizlerinin üstünde. Tasmamı

takıyorsun. Benim serbest bırakmamla süslenmiş."

Fermuarını tekrar çekti ve diğer adamlar kendi aralarında sohbet etmeye başlarken etrafımda bir hışırtı oldu.

Nathaniel başımı okşadı. "Olduğun yerde kal."

Bir masa gibi davranmakla aynı şey değildi. Onun yerine kendimi bir tür heykel gibi hissettim. Hareketsiz. Başkalarının eğlencesi için yerimde duruyordum. Nathaniel'in kanepede düşüncelerim üzerine yaptığı yorumdan sonra, yerde diz çökerken düşüncelerimi gözden geçirdim.

Ben sadece bir heykel değildim. Ben Nathaniel'in heykeliydim ve bir arzu nesnesiydim. Özellikle de onun tarafından işaretlendiğimde. olduğum gibi. Adamlar her ne yapıyorlarsa onu yaparken kıpırdamadan durdum. Ağrımaya başladıklarında odağımı dizlerimden uzaklaştırdım ve Nathaniel'in istediği şeyi yapmaya ve olmaya odaklandım.

"Şimdi gitmem gerekiyor, Güzel Abby," dedi yumuşak sesli meçhul adam. "Ama bu öğleden sonra sayesinde bu gece fantezilerimde bana katılacaksın."

Bana dokunmadı ama sözleri şehvetli bir okşayış gibi üzerimden geçti. Bahse girerim o baştan çıkarıcı sesiyle itaatkârları çılgına çevirebilirdi. O zaman anladım. Nasıl görüldüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Teşekkür ederim Nathaniel," dedi. "Yarın yöneticimle her şeyi teyit edeceğim, ama benim görüşüme göre her şey yolunda görünüyor. Son."

"Teşekkür ederim DeVaam," diye cevap verdi Nathaniel ve ikisinin kapıya doğru yürüdüklerini duydum.

Geriye odada kalan diğer iki adam kalmıştı. Tanıdık olan ve Jeff.

İkisi de aynı anda arkamdan yürüdüler.

"Her zamanki gibi bir zevk," dedi tanıdık olan. "Geçen seferkinden biraz farklı olsa da."

Sesin Simon'a ait olduğunu anlamam sadece birkaç saniye sürdü. Aklıma gelen ilk düşünce, "Delaware'de ne işi vardı?" oldu. Bunu hemen şu takip etti. Onu hemen tanıyamamanın şaşkınlığını yaşadım. Yaşadığım fantezide yer almak hakkında ne düşündüğünü merak ettim.

birkaç ay önce öğle yemeğinde konuşmuştuk.

Herkes gider gitmez Nathaniel, "Neden gidip banyoda elinizi yüzünüzü yıkamıyorsunuz?" dedi.

Kulağa harika bir fikir gibi geliyordu, bu yüzden duşumu alıp saçlarımı kurutmak için acele etmedim. Ben banyo yaparken o da kapının kancasına beyaz, kabarık bir bornoz asmıştı. Üzerime geçirdim ve yumuşaklığı karşısında iç geçirdim.

Kapıyı açtım ve nefes nefese kaldım. "Efendim."

Mümkün olan her düz yüzeye yanan mumlar yerleştirmiş ve yumuşak bir piyano müziği açmıştı. Duvarlar boyalı olduğu için

sade kirli beyaz, her şey yumuşak ve davetkâr görünüyor ve hissediliyordu. Odanın ortasında kalın, sıcak havlularla kaplı bir masaj masası vardı. Nathaniel masanın yanında durup elini uzattı.

Ona doğru yürüdüm ve o da bornozumu çözmeye başladı. "Son birkaç gündür kendini bana teslim ettin. Bana iyi hizmet ediyorsun." Ellerini vücudumda gezdirdi ve bornozu omuzlarımda. "Şimdi sana bir süre hizmet etmek istiyorum."

Vücudumdan bir ürperti geçti ve önce bir omzuma sonra diğerine küçük bir öpücük bıraktı.

"İnanılmazsın," dedim. "Bunu biliyor musun?"

"Eğer öyleysem, beni öyle yaptığın içindir," dedi. kulağıma fısıldadı. "Masanın üzerine, karnının üzerine."

Yerime geçmeden önce yanağına bir öpücük kondurdum. O da arkamdan geldi, üzerime daha fazla havlu ve battaniye çekti. O da

Battaniyenin üzerinden sırtımı ve omuzlarımı okşayarak başladı ve ellerinin ne kadar iyi hissettirdiğine iç geçirdim.

Yavaşça sırtımdan aşağıya doğru inmeye başladı.

Ellerinin yoğunluğu. Birkaç dakika sonra battaniyeyi sırtımın ortasına kadar indirdi ve saçlarımı bir yana savurdu. Enseme bir öpücük kondurdu ve tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Güldü ve beni tekrar öptü.

Yavaş yavaş sırtımdaki ve omuzlarımdaki düğümleri çözmeye çalıştı. Kollarımdan aşağıya doğru indikten sonra tüm oda kullandığı turuncgilli zencefil losyonu gibi kokuyordu. Gözlerim ağırlaştı.

Bir ara, "Çok güzel ellerin var," diye mırıldandım. "Her şeyi çok iyi hissettiriyorsun."

Elimi dudaklarına götürdü ve avuç içimi öptü. "Senin ellerin de oldukça harika."

"Evet, ama sana masaj yapmama izin vermiyorsun."

"Hayır," diye kabul etti. "Oyundan sonra masajı senin için ben yaparım. Bu benim seninle ilgilenme şeklim."

Yıllar boyunca sık sık tartıştığımız bir konuydu. Onun Bana verdiği bakım sonrası tedavinin onun üzerinde uygulayabileceğim bir şey olmadığı konusundaki ısrarı. Birlikte yaptığımız bazı şeyler. Ortak bir banyo ve bir kadeh şarap favorimizdi. Ya da yatakta veya kanepede birbirimize sarılmak. Bazen de sadece sevişirdik, hafta içi hayatlarımıza geri dönmek için tensel bir rahatlama.

"Seninle tartışırdım ama şu anda çok rahatım," diye takıldım. "Eninde sonunda gücümü geri kazanacağım ve o zaman dikkat etsen iyi olur."

"Oh?" Battaniyeyi kaldırdı ve sağ bacağıma masaj yapmaya başladı.

"Evet," dedim esneyerek. "Bu masadan kalkacak enerjiyi bulur bulmaz."

Kıkırdadı, masajı bitirdiğinde uyumuş olma ihtimalimin yüksek olduğunun tamamen farkındaydı.

"Benim için dön bebeğim."

Bebeğim. Tasmaını takarken bana bebeğim demesine bayılırdım.

Sırt üstü döndüm ve bakışlarıyla karşılaştım, orada bulduğum sevgi ve bağlılıkla yıkandım. Hiçbir şey söylemedim ama gözlerimi kapadım ve bana hizmet etmesine izin verdim.

On Birinci Bölüm

HErtesi sabah beni oda servisiyle yatağıma kahvaltı getirerek uyandırdı. Yavaşça gözümü kırptırarak uyandım.

Bir öpücük ve fısıltıyla kahve vaatleriyle. Kalkmak için yuvarlandım ve inledim. Her yerim ağrıyordu. Bir gün öncesinin tadını çıkarmıştım -daha doğrusu çoğunun- ama böyle bir oyunun ertesi sabahı ne kadar ağırlı olacağını unutmuştum.

"Al bunları," dedi Nathaniel, ağzıma iki tablet tutarak ve bana bir bardak su uzatarak. Onları yuttum ve sonra kendimi oturur pozisyona çektim.

"Biraz ağrın var mı?" diye sordu.

"Sanırım bu yetersiz bir ifade, Efendim." Kahvemden bir yudum aldım ve iç çektim. Ve Tanrı'ya şükürler olsun ki yerde uyumak.

"Üzgün olduğumu söylemeyeceğim."

"Bunu yapmanı istemezdin."

Kahvaltı tepsisini önüme koydu. Her şey lezzetli görünüyordu. Çatalımı uzattım ama başını salladı ve onun yerine bir parça ananası dudaklarıma götürdü.

"Bütün gün boşum."

"Gerçekten mi?" Ananasın etrafında dedim.

"Evet, bütün günü birlikte geçirebiliriz." Bana biraz çırpılmış yumurta yedirdi. "Seni götürmek istediğim bir sanat galerisi var. Sonra öğle yemeği yeriz, belki biraz alışveriş yaparız."

"Bir sanat galerisini ziyaret etmeyi çok isterim, Usta." Gülümsemesi yaramazcaydı. "Biliyorum."

Ben uyurken yemiş olmalı çünkü hiçbir şeyden bir ısırık bile almadı. Onun yerine beni besledi. Acele etmedi, bana meyve, yumurta ve jambon parçaları verdi. Yatakta keyifli

bir sabah geçirmeyeli uzun zaman olmuştu.

ve Nathaniel'in beni beslemesi en sevdiğim şeylerden biriydi, bu yüzden kendimi tamamen şımartılmış ve mutlu hissettim.

İşimi bitirdikten sonra duş almaya gittim ve benim için hazırladığı kıyafetleri giydim. Banyodan çıktığımda Linda ve çocuklarla telefonda konuşuyordu. Bir süreliğine birkaç dakika izledim. Elizabeth'in söylediği bir şeye güldü ve telefonu Henry'ye verdiğinde onun "Anne. Dada," dediğini duydum.

Herkese veda ettikten sonra telefonu bana verdi. Önce Elizabeth'le konuştum, o da Henry'nin çöp tenekesine olan takıntısından yakınıyordu.

Toplayabildiği her şeyi atıyordu. O tuttu

Telefonu ona uzattığımda yeni yürümeye başlayan bebeğin mırıldanmaları kalbimi ısıttı. "Seni özledim. Seni seviyorum. Yakında görüşürüz" dedim.

Nathaniel arkamdan gelip kollarını belime doladı ve ben de iç çektim. "Onlardan uzakta olmak zor," dedi.

"Evet."

Uzakta olmak her zaman zordu, Nathaniel'i tanısam bile kendimize ve evliliğimize zaman ayırmamız gerekiyordu. Linda ile birlikte olduklarını bilmek daha kolaydı. Onlar her zaman

Nathaniel ve ben onun çocukları şımarttığını düşünsek de ikimiz de büyükanne ve büyükbabaların yapması gerekenin bu olduğunu biliyorduk.

Başımın arkasını öptü. "Hadi gidip biraz sanat görelim."

Bir araba çağırdı ve kokteyl partisi için koyduğu şartlar bugün de geçerli olduğu için şoföre gülümsedim ama konuşmadım. Arabaya bindiğimizde Nathaniel'in yanına oturdum ve elimi dizine koydum.

Galeriye sessizlik içinde gittik. Evde çocuklar varken pek sessizlik olmuyor. Onların kıkırdamalarını ve ama sessizlik için de söylenecek bir şey vardı.

Her zaman bir başkasının evinde olmanın varlığının ve onlarla birlikte sessizliğin tadını çıkarmanın kendine has bir samimiyeti vardı. Nathaniel elimin dizinin üzerinde durduğu yere uzandı ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi. I

Teşekkür etmek için elini hafifçe sıktım ve başımı omzuna koydum. Aslında galerinin daha uzakta olmasını dilerdim.

Yine de sanat galerilerini severdim ve bu galeri için heyecanlıydım. Sanata olan düşkünlüğümü evlendikten kısa bir süre sonra keşfettim. Galerileri keşfetmek bir hazine avcısının bir sandık bulduğunda hissettiklerine benziyor olmalı: içinde ne bulacağınızı asla bilemezsiniz.

Benim için her şey izlenim ve bir resmin uyandırdığı duyguyla ilgiliydi. Bir şeyin değerini asla dünyanın ne dediğine göre değerlendirmezdim. Aslında, yemek odamızda bir

Üç yıl önce bir antikacıda on beş dolara bulduğum bir tablo. Nathaniel'e baktığımda beni mutlu ettiğini söyledim. Açıkçası, herhangi bir manzaraya benzediğini düşündü, ama yine de sanatla pek ilgilenmiyordu.

Galeriye geldiğimizde kapıyı benim için açtı ve "Oyun odasına koyacak bir şey arıyorum ve senin fikrini almak istiyorum" diye fısıldadı.

İzlerimde durdum. "Oyun odası mı, efendim?"

Bir elini sırtımın alt kısmına koyarak beni içeri yönlendirdi. "Evet. Duvarların çok çıplak olduğunu düşünüyorum. Biraz ilham istiyorum."

Oyun odasına ne tür bir sanat eseri koyduğunu hayal bile edemiyordum. Yürürken kesinlikle hiçbir şey görmedik. Birkaç güzel parça vardı ama göze çarpan bir şey yoktu.

Nathaniel küratörle konuştu ve bizi küçük bir arka odaya götürdü. Gördüklerime hazırlıklı değildim ve uzun bir dakika boyunca huşu içinde durdum.

Oda erotik siyah-beyaz fotoğraflarla doluydu. Ya da ima ettikleri şeyi göstereceklerdi erotik olabilirlerdi. Teknik olarak konuşursak, sadece ima ediyorlardı.

Derin bir nefes verdim ve bir tanesine doğru yürüdüm, içten örülmüş iplerle bağlanmış bir itaatkârın sırtının fotoğrafı. "Efendim, bu çok güzel."

"Neden etrafa bakıp hoşuna giden bir şey görürsen bana haber vermiyorsun?"

Resimleri tek başıma keşfetme fikri beni çok heyecanlandırdı. Düşüncelerimi Nathaniel ile paylaşmak istemediğimden değil, ama resimleri görmek bende böyle bir tepki uyandırdı. Sanırım bunun nedeni resimlerin hepsinin itaatkâr kadınlara ait olması ve her biriyle bir şekilde ilişki kurmamdı.

Fotoğrafçının ışıkla ne kadar dikkatli çalıştığına dikkat ederek resimden resme dolaşım. Gölgele ve karanlığı, fotoğrafladığı kadınları dönüştürecek şekilde kullanmıştı. Ve yakaladığı duygular nefesimi kesti.

"Abigail," dedi Nathaniel. "Bir dakika buraya gel."

Bir adamla konuşuyordu ve ben yaklaşırken ikisi de beni izliyordu. Tuhaf adam dalgalı kahverengi saçları ve neredeyse gülüyor gibi görünen mavi gözleriyle şeytani bir yakışıklılığa sahipti. Sanki benim bilmediğim bir sırrı varmış gibi.

"Abigail, bu galerinin sahibi ve kameranın arkasındaki adam."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi, hemen tanıdığım ipek gibi pürüzsüz bir sesle elimi sıkarak. Önceki günkü üçüncü adamdı. Bir an için bocaladım. Dün hakkında bir şey söylemeli miydim? Yoksa mümkün olduğunca normal mi davranmalıyım? Konuşmak için iznim var mıydı ki?

Nathaniel'e baktım ve o da başını salladı. "Efendi DeVaam," dedi ve bana beyefendinin adını verdi.

"Memnun oldum efendim," diye cevap verdim, normal davranmaya karar vererek. "Çalışmalarınız harika."

"Teşekkür ederim. Özellikle beğendiğiniz bir fotoğraf var mı?"

"İp çalışmalarınız olağanüstü, ama sanırım benim favorilerim profiller, özellikle de itaatkârın diz çöktüğü profiller." Yakınımdaki bir resme doğru başımı salladım. Bir kadının yakın çekim fotoğrafıydı.

Diz çökmüştü ve yüzünün sadece bir kısmı görünüyordu.

"İlginç," dedi. "Bu benim de favorilerimden biri."

Ona doğru yürüdüm. "Dikkatimi çeken yüz ifadesi oldu. Çok fazla göremiyorsun ama söyleyebildiğim kadarıyla,

Bu sahne bittikten sonra çekilmiş. Doymuş, mutlu bir görüntüsü var."

"Çok zekice," dedi DeVaan. "Tam olarak o zaman çekilmiş."

"Yine de başka bir şey var." Başımı öne eğdim. "Sanırım biraz üzgün, belki de huzursuz demek daha doğru olur. Ya da özlem duyuyor. Bu sahnenin bitmesini istemiyor. Sana daha fazla hizmet etmek istiyor ama sana itaat ediyor ve bu konuda ısrarcı değil. İfadesindeki bu çelişki başka tarafa bakmayı zorlaştırıyor."

"Evet," dedi. "Evet. Aynen öyle. İnanılmaz bir şey. Çoğu insan bu kadarını asla göremez."

"Bunun tek nedeni daha önce bulunduğum bir pozisyon olması. Benzer bir ruhu tanıyorum."

"Üstat West böylesine anlayışlı bir kadının kalbini fethettiği için çok şanslı bir adam." Başını bana doğru eğdi. "Ve itaatkâr."

"Teşekkür ederim, efendim."

"Gerçekten de çok şanslı." Nathaniel arkamdan yaklaştı ve kollarını bana doladı. "Söyle bakalım güzelim, bu oyun odası için mi?"

"Benim dürüst fikrimi mi istiyorsunuz, Efendim?" "Her zaman."

"Resimlerin hepsi çok güzel ama bizim için uygun olduklarını sanmıyorum."

"Hayır mı?" Şaşırmış görünüyordu. Neden olduğundan emin değildim. Gerçekten de oyun odasında başka bir kadının resmini istediğimi mi düşünüyordu?

"Eğer karşı çıkmazsanız, Efendim, oyun odası için bir fotoğraf pozu vermek benim için bir zevk olacaktır."

"Kahretsin" demeden önce birkaç saniye boyunca şok içinde durdu.

Kollarında döndüm. "Efendim?"

"Bunu hiç düşünmemiştim. Bu harika bir fikir." DeVaan'a doğru baktı. "Fotoğrafını çekmeni istiyoruz"

Abigail. New York'a gelmeniz için bir zaman ayarlamamız mümkün mü?"

"Kesinlikle. Bu benim için bir onurdur."

"Mükemmel," dedi Nathaniel. "Eve döndüğümüzde seni arayacağım ve bir şeyler ayarlayacağız."

İki adam konuşmaya devam ederken ben de fotoğraflara bakmak için geri döndüm. Işığı nasıl yakaladığını görmek, DeVa'an'ın bir gün önce vücudumdaki güneşle ilgili yorumunu anlamlı hale getirdi.

Nathaniel yanıma geldi ve elini sırtımın küçük kısmına koydu. "Hadi gidip yemek yiyelim."

DeVa'an odayı terk etmişti, bu yüzden veda etmek. Omzumun üzerinden sergilenen resimlere son bir kez bakmak için baktım. Oyun odamızda benim de benzer bir resmim olduğu için karnım heyecanla gerildi.

Arabamız dışarıda bizi bekliyordu ve biner binmez Nathaniel bana döndü.

"Öğle yemeği için tasmayı çıkarıyorum."

Gözlerimde dile getiremediğim sorularla ona baktım ama hiçbir şey söylemedim. Ona yaklaştım ve o yakamı açarken başımı öne eğdim. Bu kadar uzun süre takılı kaldıktan sonra boynum alışılmadık derecede hafiflemişti.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Tipik olarak, tasmayı çıkardığında, Dominant ve itaatkârdan günlük hayatlarımıza geri döndüğümüzde ilişkimizde hafif bir değişim fark ederdim. Ama o zaman ona baktığımda, hâlâ Üstadımın aurasına sahipti.

"İyi," dedim. "Bu hafta zorlu geçti ama şu ana kadar keyif aldım."

"Bunu duyduğuma sevindim." Elimini tuttu ve dizinin üzerine koydu. Başparmağıyla parmak eklemlerimi okşayarak orada tuttu. "Öğle yemeğinde daha çok konuşuruz. Tabii şimdi konuşmak istediğin bir şey yoksa?"

Başımı salladım. "Şu anda hiçbir şey, ama itiraf edeceğim ne hakkında konuşmak istediğinizi delicesine merak ediyorum."

yakamı çıkarman çok kötü oldu."

Elimi dudaklarına götürdü ve tenime yumuşak bir öpücük kondurdu. "Henüz değil."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim sahte bir iç çekişle. "Ama yine de konuyu açayım dedim."

Öğle yemeği için yeni bir restoran seçmişti. Biraz erken gelmiş olmamıza rağmen, içeri girmek için bekleyen bir kuyruk vardı. Neyse ki rezervasyon yaptırmıştı, bu yüzden kalabalığın çoğunu atlattık ve geldikten birkaç dakika sonra bir köşede oturuyordu.

Menüye bakmak için zaman ayırdım. Restoranda çok miktarda taze balık vardı. Yiyecek tek bir şeye karar vermekte zorlandım ama sonunda salatalı yengeçli kek sandviçinde karar kıldım.

Garson kız siparişlerimizi alıp gittiğinde Nathaniel konuştu. "Haftanın tadını çıkardığınızı duyduğuma sevindim." Odada kaç kişi olduğunu not eder gibi etrafına bakındı. "Genişletme konusunda fikrinizi almak istedim."

Şarap kadehim ağzımın yarısına kadar dondu. "Ne?" Tekrar konuşabildiğimde sordum.

"Düşündüğümde çok daha fazla keyif aldım." Bakışlarımı yakaladı ve gözlerimin içine derin derin baktı. "Ayda sadece bir ya da iki kez oynamaya geri dönebileceğimi sanmıyorum."

Ben de aynı şeyi düşünmüştüm ama evde iki çocuk varken bunu nasıl başarabileceğimizi bilmiyordum. Özellikle de içlerinden biri Elizabeth kadar erken gelişmişse.

"Anladığımdan emin değilim," dedim, tam olarak ne önerdiğini bilmek istiyordum.

"Haftanın yedi günü, yirmi dört saat yakamda olmanı istemiyorum." Konuşurken gözleri çok yoğundu. Söyledikleri konusunda ciddiydi. Bütün hafta takmam konusunda anlaştığımız halde tasmamı çıkarmış olması çok şey anlatıyordu.

"O zaman bana oyunumuzu genişletmekle neyi kastettiğinizi ve bunu bensiz nasıl başarabileceğimizi açıklayın."

durmadan yakarı mı tutuyorsun?"

"Bunu nasıl uygulayacağımı tam olarak bilmiyorum. Bu konuyu konuşmamız gerekiyor."

"Bunu öylesine söylemediğini düşünmemi sağlayacak kadar uzun süredir birlikteyiz." Adam her şeyi planlıyordu. "Fikirlerin olduğunu biliyorum."

"Fikirlerim var ama sizinkileri de duymak istiyorum. Biliyorum."

düşünmek için zamana ihtiyacım var. Bu yüzden bunu şimdi gündeme getiriyorum. Bir şeyler yapmak istiyorum. ev."

"O kadar çabuk mu?"

"Bu benim tercihim."

"Peki ya hiç ilgilenmediğimi söylersem?"

Lanet olsun, gözleri ruhumu delip geçiyordu. Özellikle de hislerimin tam olarak doğru olmadığını bildiği bir şey söylediğimde.

"Bana ilgilenmediğini söyle, Abby. Ayda sadece bir ya da iki kez oynamaktan memnun olduğunu söyle. Sana her Abigail dediğimde erimeyeceğini ve bu konuyu bir daha asla açmayacağımı söyle." Alçak ve derin bir sesle konuşuyordu ve sanki uzanıp kolumu okşuyormuş gibi tüylerimi diken diken ediyordu. Ve her zaman bana bakıyor, cevabımın ne olacağını kesin olarak biliyordu.

"İlgilenmediğimi söyleyemeyeceğimi biliyorsun." "O zaman neden ilk başta sordun?"

Omuzlarımı silktim. "Çünkü bilmek istedim." "Kaçıp seni terk edecek değilim ya da bir Eğer daha sık oynamak istemiyorsan boşan."

Öğle yemeğimizi getiren garson tarafından bölündük. Birden açlıktan ölüyordum. Daha önce bana yedirdiği kahvaltı tamamen bitmişti. Sandviçten kocaman bir ısırık aldım ve masanın karşısından ona baktı.

"Bu sandviç çok güzel." Başımla kendi tabağımı işaret ettim ama onunkine bakınca aynı şeyi sipariş ettiğini anladım. Sandviçini aldı ve bir ısırık aldı.

"Mmmm. Evet."

Birkaç dakika sessizce yemek yedik. Söylediklerini sindirmek için zamanım olduğu için mutluydum ve Nathaniel'in onun da düşüncelerini topluyor.

"Tamam, ayrılmayacaksın ya da boşanmayacaksın. Ama yıllar önce böyle hissetseydin ne yapardın? Mesela itaatkâr birini ararken?"

"Kesin olarak söyleyebileceğimi sanmıyorum. Kim olduğumun büyük bir kısmı sana ve sahip olduklarımıza bağlı. Herhangi biriyle böyle olmazdı."

"Doğru," dedim. "Bunu kabul ediyorum." Onun sözleriyle rahatlamıştım ve daha zor soruları sormaya hazırdım. "Hafta sonlarından daha fazlasıyla başlar mıydınız?"

"Muhtemelen olmaz. Baskınlık benim için bir ihtiyaç ama yirmi dört-yedi itaatkâr istemiyorum."

"Tamam," dedim. "Bu haftanın geri kalanını bunu düşünmek için ayıralım. Ben bazı fikirler bulacağım."

"Teşekkür ederim, Abby."

* * *

"Otele geri dönmeyecek miyiz?" Dışarı bakarak sordum. Restorandan uzaklaşırken arabanın camından baktım. Anladığım kadarıyla ters yöne doğru gidiyorduk.

"Hayır," dedi Nathaniel. Gözlerini kapadı ve koltuğuna yaslandı. "Sabırlı olmanız ve nereye gittiğimizi görmek için beklemeniz gerekecek."

"Erkekler," diye mırıldandım nefesimin altında.

Öğle yemeğinden sonra tasmayı bana geri takmamıştı. Bunu unutmadığını biliyordum. Bir sebepten dolayı beni tekrar tasma takmamıştı. Benimle alay etmekten de hoşlanıyordu. Bana nereye gittiğimizi söylememekten büyük keyif aldığına hiç şüphem yoktu.

"Delaware, değil mi?" Ben sordum. "O kadar da dünyayı sarsacak bir şey olamaz."

"Bekle ve gör," dedi, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Sen iflah olmazsın."

"Teşekkür ederim."

"Bir kitap getirmeliydim. Günün yarısını arabada geçireceğimizi bilseydim alırdım."

"Günün yarısını arabada geçirmeyeceğiz ve geçirsek bile seni araba tutar."

"Doğru." Ama bazen şımarık olmak eğlenceliydi. Ön ve arka koltuklar arasındaki cam bölmenin açık olduğundan ve şoförün bizi duyamayacağından emin olmak için başımı kaldırıp baktım. "Bizi görebilmesi çok kötü. Eğer göremeseydi, zamanın daha hızlı geçmesini sağlayacak bir yol bulabilirdik."

Sonunda tek gözünü açtı. "Sıkıldın mı?" "Hayır, sadece oraya vardığımızda sıkılabileceğimi söylüyorum."

Nereye gidiyorsak ve bir iki orgazm kesinlikle yolculuğun daha hızlı geçmesini sağlayacaktır."

"Orgazm olmak mı istiyorsun?" diye sordu, o gerçekten sahip olmaman gereken ses tonuyla.

"Um, belki?"

"Sanırım biliyorsun. O zaman bunu halledelim. Hemen şimdi."

Teşhircilik hoşuma gidiyordu ama şoförümüzün bir şey görmesini istediğimden gerçekten emin değildim. "Sadece dikkatli olmalıyız. Şoförün dikkatini dağıtıp kaza yapmasına neden olamayız," dedim.

"Şimdi de mantıklı mı davranacaksın?" Beni daha iyi görebilmek için koltuğunda kaydı. "Bırak detayları ben düşüneyim."

Ayrıntıların ne olduğunu bilmek istediğimden emin değildim. "Normalde seni burada, arka koltukta sikerdim ama

Şoförün dikkatini dağıtmaktan bu kadar endişe ettiğine göre, sana dokunmadan orgazm olmanı sağlamam gerekecek."

"Bunun neresi eğlenceli?"

Bir kaşını kaldırdı. "Şimdi de eğlenceli bir orgazm mı istiyorsun? Sadece kilometrelerin daha hızlı geçmesini sağlayacak bir yolun peşinde olduğunu sanıyordum."

"Sanırım öndeyken bırakacağım." Şımarıklık eğlenceliydi.

Kendime içinden çıkamayacağım bir çukur kazmak ise tamamen başka bir şeydi.

"Bence bu akıllıca olur."

Peki orgazm oluyor muyum?

"Sürücü belinizden aşağısını göremez," diye devam etti Nathaniel. "Eteğinizin kenarını kaldırın ve kendinizi parmaklayın."

Oh, kahretsin.

"Sanırım ben iyiyim. Ciddiyim. Orgazma ihtiyacım yok." Pencereden dışarı baktım. "Motosikleti süren şu adama bak. Tam da küçükken hayal ettiğim Noel Baba'ya benziyor. Motosiklet hariç tabii."

"Ne yazık ki, sana orgazm yaşatmam için beni kışkırttın, bu yüzden arabada en azından bir tane yaşamazsan, burada olduğumuz süre boyunca bir tane yaşamana izin vermeyeceğim."

Ona bakakaldım. "Ama bu günler!"

"Evet, matematik yapabilirim. Belki bir dahaki sefere konuşmadan önce düşünürsün." Kendini beğenmiş gibiydi. Yolculuğumuzun geri kalanında orgazm olmama riskini göze alamayacağımı biliyordu.

Hala hareket etmedim.

"Eteğinin kenarını kaldır ve kendini parmakla. Şimdi."

İçimi çektim ama eteğimin kenarını kaldırarak üst baldırlarımın ortasına gelmesini sağladım.

"Daha yükseğe," dedi.

Birazcık yukarı kaldırdım.

"Yukarı çek ki amını görebileyim."

Tamamen açıkta kalacak şekilde yukarı kaldırdım. Şoföre baktım ama o yolu izliyordu. Başını sallayışından radyoda şarkı söylediğini tahmin ettim.

"İşte böyle," dedi Nathaniel. "Şimdi kendini parmakla."

Geçici bir parmağımı yarığım boyunca kaydırdım. Kahretsin, biraz sürtünmeye ihtiyacım vardı.

"Bahse girerim çok ıslaksındır, sikim hemen içine kayar." "Eminim haklısındır."

"Gözlerini kapat," dedi ve sesi daha sertti.

Halka açık oyun eğlenceliydi ve beni tahrik ediyordu ama gözümün önünde olmasını seviyordum. Üzerinde çalışmam gereken alanlardan biri de bu tür sahnelerde ona daha fazla güvenmekti. Gözlerimi kapattım ama bu biraz çaba gerektirdi.

"Çok güzel," dedi. "Gittikçe daha iyi

oluyorsun." "Teşekkür ederim, efendim. Sizi memnun etmek istiyorum."

"Biliyorsun," diye bana güvence verdi. "Şimdi, oyun odasında olduğumuzu hayal etmeni istiyorum. Nasıl konumlandın?"

Bana bir sahne hayal ettirmesine bayılırdım. Aklıma gelen ilk görüntüyü söyledim. "Ben eğildim kırbaçlama tezgahı."

"İlginç. Yaramazlık mı yaptın?"

"Evet, efendim. Bir hafta boyunca gelmeme izin vermediğiniz için size sadist piç dedim."

Güldü. "O zaman o çıplak amcığa biraz kötü davranmam gerekecek."

"Ben de bunu söylemenizi umuyordum efendim." Oyun ve hayali cezalar eğleneliydi. Eğer gerçekten de Böyle bir şey söylediğim için bankı kırbaçlıyor olsaydım, şu anda olduğum kadar rahatlamış ya da tahrik olmuş olmazdım.

"Sana bacaklarını daha geniş açmanı söylüyorum," dedi, kendisi de sahneye girerek. "Kendini bana tamamen göster."

Parmağımı tekrar kendi üzerimde gezdirdim ve bir parmak ucunu içeri daldırdım.

"Şimdi benim merhametime kaldığına göre sana ne yapacağım?" "Öncelikle, deri kayışla kıcıma şaplak atacaksın."

Kahretsin, sadece kayışı çıkarmasını düşünerek boşalabileceğimi düşündüğüm zamanlar oldu.

"Evet," dedi. "Ve güzel ve pembe olduğundan emin oluyorum. Sonrasında teninden gelen sıcaklığı hissedebiliyorum. Sonra, sadece Sadist piç yorumunuzu kanıtlarcasına, her bir yanağınızı ısırp üzerine bir öpücük konduruyorum."

"Ah, bu çok alçakça."

"Çünkü sen bana öyle seslendin."

O kadar kendini beğenmiş bir şekilde konuştu ki, neredeyse ona bunu söylemek için gözlerimi açacaktım. Ama bunu yaparsam oyunu bitirebilirdi ve ben de O kadar ilgiliydi ki, nereye varacağını görmek istedim.

"Öpüştükten sonra ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Belki seni birkaç kez orgazm olmaya zorlarım." "Bu

kötü bir fikir." Bunu birkaç kez yapmıştı.
benim favorim değildi. Birden fazla orgazm olmaya
zorlanmak kesinlikle etkili bir cezalandırma aracıydı.

"Bunu kullanmamın nedeni bu olabilir. Ya da sana gelmemeni söyleyebilirim. Seni bağlar ve sadece benim zevkim için kullanırım."

Bunun sesini daha çok sevdim. Klitorisimin etrafında döndüm. "Beni becerir misin?"

"Kesinlikle. Arkandan gelir, tek vuruşta içine girer ve sen ağlayacak kadar boşalmak isteyene kadar sana binerdim. Hay sikeyim. Nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyorum."

Ben de yapabiliyordim. Aleti yorulmadan içime giriyordu. Vücudum onun kullanımı için yayıldı. Klitorisimi tekrar daire içine aldım. "Lütfen, efendim.

Bırak geleyim."

"Henüz değil. Hâlâ seni becerebileceğim tüm yolları hayal ederek eğleniyorum." Devam etmeden önce kısa bir sessizlik oldu.

"Belki aletimi çıkarır, yağlar ve kıcını alırım." "Kayıştan sonra bu acı verici olur."

"Evet, ama hepsi benim için olacak, bu yüzden umurumda değil. Cezalandırılan sen olurdun."

"Şimdi sertleştiniz mi, efendim?"

"O kadar sert ki acı veriyor ama bu arabanın arka koltuğunda pantolonumu indirmeyeceğim. Bununla başa çıkacağım." Dizime hafifçe dokundu ve ben sıçradım.

"Nasılsın?"

"Keşke bana dokunan parmağım olmasaydı."

"Belki öyle, ama gösteriden kesinlikle keyif alıyorum. Kendini boşalt. İzlememe izin ver."

Parmaklarımı daha hızlı çalıştırdım. Onun izlediğini ve bundan tahrik olduğunu öğrenince ilgim yeniden arttı.

İki parmağımı içeri sokup başparmağımla klitorisimi ovuştururken, "Evet, çok ateşli," dedi.

"Senin sakinmiş gibi davranıyorum," diye nefes nefese kaldım.

"Aynen böyle," diye fısıldadı. "Kendini tekrar okşa ve içine olabildiğince sert ve derin iteceğimi bil. Şimdi benim için gel."

Sözleri beni teşvik etti ve parmaklarımın bir kez daha geçişiyle ürpererek boşaldım.

"Her zaman çok güzelsin," dedi. "Zevkin vücudunu ele geçirişini izlemeyi seviyorum."

"Teşekkür ederim, efendim." Orgazm sonrası mutluluk üzerime çökerken iç çektim.

"Elbette, bir sonraki durağımıza varmadan önce daha gidecek çok yolumuz var." Sesinde bir muziplik vardı.

"Bunu hiç durmadan yapabilirim."

"Ama gerçekten cezalandırılmadığım için yapmayacaksın, değil mi?" Kendimi boşaltmaya zorlanmak, araba yolculuğunu böyle geçirmek istemediğim bir şeydi.

"Mmm, muhtemelen değil. Artık gözlerini açabilirsin." Gözlerimi açtığımda hınzırca bir sırıtış takındı. "Ama fikrimi değiştirme hakkımı saklı tutuyorum."

Neyse ki, sadece aklımla oynuyordu ve Sonunda uzandı ve eteğimi aşağı çekti. Hınzır bir gülümsemeyle parmaklarımı tuttu ve emip yalayarak temizledi. İşini bitirdikten sonra elimi avucunun içinde tuttu. Öğle yemeğinden ve orgazmımdan sonra vücudum ılık ve rahatlamıştı. Gözlerim düşmeye başladı ve çok geçmeden uyuyakaldım.

"Buradayız," dedi Nathaniel omzumu hafifçe sarsarak.

Gözlerimi kırptıştırarak uyandım. "Burada mıyız?"

Kulağıma fısıldayarak, "Evet, uyuyakalmış olman çok kötü," diye alay etti. "Seni gerçekten birkaç kez daha boşaltmak istedim. zamanlar."

Gerçekten bu kadar çok isteseydi beni uyandıracağından hiç şüphem yoktu. Ama kafamla oynamasını seviyordum.

Yavaşça gerindim. "O zaman dinlenmeme izin verdiğin için memnunum ama nerede olduğumuzu çok merak ediyorum." Etrafa bakmak için başımı kaldırdım. "Tek gördüğüm bir otopark. Güzel ama biliyorsun, Wilmington'da da böyle yerler var."

"Karı," diye şaka yaptı, beni şakacı bir şekilde itti. "Seni buraya park yeri için getirmedim."

Arabadan indi ve kapımı açmak için yanıma geldi. Elini uzattı. "Buraya gel."

Dışarı çıktım. "Güzel park yeri."

"Seni arabaya geri koymam ve çoklu orgazm planıma devam etmem için beni baştan çıkarıyorsun." Ama elimi

sıktı

ve bana birkaç adım yol gösterdi, böylece yakınında bulunduğumuz binanın etrafını görebildim.

"Ne görüyorsun?" diye sordu.

Etrafıma bakındım ve olduğum yerde durdum. "Bu okyanus mu?"

"Evet."

Kollarımı ona doladım. "Beni sahile getirdin."

"Özleyebileceğini düşündüm."

Mülkümüzün suya bu kadar yakın olmasını çok seviyordum, ancak okyanusu görene kadar onu her gün görmemeyi ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Birkaç dakika öylece bakakaldım, ta ki sonunda "Hadi" diyene kadar.

El ele, caddenin karşısındaki binaya doğru yürüdük. halka açık erişim. Tahta bir tahta kaldırım, uzun plaj otlarının arasından kıvrılan bir yolla en davetkâr görünen kuma ulaşıyordu.

"Mayolarımızı getirmeliydik," dedim kuma doğru ilerlerken.

"Ama bu planımı ele verirdi."

Plajın sakin bir ucundaydık ve yakınıımızda sadece birkaç kişi vardı. Ayakkabılarımızı çıkardık ve ayak parmaklarımızı kuma gömdüm, yalınayak olmanın tadını çıkarıyordum.

"Bekle bir dakika," dedi, ben başlamak üzereyken. Okyanusa doğru yürüyordu. Yakamı elinde tutuyordu. "Bir şeyi kaçıırıyorsun."

Boynuma bağlarken başımı eğdim. Geri çekildi ve bana bir öpücük verdi. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim, Efendim."

Suyun kenarına kadar yürüdük ve ayak parmaklarımızı dalgalara daldırdık. Derin derin içime çektim. "Deniz havasını seviyorum."

"Çok ferahlatıcı."

Dört kişilik bir aile -anne, baba ve iki küçük çocuk- yanımızdan koşarak geçti ve umutsuzca bir uçurtmayı havalandırmaya çalıştı. En küçük çocuk Elizabeth'in yaşlarında görünüyordu ve "Hadi, uçurtma. Hadi!"

Dünyadaki tüm bağırışlar işe yaramadı ve uçurtma yerden birkaç santimden fazla yükselemedi.

Başımı salladım. "Bu konuda hep berbattım. Uçurtma uçurmayı hiç beceremedim."

Bakışları aileyi takip etti ve yüz ifadesi hüzünlü bir hal aldı. "Babamla uçurtma uçurduğumuzu hatırlıyorum. O en iyisiydi, hiç sorun yaşamazdı. Annem bize gülerdi. Çünkü arka bahçede ağaçların arasına girip çıkıyorduk. Her zaman onun nasıl sıkışmamayı başardığını bilmediğini söylerdi. Ben de ona bunun sihir olduğunu söyledim."

Ailesinden bahsederken sık sık olduğu gibi kalbim sızladı. Bunca yıl sonra bile, Nathaniel'in nasıl bir çocuk olduğunu ve ailesini kaybettiğinde neler yaşamış olabileceğini düşünmek hâlâ acı veriyordu.

"Uçurtmayı ağaçlara dolamamak oldukça zor olmuştur herhalde," dedim.

"Evet. Şimdiki kadar uzun değillerdi ama yeterince uzundular." Bana döndü, yüz ifadesi hâlâ kasvetliydi. "Onlar öldükten sonra bir daha hiç uçurtma uçurmadım."

Elini tuttum ve sıktım. Kelimeler Gereksizdi ve hiçbir şeyi değiştiremez ya da geri getiremezdim. Yine de o anda ona dokunmam gerekiyordu. Muhtemelen dokunulmaya ihtiyacı olduğu kadar.

"Çocuklar için bir uçurtma almalıyım," dedi. Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Elizabeth'in bahçede koştuğunu, Henry'nin de arkasından yürüdüğünü görmüyor musun?"

"Evet, ama kenarda durup herkese tezahürat yapmam gerekecek. Uçurtma uçurma yeteneklerimin yıllar içinde geliştiği şüpheli."

Tekrar yürümeye başladık, el ele tutuştuk ve çevrenin huzurunun tadını çıkardık. Dışarıda birkaç martı vardı ve onlar ekmek parçaları için kavgaya ederken gülüştük. Kumsalın ilerisinde, uçurtma uçuran aile durmuş ve iki çocuk kumdan bir kale inşa ediyordu.

"Delaware'i seviyorum," dedi. "Ve daha fazla gayrimenkule yatırım yapmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Oh?" Kendi payımıza düşen gayrimenkule sahip olduğumuzu düşündüm.

Yine de, daha önce bana söylediği gibi, gayrimenkul, özellikle de arazi, her zaman iyi bir yatırımdı çünkü sınırlı kaynak.

"Vergi oranı burada harika olur. Kesinlikle Delaware'de satın almayı düşünmeliyiz."

"Ciddi misin?"

"Evet, sanırım Wilmington."

"Sanırım." Yedi yılı aşkın bir süredir evliydik ama bazen hâlâ beni şok etme yeteneğine sahipti. Biraz daha düşündüm. "Evet, bu fikri sevdim."

"Neden ne bulabileceğine bakmak için internete bakmıyorsun?" Kıyıda kum tepelerini işaret etti. "Hadi gidip oturalım."

Sudan uzaklaştık ve oturduğumdaki beceriksizliğe kısa bir kahkaha attık. Nathaniel'e bunun onun hatası olduğunu söyledim. Ne de olsa iç çamaşırı olmayan eteği seçen oydu.

Olaysız bir şekilde oturduktan sonra, "Tüm sahili aydınlatmaktan nefret ederim," dedim.

"Doğru. Burada çocuklar var."

Bu da bana çocuklar olmasaydı ne yapabileceğimizi düşündürdü. Gerçi bu kötü bir şey olmayabilir. Eminim özel bölgelerinde kum olması rahatsız edicidir.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Plaj seksinin artılarını ve eksilerini tartıyorum."

"Öyle mi? Peki sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım bölgelerinizde kum olması eğlenceli olmazdı.

Çünkü, owww. Ve temizlemek zorunda kalmak ne acı."

Güldü. "Evet, film çekerken bu gerçek göz ardı ediliyor, değil mi? Aslında gerçekten rahatsız edici olduğuna bahse girerim, ama herkes okyanus ya da onun gibi bir şey yüzünden çok romantik olduğunu düşünüyor."

"Bana düğünümüzden bir ay önce seks yapmamanın romantik olduğunu düşündüğümü hatırlattı."

"Evet, daha kötü olan tek şey perhiz yapmak ve ıslak kumla kaplı olmak olurdu."

"İsviçre'ye gitmemiz iyi oldu."

Kıkırdadı ve sırtımı göğsüne yaslamam için beni kendine çekti. İçimi çektim. Her şeyin doğru hissettirdiği o değerli anlardan biriydi. Kumsal, onunla birlikte olmak, onun yakasını takmak ve onun kollarına sarılmak.

"Zamanın bu anından hiç ayrılmak istemiyorum," dedim.

Bana daha sıkı sarıldı. "Oldukça mükemmel, değil mi?"

"Bana en son ne zaman yeterince sıcak olduğunu hatırlatıyor

Sahilde ailece piknik yapmamız için. Unutmayın.

Apollo'yu alıp ne kadar çılgınlaştı?" Yapmayı en sevdiği şeylerden biri martıları kovalamaktı. Onu son götürdüğümüzde bir tanesi onunla tavuk oyunu oynamıştı. Ona yaklaşmasına izin veriyor ama son saniyede uçarak uzaklaşıyordu. Apollo ona şaşkınlıkla bakar ve sonra ona havlardı.

Arkamdan başını salladığını hissettim. "Zavallı adam, sadece bir martı atıştırmalığı istedi. Yine de yaşıyor. Muhtemelen bu kadar vahşi olmasına izin vermemeliyiz."

Apollo'nun yaşlandığını düşünmek hoşuma gitmiyordu. O kadar uzun zamandır hayatımızın bir parçasıydı ki, onu hep bizimle hayal ederdim. "Hayır, o çok dayanıklıdır; iyi olacaktır. Sahil boyunca koşmak ve kumda oynamak muhtemelen onu genç tutacaktır." Kollarında iki büklüm oldum. "Mülk aramam konusunda ciddisin, değil mi?"

"Kesinlikle." Döndüğümde rüzgâr saçlarımı yüzüme doğru itti ve o da saçlarımı taradı. "Düşünsene, yazları burada ve malikanede, kışları İsviçre'de ve yıllık duman kotamızı doldurmamız gerektiğinde New York'ta."

"Sahilin ve yamaçların sesini seviyorum ama şehirden çok uzun süre uzak kalamayacağımı da biliyorum. Bir süre sonra sizin bir parçanız haline geliyor." New York hakkında şikâyet etmeyi umursamıyordum.

York'un birçok sorunu var, ancak ne kadar sık yaparsam yapayım, gerçek şu ki şehir her zaman hayatımın önemli bir parçası olacaktı.

"şehir benim de bir parçam," dedi Nathaniel. "Ama gerçek şu ki, nerede olursanız olun eviniz orasıdır."

Avucumla yüzünün yan tarafını kavradım, parmaklarım oradaki tanıdık hatları okşadı. "Nerede olursak olalım."

Beni öpmek için öne doğru eğildi ve sonraki birkaç dakika boyunca evimiz onun benimkine değen dudaklarında, benim ona sarılan kollarımda ve kalplerimizin atışında bulundu.

On İkinci Bölüm

Ertesi sabah yalnız uyandım. Şaşkınlıkla dönüp saate baktım ve saatin altıyı biraz geçtiğini gördüm. O kadar erken kalkıp odadan çıkmakla ilgili bir şey söylememişti, ancak günün büyük bölümünde toplantılarda olacağını söylemişti. o gün. İşe gitmeden önce onu göremediğim için biraz hayal kırıklığına uğramıştım.

Yorganın altında gerindim, son birkaç gündür yaptıklarımdan dolayı hâlâ ağrım ve sızım vardı. O kadar talepkârdı ki

Son zamanlarda. Gerçekten onun gibi değildi. Yine de onu görebiliyordum, kim olduğunun özünü ve bana karşı hissettiklerini, egemenliğinde kıpırdayamazken bile.

Ama belki de onun gibiydi. Belki de daha sık çalma isteği buradan geliyordu. Ayrıldığımız zaman fikir istediğini biliyordum, bu yüzden meşgul olmam gerekiyordu.

Ancak bu konuda hissettiklerimle yüzleşmeden fikir üretmeye başlayamayacağımı biliyordum. Bu doğru olsa da onun baskın doğasını sevdim, ne kadar sıklıkla ona boyun eğmek istedim?

Emin değildim.

Ve ne kadar sıklıkla daha sıkı? Yirmi dört/yedi bir ilişkinin bize göre olmadığı konusunda her zaman hemfikir olmuştuk. Ama eğer o aylık süremizi uzatmak istiyordu, bu mu olacaktı?

Bunu düşünmekten yorulunca battaniyeleri kenara ittim ve yataktan kalktım. Belki sıcak bir duş bedenimi olduğu kadar zihnimi de rahatlatırdı.

Ama banyoda beni bekleyen bir not vardı.

Abigail,

Uyurken çok huzurlu görünüyordun,
seni uyandırmak istemedim. Bugün
günün çoğunda toplantılarda olacağım,
bu yüzden ben odaya dönene kadar tek
başına olacaksın.

Altı civarı.

Dün konuştuklarımız hakkında düşünmek
için biraz zaman ayırmanızı istiyorum.
Günlüğünüze ne düşündüğünüzü yazın.
Fikirlerinizi not edin. Bunları daha sonra
tartışabiliriz.

Öğle yemeği için oda servisi sipariş
edebilir veya dışarı çıkabilirsiniz. Eğer
kendi başına dışarı çıkarsan, nereye
gittiğini ve ne zaman döneceğini bana
mesaj atarak bildir. Antrenmanlarını
aksatıyorsun, bu yüzden ben bu akşam
dönmeden önce bir tane yapmalısın.

Nathaniel

İçimi çektim ve duştan sonra günlüğüme ve
düşüncelerime başlamaya karar verdim.

Saatler sonra, yarım düzine defter sayfası doldurmuştum
ama net bir yanıtım yoktu. Sadece nasıl hissettiğimi
bilmiyordum. Bir yanım yakalı zamanımı uzatma
düşüncesinden tahrik oluyordu ama bir yanım da
yaptıklarımızın yeterli olduğunu düşünüyordu. Daha
fazlasını yapmanın ne anlamı olabilirdi ki? Diğer
sorumluluklarımızın arasına bunu nasıl sığdıracaktık?

Çünkü Nathaniel'in istediği buydu.

Ancak bu tek başına temel bir değişikliği haklı çıkarmak
için yeterli değildi.

Evliliğimizdeki değişim. Bunun olması gerekiyordu çünkü
ikimiz de bunu istiyorduk. Eğer o istemeseydi, ben bu
konuyu daha sık gündeme getirir miydim?

Farklı senaryoları ve sonuçları düşünürken başım döndü
ve sonunda defteri kapatıp üzerine kalemimi vurdum.

"Yeter!" Kimseye bir şey söylemedim. "Bir sabah boyunca bunun için yeterince zaman harcadınız. Bırakın dinlensin."

İlişkimizi nasıl ve neden değiştirmemiz gerektiğini düşünmeden huzurlu bir öğle yemeği yemeye kararlıyım. Nathaniel'in benim için hazırladığı kıyafeti giydim ve öğle yemeğini dışarıda bir yerde yemeye karar verdim. Ona mesaj atmak için telefonumu elime aldım ama atmadım. Gideceğim yere vardığımda ona mesaj atacaktım. Telefonu kaydurdum

cebime attım, okumakta olduğum ciltsiz kitabı aldım ve asansörlere yöneldim.

Ürkütücü bir sessizlik vardı. Görünüşe göre herkesin toplantısı ya da gidecek bir yeri vardı. Sanki oteldeki tek kişi benmişim gibi hissediyordum. Ne temizlik arabaları, ne konferans katılımcıları, ne de otel çalışanları gördüm. Asansörlerin önünde durdum, neredeyse Nathaniel'in günler önce yaşadığımız gibi başka bir sahne için beni yakalamasını bekliyordum. Ama kendime bunun aptalca olduğunu söyledim. Odadan çıktığımı bile bilmiyordu; içinde bu kadar belirsizlik olan bir sahne planlamış olmasına imkân yoktu.

Taze bir kararlılıkla başımı dik tuttum ve içeri adım attım. Bekleyen asansöre. Önümüzdeki bir saat kadar Abby West olacaktım. Belki alışverişe gider ya da yakınlarda bir park olup olmadığına bakardım. Kısa bir süre Julie'yi aramayı düşündüm ama hafta içi olduğu için çalışıyordu.

Asansörden çıkarken neredeyse kaçıırıyordum. çıkışa doğru giderken barın etrafında döndüm. Ama bu normalde ailemiz dışarıda oynarken, Elizabeth aptalca bir şey yaptığında ya da Henry Apollo'nun kuyruğuna kıkırdadığında duyduğum bir sestti. Ya da gün içindeki küçük şeylerden herhangi biri.

bir adamı güldürebilirdi. Aslında bunu en son ertesi gün bana ne yapmayı planladığını bilmediğimi söylediği gün duymuştum.

Arkamı dönmeden önce sadece bir dakika tereddüt ettim ve

bara doğru yürüyordum. Olabildiğince gizli durdum ve başımı eğerek barın dış hatlarını belirleyen oyma ahşap

işçiliğinin etrafına baktım.

Bir taburede oturan, kaygısız, mutlu ve tamamen özgür görünen Nathaniel karnıma vurdu. Yanındaki taburede de Charlene oturuyordu, dünyanın en büyük kanaryasını yemiş bir kedi kadar kendini beğenmiş görünüyordu.

Dönüp uzaklaşmak istedim ama ayaklarım hareket etmedi. Charlene Nathaniel'e doğru eğildi ve şöyle dedi Duyamadığım bir şey. Ona dokunmadı ama dürüst olmak gerekirse dokunmasına da gerek yoktu. Sadece beden dili bile her düşüncesini aktarmaya yetiyordu. Ve Nathaniel bunu hoş karşılamış gibi görünüyordu.

Kıskançlık tuhaf bir karakterdir. Ne zaman ortaya çıkacağını ya da neyin biteceğini asla tahmin edemezsiniz. Mantıklı olması bile gerekmiyordu. Nathaniel'in beni asla aldatmayacağını biliyordum. Ama onu kızla izlerken aklımdan şu fikir hiç çıkmıyordu: Ya sadece benim üzerimde daha fazla kontrol sahibi olabilmek ve sonuç olarak kendisine aşağıdaki gibi kadınlarla vakit geçirmek için daha fazla özgürlük tanımak için tasmalı zamanımızı genişletmek istediye?

Charlene mi?

Sen onu daha iyi tanıyorsun, dedim kendi kendime.

Belki de sadece onu tanıdığını sanıyorsundur, diye cevap verdim. Ne de olsa notunda bütün gün toplantılarda olacağı yazıyordu, mola verip otelin barında tanınmış bir kaltağı eğlendireceği değil.

Cep telefonumu çıkardım. **Öğle yemeğine gidiyorum, Efendim. Nereye gittiğimden emin değilim. Uzaklaşıp benimle gelebilir misin?**

Barın yanında saklandığım yerden, telefonunu cebinden çıkarışını ve mesajımı okuyuşunu izledim. Bir şeyler yazdı ve benim telefonum titredi.

Korkarım hayır, Abigail. Çok fazla toplantıdayım.

"Çok fazla toplantıdaymışım, kışımın kenarı," diye mırıldandım nefesimin altında. **Tamam. Döndüğümde sana haber veririm.** Ne yaptığını görmek için kafamı kaldırdım ama hem o hem de Charlene gitmişti.

Geri döneceklerini düşünerek birkaç dakika bekledim, ancak gelen tek kişi bir otel çalışanıydı. bana bir şey getirip getiremeyeceğini sordu. Bana bir şey

getirip getiremeyeceğini sormak pek hoşuma gitmedi.

Ben de ona öğle yemeği için önerebileceği bir yer olup olmadığını sordum.

Önerdiği kafe otele kısa bir yürüyüş mesafesindeydi ve hava çok sıcak olmadığı için oraya varmak için acele etmedim. Etrafımı incelemeye çalıştım ama zihnim çok Az önce tanık olduğum şey yüzünden yıpranmıştım. Kafeye vardığımda dışarıda küçük ahşap bir masaya oturdum ve romanımı okumaya çalışmadım bile.

Her zaman çantamda taşıdığım defter ve kalemi elime aldım ve bildiklerimin bir listesini yaptım.

1. Nathaniel son zamanlarda cinsel açıdan çok daha talepkâr olmuştu.
2. Tasmaşını taktığım süreyi uzatmak istedi. (Hala bunun ne olduğunu bilmiyordum. yani.)
3. Talepkar olması hoşuma gidiyordu.
4. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir şeylerin döndüğü hissi hoşuma gitmiyordu.
5. (İnandığım) bir şeyler oluyordu.
6. Charlene ile öğle yemeği ya da randevusu vardı.
7. Blogdan bahsettiğimde bazen sinirlenirdi.
8. Konferansa gelmeden önce gece geç saatlere kadar çalışıyordu.

Kalemimi masaya vurdum. Bir şeyleri kaçıırıyordum. Bir yerlerde birleştirilmesi gereken noktalar vardı ama nereden başlayacaklarını göremiyordum.

Bildiğim şeylerin bir listesini daha yazdım.

1. Nathaniel hile yapmaz.

Bu hemen hemen her şeyi özetliyordu; başka bir şey yazmaya gerek görmedim. Sandalyeme geri oturdum ve iki listeye baktım. Nathaniel'in asla aldatmayacağını bilmek, Charlene'le olan randevusunun ya da her neyse, muhtemelen onun baskınlık ihtiyacıyla hiçbir ilgisi olmadığı anlamına geliyordu.

Bu da ilgilenmem gereken iki konu olduğu anlamına geliyordu: daha fazla oyun isteği ve Charlene.

Garson geldi ve ben de ızgara tavuklu salata ve limonlu su siparişimi verdim. O gitti ama ben listelerime geri dönmek istemiyordum ve diğer insanların romantik hayatlarıyla dolu olan karton kapak birden o kadar da çekici görünmemeye başladı.

Cep telefonumun titreşimi beni seçmek zorunda kalmaktan kurtardı. Masadan çekip aldım ve kimin aradığına bakmadan cevap verdim. Arayanın Nathaniel olduğundan emindim.

"Alo?" Dedim, tamamen onun alçak ve boğucu sesini duymayı bekleyerek.

"Hey, kızım!" Felicia söyledi. Nefes verdim.

"Oh, hey."

"Özür dilerim. Beklediğiniz kişi ben değilim. Bir işin ortasındaysanız telefonu kapatıp daha sonra tekrar arayabilirim."

Gözlerimi kapattım ve kendime Felicia'nın en sevdiğim ve en eski arkadaşım olduğunu hatırlattım. Ayrıca Jackson'la dördüncü çocuklarına sekiz aylık hamileydi. Son doktor ziyaretinde ona tansiyonunun çok yüksek olduğunu ve hayatının geri kalanını

Yatak istirahatinde hamilelik. Aralarında yüksek enerjili ikizlerin de bulunduğu üç çocuk annesi olarak, doğmamış çocuğu için en iyi olduğunu bildiği şeyi yapmak ile diğer çocukları için istediğini yapmak arasında nasıl kaldığını bir keresinde benimle paylaşmıştı.

Jackson onun ihtiyaç duyduğu kadar dinlenmesini sağlamak için elinden geleni yaptı ama aralarında bir itaatkâr/Dom ilişkisi yoktu.

Tüm bunları bir araya getirdiğinizde, hamilelik hormonları,

anne suçluluğu ve heyecan çılgınlığından oluşan sım sıkı
sarılmış bir topunuz vardı.
Patlamaya hazır.

"Seni Nathaniel sandım," diye açıkladım. "Ama sen olduğuna sevindim. Nasıl olduğunu merak ediyordum."

"Bir balina kadar büyüğüm ve her geçen saniye daha da büyüyorum."

Jackson sadece işemek için kalkmama izin veriyor. Kafasına vuracağımı düşünmese bir lazımlık alırdı."

Bunu yapacağından hiç şüphem yoktu. Asla Jackson'ın zeki bir adam olmadığını söyleme.

"Sadece yapması gerekeni yapıyor diyebilirim," dedim.

"Ama sen bunu zaten biliyorsun. Onun yerine söz veriyorum, eve döndüğümüzde sana geleceğim ve kız filmleri izleyeceğiz. Ayak tırnaklarını yapacağım ve kocalarımız hakkında saçma sapan konuşacağız."

"Filmlere ve saçma sapan konuşmalara varım ama seni tırnaklarıma yaklaştırmamın imkanı yok."

"Bir keresinde üst kat ile alt katı karıştırdığım gerçeğini unutmama asla izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Eğer yardım edebilirsem hayır." Güldü. "Neler yapıyorsun? Delaware nasıl?"

"İyi gidiyor. Sizi ve çocukları özledim. Ama iyi insanlarla tanışıyorum." Pipeti suyumun içinde döndürdüm. Felicia itaatkâr hayatımı her zaman desteklememişti. Nathaniel'in isteği hakkında konuşabileceğim biri değildi.

"Nathaniel çok sık toplantılara katılıyor mu?"

Tereddüt ettim, nasıl cevap vereceğime karar vermeye çalıştım ve sonunda "O bugün" dedim.

"Tamam," dedi. "Bu konuda konuşmak istemiyorsun."

Konuşacağız.

Konuyu değiştir. Linda bu öğleden sonra tüm çocukları alacak ve yarına kadar onlara bakacak. Sessiz bir evde ne yapacağımı bilmiyorum."

"Linda'yı beş çocuğumuzla birlikte düşünün."

"O cesur bir kadın. Geçen Şükran Günü beni mahvetti."

İkimiz de hatırlayarak güldük. Jackson ikizlerden birini uçuruyormuş gibi yaparken diğeri Elizabeth, akşam yemeğine "yardım" etmeye karar verdi. Felicia benimle birlikte diğer odadaydı ve o sırada herkes

çocukların ne yaptığını, patatesleri ve dolmaları, Linda'nın özel crème brûlée'si ile birlikte tuzlanmış, şekerlenmiş ve biberlenmişti.

Salatam geldi ve sonraki yirmi dakika boyunca Felicia ve ben her şey hakkında sohbet ettik ve güldük. En son ne zaman sadece ikimizin konuştuğunu hatırlayamıyordum. Telefonu kapatmadan önce, eve gider gitmez ziyarete geleceğime dair tekrar söz verdim.

Vedalaştıktan sonra gülümsüyordum. Jackson elinde bir atıştırmalıkla yatak odasına gelmişti ve Felicia hiç vakit kaybetmeden telefonu kapattı. Birlikte çok iyiydiler. Ben de ilk başta çok mu çabuk evlendiler diye düşündüm ama yıllar sonra onları duyunca ve görünce doğru kararı verdikleri anlaşıldı.

Yaptığım listeye baktım ve kaşlarımı çattım. Bir kez olsun yazmak kafamı toparlamama yardımcı olmamıştı. İç çekerek tabağımı alıp hesabı getirmesi için garsona el salladım. Nathaniel odaya gelmeden önce bir antrenman yapmam gerekiyordu ama koşuya çıkmak istiyordum ve önce yiyecekler yerleşir.

Nathaniel'e mesaj attım. **Öğle yemeğini bitirdim. Bir ya da iki mil koşmadan önce yürüyüşe çıkacağım.**

Cevabı neredeyse anında geldi. **Dikkatli ol.**

Sen de, demekten kendimi alamadım. Başka bir şey yazmadı.

Yaklaşık bir saat boyunca restoranın bulunduğu mahallede dolaştım ve biraz alışveriş yaptım. Saat iki olduğunda, koşuma hazırlanabilmek için bir taksi çağırdım. Ama daha da önemlisi, zihinsel olarak Nathaniel'e hazırlanabilmek için.

* * *

"Ne yemek istersin?" Nathaniel beş saat sonra lüks bir et lokantasında otururken bana sordu.

Akşam için kuralları değiştirmişti: Yanına oturmak zorunda değildim ve elimi onun kalçasında tutmak zorunda değildim. Elbisemi o seğmişti ama yine de izin almadan konuşmama izin verilmiyordu.

Genelde bana bu soruyu sorduğunda, "Nasıl isterseniz efendim," ya da "Umurumda değil, siz karar verin," gibi bir cevap verirdim. Ama bu gece onun karar vermesini istemiyordum.

benim için. Salata seğimimi, başlangıç yemeğimi ve iğeğeğimi söylediğimde kaşlarını kaldırdı ama başıyla onayladı ve siparişimi garsona verdi.

Koltuğumda kıpırdandım. Tasma bu gece alışılmadık derecede ağırdı, bir ağırlık gibi. Neden bütünü bir haftayı kabul ettiğimi merak ettim. Kaç gün geğmişti ve kaç gün kalmıştı? Ve böyle hissederken, neden böyle bir şeyi daha kalıcı olarak yapmayı kabul edeyim ki?

"Bu gece içine kapanık görünüyorsun," dedi Nathaniel ve kırmızı şarabından bir yudum aldı. "Mesafeli. Ve huzursuzsun."

"Bana izin vermediğiniz sürece konuşmam yasak."

Derin bir iç çekti ve parmaklarını masaya vurdu. Restoranın loş işiğında gözlerinin etrafındaki belli belirsiz çizgiler fark ediliyordu. Tabii ki o yeşil gözleri her zamanki gibi yoğun ve bilgiliydi. Kendimi onun bakışları altında hareketsiz kalmaya zorladım.

"Restoranın ortasında yakarı çıkaracak değilim ama kafanın içinde neler döndüğünü merak ediyorum."

"Öyle mi?" diye sordum. "Benden bir tür robotik itaatkâr olmamı istediğin izlenimine kapılmıştım."

"Bu fikre nereden kapıldın?" Ses tonunda hiçbir yargılama ya da öfke belirtisi olmadan sakince konuştu.

"Deneysel bir yirmi dört/yedi rolünde tam bir hafta bile geğirmeden, her zaman sahip olduğumuz ve kabul ettiğimizden daha yapılandırılmış ve yoğun bir şey istediğinize karar veriyorsunuz."

"Bu da benim robotik bir itaatkâr istediğim anlamına mı geliyor?"

Kelimelerin yüksek sesle söylendiğini duymak, onların ne kadar saçma olduklarını ortaya çıkardı. Çenemi kaldırdım. "Kafamda daha mantıklı geldi ama evet, ben de böyle düşünüyorum."

"Kaç yıldır birlikteyiz ve sen benim hakkımda böyle düşünebiliyorsun?" Sesi hâlâ sakindi ama şimdi buz gibi bir tonu vardı. "Aşağılandım."

"Dürüst olacağım, istediğin bu değil miydi?"

"Bilmiyorum. Senin konuşmanı duymak için bir robot istiyorum." "Bazen çok kalın kafalı olabiliyorsun."

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama kapattı. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. İncelemesinin yoğunluğu kendimi onun önünde çıplak kaldığım zamankinden daha açıkta hissetmeme neden oldu.

"Bana neler olduğunu anlat," dedi, bir kez daha sakın ve kontrollüydü.

"Neden bir şeyler olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum." Öne doğru eğildi. "Vücudunun her santimini, bana verdiği her tepkiyi, zevkle çektiğin her iç çekişi ve ihtiyaç duyduğunda bana verdiğin her iniltiyi. Ve önümde diz çökmekle ilgili her şeyi sevdiğini biliyorum. Bu yüzden orada oturup bana aksini söylemen, başka bir şeyler olduğuna inanmama neden oluyor."

Olabildiğince gerçekçi davrandım ve omuzlarımı silktim. "Nasıl istersen öyle düşün. Sadece bazı şeyleri değiştirmenin iyi bir fikir olduğuna inanmıyorum."

"Bana gerçekte neler olduğunu anlatman için sana son bir şans veriyorum."

Ya da ne demek isterdim. "Bir şey olduğu yok."

Garsonun yemeğimizi getirmesiyle sohbetimiz yarıda kesildi. Nathaniel genç adamla konuşurken gözlerini benden ayırmadı. "Planlarımızda bir değişiklik oldu. Bunları paketleyip bana hesabı getir."

Otele dönüş yolunda sessizdi. Birkaç gün önceki sessiz, huzurlu sessizliğin aksine, bu sessizliğin tedirgin ve rahatsız edici bir tonu vardı. Denemedim bile

hafifletecek bir şey yapmak için. Arka koltukta kendi tarafıma doğru kaydım ve camdan dışarı baktım.

Otele vardığımızda arabadan inerken birbirimize dokunmadık. Nathaniel kapıyı benim için açık tuttu ve tek kelime etmeden paket servis kutularını aldı. Gecenin daha rahatsız edici olamayacağını düşündüysem, yanılmışım. Köşeyi döndüğümüzde Charlene bar alanında duruyordu. asansörler.

"Nathaniel!" diye seslendi, bacaklarını inanılmaz derecede uzun gösteren topuklu ayakkabılarıyla yürürken. "Seninle karşılaşmayı umuyordum. sen."

Homurdandım. "Bahse girerim."

"Charlene," dedi Nathaniel. "Bunun beklemesinin bir yolu var mı?"

Önümüzde durdu ve bir buklesini kulağının arkasına süpürdü. "Çok uzun sürmeyecek. Bu akşam benimle temasa geçmeniz mümkün mü?"

Hayatta olmaz.

"Seni bir saat içinde arayabilirim," dedi, sesi düzdü.

İnanılır gibi değil. Çenemin yere çarptığına eminim. Öfke içimde öyle bir kaynadı ki, içim titredi.

"Dört gözle bekliyorum." Bana el salladı. "Güle güle, Abby." Ona en iyi sahte gülümsememi verdim. Kaltak.

Asansöre bindiğimizde Nathaniel parmaklarını saçlarında gezdirdi. Tedirgin olduğunun kesin bir işaretiydi.

Güzel. Bu ikimizi de yapar.

Arabayla otele kadar olan yolculuğun rahatsız edici olduğunu düşünmüştüm ama asansörle odamıza çıkmak daha da kötüydü. Yaklaşan patlamanın tik, tik, tik sesini neredeyse duyabiliyordum. Odamıza girene ve o kapıyı kapatana kadar bekledim.

Arkamda.

"Canım konuşmak istemiyor," dedim. "Sanırım ben yatmaya gideceğim. Sen git adı neydi onu ara."

"Bana sorununun ne olduğunu söyleyene kadar olmaz."

"Tamam. Peki." Durdum ve ellerimi kalçalarımaya koydum. I

yakası takılıydı, ama madem sordu, o da

onun cevabı. Ve muhtemelen bu konuda saygılı olmayacaktım ama şu anda sonuçları umursamıyordum. "Sana söylememi ister misin? Benimle neden öğle yemeği yiyemediğini biliyorum."

Yüz ifadesi hiç değişmedi. Çok iyi bir poker oyuncusuydu. "Peki bu neden oldu?"

"Seni onunla barda gördüm! Bir toplantıda olduğunu söylemiştin."

"Bir toplantıdaydım."

"Barda mı?"

Bana doğru bir adım attı ama yüzü hala hiçbir şey göstermiyordu. "Konferans bir otelde. Onunla nerede buluşmalıydım? Odasında mı?"

"Doğru, sanki bu daha iyi olurdu."

"Sence saklayacak bir şeyim olsaydı ya da Önerdiğiniz şeye benzer bir şey yapmayı düşünürken, bunu halka açık bir barda yapacağımı mı sanıyorsunuz?"

"Evet."

Derin bir nefes aldı ve yumruklarını sıktı. "Charlene'i becerdiğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır, onu becermediğini biliyorum. Bir an için öyle olduğunu düşünseydim, bu konuşmayı yapıyor olmazdık çünkü sen ölmüş, ben de hapse girmiş olurum. Demek istediğim, eğer onunla yatacak olsaydın, 'Sadece iş için barda buluşuyoruz' cümlesini kullanacak kadar kurnaz olurdun, böylece insanlar birlikte görüldüğünüzü düşünmezdi."

"Anlıyorum. Yani ben hilekâr değilim. Sadece sinsî bir zihnim var." "Başarılı bir işin CEO'su olmak için kum havuzunda güzelce

oynamak." "Burası lanet bir kum havuzu değil."

Ellerimi kalçalarımın altına koydum. "Sonra da yakalı olduğum süreyi uzatmak istediğini söylüyorsun ve evet, bunu hemen şimdi yapalım."

"Oturun ve bunu sakın yetişkinler gibi konuşalım." O döndü ve kanepeye doğru yürüdü, yolda durup

Perdeleri kapat.

"Neden onunla ögle yemeği için buluştun? Bu gece ne hakkında konuşuyorsunuz?"

Dönüp bana baktı ve yüz hatları sert ve soğuktu. "Bu bir iş. Kâr amacı gütmeyen kuruluş hakkında konuşuyorduk."

"Bana söylemeyi reddediyorsun." "Az önce söyledim."

"Sana inanmıyorum."

Uzun saniyeler boyunca birbirimize baktık, sözlerim havada asılı kaldı. Her biri diğerini yargılıyor, ne söyleyeceğini tartıyor, ne yapılabileceğini tahmin ediyordu. Birçok yönden çok farklıydık ama diğer yönlerden de çok benzerdik. İkimiz de fikrimizi kolay kolay değiştirmiyorduk.

"Az önce söylediklerinden hiç memnun değilim," dedi ve hiç memnun değildi, çok kızgın demek istedi.

Durumu yatıştırmak için ne söyleyebileceğimi düşündüm ama telefonu titredi ve elini cebine atıp çıkardı. Ekrana kaşlarını çatarak baktı.

"Kim o?" Ben sordum.

"O."

"Boş ver durumu dağıtmayı," dedim. "Ben yatmaya gidiyorum."

Sen yerde uyu." Yatak odasına girdim ve kapıyı çarptı. Birkaç dakika bekledim, içeri dalmasını, kapıyı çalmasını ya da bir şey yapmasını bekleyerek kapıya baktım.

Şaşırtıcı bir şekilde, hiçbir şey söylemedi ya da yapmadı. Aslında yatağa girdiğimde hâlâ kapıyı çalmamıştı.

Kulaklarımı zorlayarak diğer odadan herhangi bir ses gelmesini bekledim ama

Sonunda pes etti ve huzursuz bir uykuya daldı.

Sert eller bir anda beni uyandırdı ve uykumdan uyandırdı. İrkildim ve kaçmak için mücadele ettim.

"Kahretsin, Abigail," dedi Nathaniel, ben ellerinden kurtulmaya çalışırken. Beni tekrar yakaladı ve yüzüstü çevirdi. "Devam et. Dövüş benimle."

Dizi sırtımın alt kısmına saplandı ve gömleğini çıkardığını duydum. Yatağı fırlatırken zıpladı.

Yere. Hay sikeyim. Çok kızgındı. Dönmeye çalıştım ama beni yatağa sıkıca tuttu. Tekrar yer değiştirdi ve vücudu sırtımın uzunluğu boyunca bastırdı.

"Senden başka birini isteyebileceğimi düşündüğün için kışına şaplak atmalıyım. Ne cüretle bana inanmadığını söylersin?"

Ve eğer yerde uyursam lanetleneceğim." Beni ensemden yakaladı ve kulağımı ısırdı. "Sen Anladın mı?"

"Siktir git," dedim, tamamen uyanmıştım ve patlamamın her kelimesini hatırlıyordum.

Elbisemin eteklerini belime doğru çekti ve kışıma bir tokat attı. Sertçe. "Şu an çok sinirliyim, o yüzden konuşmana dikkat etsen iyi olur."

Ona karşılık vermeye çalıştım ama ıskaladım. "Kızgın olmadığımı mı sanıyorsun?"

"Şu anda nasıl hissettiğin gerçekten umurumda değil." "Pislik."

Kışımı tekrar tokatladı ve bacaklarımı ayırdı. Ereksiyonu anüsüme baskı yapıyordu. "Göt demişken, beni seninkini sikmekten alıkoyan ne?"

Kahretsin. Yapmazdı, değil mi? Kızginken bana hiç böyle davranmazdı.

Ama üst bedenimi ve kollarımı aşağıda tutarak bana isterse yapabileceğini gösterdi.

"Buna cesaret edemezsin."

Gülüştü şeytaniydi. "Hayır, hayır, yapmazdım ama ince bir çizgide yürüyorsun. Üzgün ve kızgın olduğunu anlıyorum ama izlemeye ihtiyacım var."

Ayrılmak için tekrar mücadele ettim ama beni sıkıca tuttu. "Siktir git," dedim tekrar.

Kışımı üçüncü kez, daha da sert bir şekilde tokatladı. "Bu gece sadece birimiz sikilecek," dedi ve güçlü bir hamleyle içime girmek için kalçalarını kaldırdı.

"Siktir," dedim çünkü ona kızgın olmama rağmen yine de kendimi iyi hissediyordum.

Bir eliyle ağzımı kapattı. "Sakin otel müşterilerini rahatsız etmeye kalkma. Seni becermek tek şey Şu anda aklımı başımda tutuyor." Aletini çıkardı ve bir şeyi kanıtlamak istercesine tekrar içine soktu. "O yüzden bunu çok iyi karşılayacaksın. Ve bir an için bile bunun yarın olacakları yok saydığını düşünme."

Henüz yarını düşünmek istemiyordum. Vücudum Kontrolüne boyun eğdim ama aklım hâlâ kızgındı. Kalçaları cezalandırıcı, şiddetli bir ritimle hareket ediyordu ve ben buna karşı koysam da, bunu arzuluyordum. Onun kontrolünde özgürlük vardı. Beni kullanmasında.

"Yarın meşgulüm," dedim, sanki bana vurmuyormuş ve sadece günlük bir konuşma yapıyormuşuz gibi.

"Cehennem gibi." Daha da derine inebilmek için kalçalarımı kaldırdı.

İstesem bile ondan uzaklaşamazdım. Ama eli yüzüme yakın duruyordu ve fazla düşünmeden hafifçe döndüm ve avucunu ısırdım. Sarsıldı. şaşırdı ve içimden kaydı.

Beni ters çevirip kollarımı başımın üzerinde sabitlediğinde her şey bulanıktı. "Az önce beni ısırdın mı?"

"Aynen öyle, göt herif. Buraya gelip sikini içime sokabileceğini mi sanıyorsun? Sanki bana sahipmişsin gibi?" Sanki beni öpecekmiş gibi başını eğdi ama ben başımı çevirdim. "Lanet olası dominant erkekler. Gezegendeki her kadının sizin için bacaklarını açmak için fırsat kolladığını sanıyorsunuz."

Kulağıma sertçe fısıldadı, "Sanırım Bayan West, ofisime ilk geldiğinizde aslında bacaklarınızı benim için açmak için bir fırsat kolluyordunuz."

İki elimden birini tuttu ve diğerini kalçalarımın içine sokarak iki parmağını içeri itti. "Ve şuna bak, bunu tekrar yapma düşüncesi seni hâlâ ıslatıyor."

Vücudumun ona verdiği tepkiyi inkar edemezdim. Onun yerine "Bazen senden pek hoşlanmıyorum" dedim.

Gözleri karanlık ve soğuktu. "Bazen ben de aynı şeyi hissediyorum."

Uzun saniyeler boyunca birbirimize baktık. Pek çok yönden birbirimize benziyorduk. İnatçı ve dik kafalı. Ondan yayılan öfke, korku ve rahatlamaı hissediyordum ve onun da aynı şeyi benden hissettiğini biliyordum. İkimiz de istediğimiz kişiye saldıramıyorduk, bunun yerine hıncımızı birbirimizden çıkarıyorduk.

Duygularımız bu kadar yükselmişken, rahatlamanın tek bir yolu vardı.

"Kullan beni o zaman," dedim sonunda. "Canını yak."

Bu sefer dudaklarını dudaklarıma götürdüğünde, beni öpmesine izin verdim. Ama ağzı benimkinde sert olsa da, ben de onunkinde aynı sertlikteydim. Ellerimi bıraktı ve göğüslerimi avuçlayıp sıktı. Kıçını kavradım, tekrar içime girmesini istedim ve bu sırada tırnaklarımı ona geçirdim. İkimiz de geceyi iz bırakmadan geçiremeyecektik.

Bana karşı direndi ama yine de beni almadı.

"Lanet olsun sana," dedim, sikine ulaşmaya çalıştım ama başaramadım. "Yap şunu."

Ağır ağır nefes alarak doğrulup oturdu. Gözlerini sıkıca benimkilere kilitleyerek üst baldırlarımı tuttu ve birbirinden ayırdı, parmakları o kadar sertti ki sabah morluklarım olacaktı.

"Gördün mü?" diye sordu nefes nefese. "Sadece sikim için yayılmak için sabırsızlanıyorum."

"Piç," diye tükürdüm.

Kıkırdayarak sikini eline aldı. "Öyle olabilir ama kendimi okşayışımı izlerken asıl senin amın ıslanıyor." Ağzımı açtım ama ekledi: "Bana yanıldığımı söyle ve sana mastürbasyon yaparken ve karnının her yerine boşalırken izleteyim."

Ona ters ters baktım.

"Nutkun tutuldu, değil mi?" diye sordu. "Güzel. Güzel ve sert bir sevişmeyi gevezeliğin bölmesinden nefret ediyorum."

Elini sıkıca ağzımın üzerine koydu ve diğer eliyle sikini girişime yerleştirdi. "Konuşmanı ya da herhangi bir şey düşünmeni istemiyorum, bunun için yarın vaktin olacak.

Şu anda senden tek istediğim bacaklarının arasında ne olduğudur." Sert bir vuruşla içime daldı. "Ve ben de onu alacağım."

Birleşmemiz sert ve şiddetliydi. Elini sürekli ağzımın üzerinde tutarak içime girdi. Aletinin her darbesinde homurdandım ama daha fazlası için çaresizce kalçalarımı kaldırdım. Çok geçmeden ikimiz de terlemeye başlamıştık ve o nefesinin altında küfrediyordu.

Bacaklarımı beline doladım ve topuklarımla kışına vurarak itişlerine eşlik ettim. Sert, kalın ve uzun hissediyordum ve sonsuza kadar içimde kalmasını istiyordum.

"Siktir," dedi, klitorisimin etrafında dönmek için bir elini aramızdan aşağı kaydırды. "Oraya git, Abby."

Bir parçam bunu yapmamak, sadece ona karşı gelmek istese de yapamadım. Orgazmım içimde kabarıırken sırtım kavislendi. İtişleri hızlandı ve parmakları daha hızlı hareket etti.

Sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Lanet olsun, oraya git."

Büyük bir orgazm üzerime çökerken ellerine karşı çığlık atarak dağıldım. Rahatlamış bir şekilde homurdandı ve içime boşalırken nefes nefese kalarak kendi salınımının da onu takip etmesine izin verdi.

Ardından gelen sessizlik sağır ediciydi. Kalp atışlarımızdan başka bir şey kalmayana kadar ne kadar gürültülü olduğumuzu fark etmemiştim. Hareket etmekten korktum, sessizliği bozmak istemedim.

Önce o kıpırdandı, o benim altımda ben de onun üzerinde olacak şekilde bizi döndürdü. "Lanet olsun sana Abby," diye fısıldadı kaba bir sesle, ama Beni sıkıca tutarak. "Bana yaptıkların için sana lanet olsun. Sen benim her şeyimsin ve bana güvenmediğini düşündüğümde bir parçam ölüyor. Seni incitecek hiçbir şey yapmam."

Yanağını okşadım, oradaki ıslaklığı hissettim. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım.

Ertesi sabah uyandığımdayatakorodasında değildi. Oturma odasında konuştuğunu duydum.

O günkü toplantılarına başlamak için ayrılmamıştı. Henüz onunla yüzleşmeye hazır değildim. Mümkün olduğunca uzun süre beklemek istedim. Bir gece önce bana ne olmuştu bilmiyordum. Onunla hiç tasmaşını takarken konuştuğum gibi konuşmamıştım.

Yataktan kalktım ve duş almaya gittim. onu görmek. Suyun aktığını duyabilirdi, bu yüzden duşumu mümkün olduğunca uzun süre çok açık. Bunu kısmen bir geciktirme taktiği olarak kullandım.

Ben duş alırken Nathaniel kıyafetlerimi yatağın üzerine sermişti. Tabii ki "kıyafet" beni bekleyen tanga, sütyen ve bornoz için doğru kelime değildi. Onlar siyahtı. Onun rengi Disiplin seansları için seçim. Normal bir seans olsaydı, gümüş renginde olurlardı. Başım daha sert çarpıyordu. O anın sıcaklığıyla konuştuğum için ağzıma lanet olsun. Durumu daha iyi idare etmeliydim.

Sonunda oturma odasına girdim. Yemek masasında oturmuş gazete okuyor ve bir fincan kahve içiyordu. Yanındaki koltukta benim kahvaltım olduğunu tahmin ettiğim gümüş kubbe kaplı bir tabak vardı.

"Günaydın, Abigail."

"Günaydın, Efendim."

"Gel otur ve yemeğini ye."

Öyle yaptım ama aramızdaki çözülmemiş gerilimden nefret ediyordum. Sanki gecenin bir yarısındaki karşılaşmamız hiç yaşanmamış gibiydi. Kahvaltı tatsızdı ama bir şeyler yemem gerektiğini biliyordum. Ona bir keresinde, bir şey yemediğimi bilmekten ne kadar nefret ettiğimi söylemiştim.

bir cezanın yaklaştığını ve bununla başa çıkmadan önceki zamanın beni nasıl hasta ettiğini anlattım. Başını salladı. Başka bir azap katmanı, demişti.

Ben yemeğimi yerken o da gazetesini okuyordu, ama kahvaltıda ne kadar ilerlediğimi de takip ettiğini tahmin ediyordum. Yavaş yavaş yedim, Olacaklardan korkuyordum ama olmak istediğimiz yere geri dönmek için bunun yapılması gerektiğini kabul ediyordum. Gerçek şu ki, onun tasmaşına ihtiyaım vardı. Sadece daha

fazla düşünmem gerekiyordu.

Taşınmamızı istediği yerle ilgili olarak ihtiyacım olan şey. Karton da yiyebilirdim.

Nathaniel bunu sonsuza kadar ertelememe izin vermedi. Ayağa kalktığında kreplerimin çoğunu yemiştim. "On dakika içinde oturma odasında ol," dedi ve yatak odasına doğru yürüdü.

Tabağı kenara ittim, daha fazla yiyemedim ve Bu işi bitirmeye hazırdım. Zamanımı zihinsel olarak hazırlanarak geçirmeyi tercih ettiğime karar vererek ayağa kalktım ve oturma odasının ortasına doğru yürüyüp diz çöktüm.

Birkaç dakika sonra içeri girdi ve ben mümkün olduğunca hareketsiz kalarak konuşmasını bekledim. Kollarını kavuşturmuştu. O zaman dün gece beni hemen yatak odasına kadar takip etmemesinin bir nedeni olduğunu anladım. Dün gece çok kızgındı ve beni asla öfkeyle cezalandırmazdı. Sakinleşmek için sabaha kadar beklemişti. Ne zaman İkimiz de sakinleşmiştik. Böylece o konuşabilir, ben de dinleyip anlayabilirdim.

"Dominantınız olarak, bana asla başka bir itaatkârın hizmet etmesine izin vermeyeceğime dair yemin ettim. Kocan olarak, ben başka bir kadınla birlikte olmayacağıma söz verdim. Her iki yemini de bozmadım, bozmaya da niyetim yok." Çeşitli oyuncaklarını koyduğu çantaya doğru yürüdü ve ağır bir kırbaç çıkardı. İrkildim. Bunu daha önce de kullanmıştı. "Ama seni bu yüzden cezalandırmayacağım. Bu senin tavrın, saygısızlığın ve bana yalancı demen yüzünden. Anladın mı?"

"Evet, efendim."

"Bunu yaptığım için mutlu değilim."

Onu daha önce de bu konuda uyarmıştım.

"Bu beni, seni incittiğinden daha çok incitiyor." Beni çok sakın bir şekilde oturtmuş ve nasıl hissettiğini o kadar güzel açıklamıştı ki, bir daha ondan asla şüphe etmedim. Beni pencereye doğru yönlendirirken, olacaklardan hiç keyif almadığını biliyordum.

"Yüzünüzü pencereye dönün ve iplere tutunun" dedi,

Arkamda durmak için yürüyordu. "Sert ve hızlı olacak."

O zamana kadar, sert ve hızlı olmasını istedim. Ve acı verici. I

duygusal acıdan kurtulmam için fiziksel acıya ihtiyacım vardı.

önceki gecenin kargaşası. Kendimi affedebilmemin tek yolu buydu. Kendime bile tarif etmesi çok zordu ama ağlamaya ihtiyacım vardı. Ve bunun gerçekleşmesini sağlayacak kişinin o olmasına ihtiyacım vardı.

Her iki elime birer ip aldım, alnımı pencereyi örten perdelere dayadım ve bekledim. Derin bir nefes aldığımı duydum ve sonra başladı. Isınma yoktu, sadece arka tarafıma ve üst uyluklarıma vuruş üstüne vuruş yapıyordu. İlk darbede nefesim kesildi ve beşinci darbede gözlerim yaşla doldu.

Normalde beni kırbaçlamasının aksine, zevk yoktu, acıyı zevke dönüştürmeme yardımcı olacak mutluluk verici bir alt uzay yoktu. Kırbaç düşerken, sanki bana kendi acısını veriyordu. Ve bana bu acıyı vermek Onu nasıl incittiğimi anladım. Bunu isteyerek kabul ettim, bittiğinde ikimizin de affedileceğini biliyordum.

Vuruşlar hızlı olsa da seansın kendisi hızlı değildi ve kırbacı bıraktığında arka tarafım sanki yanıyordu ve yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Parmaklarımı kordonlardan nazikçe ayırdı ve beni kollarına aldı. Başımı göğsüne gömdüm. Kararlı adımlarla beni oturma odasından çıkarıp yatak odasına taşıdı.

* * *

Ertesi gün Delaware'den ayrıldık. O gecenin gerginliği azaldı ama tamamen yok olmadı. Bu bile başlı başına garipti. Her zaman ayaklarımız yere basmadan önce bir disiplin seansından sonra. Bunun da ötesinde, New York'a dönmek üzere uçaktaki yerimizi almadan önce yakamı çıkardı ve ilk kez kaybının yasını tutmadım. Bu bilgiyle ne yapacağımı tam olarak bilmiyordum. Nathaniel'in de kafası karışmış gibiydi; platin gerdanlığı birkaç saniye daha elinde tuttu, sadece baktı.

Koltuğuma geçtim ve kemerimi bağladım.

Benim yanıma oturdu. "Bunun hakkında konuşacak mıyız?" Gözlerimi kapattım. "Şimdi olmaz, yorgunum." "İstersen uyuyabilirsin ama eninde sonunda bunu tartışacağız."

Belki, diye düşündüm. Ama bunu mümkün olduğunca erteleyecektim. Bunları bir çift olarak tartışmadan önce kendim için düşünmek istedim.

Eve vardığımızda çocuklar bizi bekliyordu ve gecenin geri kalanında sarılmak, öpmek ve bana bir şey getirdin mi demekten başka bir şey için zaman yoktu. Nathaniel ertesi sabah erkenden işe gitti ve ben de blog yazıları yazmaya başladım.

Meagan 10:30 civarı aradı.

"Selam kızım," dedi. "Hafta nasıl geçti?"

"İnişleri ve çıkışları oldu." Charlene ile yaşadığım olay ve sonrasında olanlar hakkında kesinlikle yazmayacak ya da blog yazmayacaktım. Şu anda bunu tartışmak bile istemiyordum.

"Mmm," diye mırıldandı ve gerçekten dikkatini vermediği hissine kapıldım. "Dinle, şehir dışından yeni döndüğünü biliyorum ama bu öğleden sonra buraya gelmenin bir yolu var mı?"

"Ne?"

"Programda bazı yeniden yapılandırmalar oldu. İki gündür toplantılar yapıyoruz. Sizi ilgilendiren bir şey yok ama dün gece adınız geçti ve ben de gelip gelemeyeceğinize bir bakayım dedim."

Kalbim küt küt atıyordu. Bu iyi bir şey miydi? isim mi ortaya çıktı yoksa kovuluyor muydum? Beni kovmak için getirirler miydi? Bunu telefonda yapamazlar mıydı?

"Benim gelmemin ne sakıncası var? Video veya telefon aracılığıyla katılamaz mıyım?"

Meagan biriyle konuşuyordu ama sesi boğuk geliyordu; elini telefonun üzerine koymuş olmalıydı. "Mesele şu ki, Bay Black bu akşam Los Angeles'a gitmek üzere yola çıkıyor. Gitmeden önce sizi görmek istiyor."

Bay Black NNN'in CEO'suydu. Dürüst olmak gerekirse, adımı duymasına bile şaşırmıştım. Onu sadece isminden ve ününden tanıyordum. Ama o beni aradığında seninle görüşmek istedi, sen de onu başından savmadın. "Sadece bu öğleden sonrası için mi?" Karar vermeye çalışarak sordum.

gece şehirde kalması gerektiğini söyledi. "Yarın orada olma şansım yok mu?"

"Hiç sanmıyorum. Hepimiz o gidene kadar bu işi halletmeye ve üzerinde anlaşılmaya varmaya çok hevesliyiz."

"Bana yirmi dakika ver. Seni sonra ararım."

Parmak uçlarımı masaya vurdum. Yapılacak tek şey Linda'nın çocukları alıp alamayacağına bakmaktı. Sormaktan nefret ediyordum.

Bir hafta boyunca izledikten sonra bu kadar kısa bir süre sonra tekrar izlemeye karar vermişti ama gerçek şu ki buna aldırmaıdı. Nathaniel

Çocuklar doğduğunda bir dadı ya da bakıcı tutmayacağımıza karar vermiştik. Belki de bu kararı yeniden düşünmenin zamanı gelmişti.

Linda'yı aradım ve seve seve gelebileceğini söyledi. Çocukları şimdiden özlediğini itiraf etti. Nasıl hissettiğini biliyordum. Ancak CEO'nun benimle görüşmek istemesinin sadece iyi bir şey olduğunu da söyledi. Ayrıca toplantının olası sonuçları konusunda da heyecanlıydı ve toplantı biter bitmez onu arayacağıma dair bana söz verirdi.

Tek umudum Nathaniel'in de aynı heyecanı duymasıydı. Onu aramamaya, biraz erken çıkıp ofisine uğramaya karar verdim. Duş alıp üstümü değiştirmem uzun sürmedi.

Linda'da evin anahtarı vardı ve ben hazırlanmayı bitirdiğimde içeri girmiş, Henry ile oynuyordu. Ona tekrar teşekkür etmeye çalıştım, ama bir şey olduğunu söyleyerek beni başından savdı.

Yapmak istediği hiçbir şey yok.

Ben çantamı alırken Apollo ön kapıya doğru ilerledi. Tam kapı kolunun altına oturdu ve "Daha yeni dönmedin mi?" der gibi başını eğdi.

"Bu gece döneceğim," diye söz verdim başını okşayarak.

"Geçen seferki gibi olmayacak."

Kocaman bir köpek iç çekişi yaptı ve uzandı.

Şehre olan yolculuğumuz olaysız geçti ve bana Nathaniel'in ofisine uğramak için bolca zaman bıraktı. Resepsiyondaki memur

Beni sıcak bir şekilde karşıladı ve Nathaniel'in yöneticisine yolda olduğumu haber vermek için aradı.

"Sara, Bay West'in çalışanların spor salonunda olduğunu söyledi," dedi bana. "Sizi içeri alacağım."

Genelde evde çalışırdı ve neden ofiste çalıştığını merak ettim. Fazla gerginliğini mi atmaya çalışıyordu?

Onu bulduğumda üstsüzdü ve sınav çekiyordu. Yalnız olduğumuzu gördüğüm için mutlu bir şekilde odaya baktım.

"Abby," dedi ayağa kalkıp yakındaki bir havluyla yüzünü silerken. "Her şey yolunda mı?"

Bir anlığına donup kaldım ve göğsüne baktım. Lanet olsun. Asla gömlek giymemeli.

"Meagan aradı," diye açıklama yaparak başladım. Meagan, BDSM kulübündeki o rezil geceden sonra asla Nathaniel'in en sevdiği insanlardan biri olmayacaktı, ama ona katlanıyordu Çünkü o benim patronumdu.

"Ne söyleyecekmiş?" diye sordu, ama aslında sormak istediği sorunun bu olmadığından emindim. Ya da belki de öyleydi. Hayır, muhtemelen şehirde ne yaptığımı ve çocukların nerede olduğunu öğrenmek istiyordu.

"Bay Black benimle görüşmek istiyor," dedim ve söylediklerim karşısında gözlerinin şaşkınlıkla büyümesinin tadını çıkardım.

"Bu harika. Şimdi onu görmeye mi gidiyorsun?"

"Evet, bu öğleden sonra buluşmak istedi çünkü o Bu gece geç saatlerde Batı Yakası'na gidiyor." İzin istemeyeceğime çoktan karar vermiştim. Bu benim işimdi. Benim hayatımdı. Artık onun tasmaını takmıyordum. "Linda çocuklara bakıyor."

"Bu gece çatı katında mı kalacaksın yoksa malikâneye geri mi döneceksin?" diye sordu.

"Daha sonra malikaneye geri döneceğim. Son zamanlarda evden yeterince uzak kaldım. Çocukları özledim."

Başını salladı. "Anlıyorum."

Konuşmamız yeterince samimiydi ama bir tuhafılık vardı.

İkimizde de garip bir duygu eksikliği vardı. Bu beni üzdü.

Aramızdaki şeylerin ne kadar çabuk değiştiğini.

"Nasıl gittiğini sana haber veririm," dedim ve sonra dönüp salondan çıktım, gözlerimi sıcak yaşlar dolduruyordu.

* * *

Bay Black kısa boylu, tombul ve sasızdı. Kronik olarak nefes darlığı çekiyor gibiydi ve önümüzdeki birkaç gün içinde kalp krizinden lmezse tıbbi bir mucize olurdu. Eğer onu sıralamada görseydim, asla CEO olarak seçmezdim. Görünüşü bir şey anlatmıyordu. Ancak hikâyenin tamamını bilmiyordu çünkü karşısına oturur oturmaz zeksının keskin olduğu anlaşıldı. Beni karşıladı ve ardından yakında dizide uygulanacak değişiklikler ve benim diziyle olan ilişkim hakkında bilgi vermeye başladı.

Ama onu dinlerken aklıma bir düşünce geldi ve ondan kurtulamadım.

Nathaniel'e on yıl sonra mı bakacağım?

Bugün şınav çekerken yanına gittiğim adamın o kadar meşgul olduğunu ve kendine bakacak zaman bulamadığını ve bu kadar sağlıksız olduğunu hayal etmeye çalıştım. Büyük bir işletmeyi yönetmenin gerektirdiği şey bu muydu?

şirket ne demekti? Onu kaybetme riskim var mıydı? Buna dayanamazdım. Çocukları yalnız bytmek ve ruhumdan yoksun olmak.

Dostum?

"Her şey yolunda mı Bayan West?" Bay Black beni kendisine bakarken yakalayınca sordu. "Solgun görünüyorsunuz."

"Ben iyiyim," diye onu temin ettim ve kalemimi ölümüne tuttuğumu fark ettim. Parmaklarımı oynattım. "Lütfen, blmememe izin verme."

"Ben de tam yeni rol teklifinize geliyordum."

Sandalyemde daha dik oturdum ve yazmak için kalemimi hazırladım. "Bildiğiniz gibi, gnderileriniz ve çapraz gnderileriniz

Submissive Wife blogu en yüksek hit oranlarından bazılarına sahip

tüm yıl boyunca gördük. Bu kitleden faydalanmak istiyoruz.

Pazartesi gecesi programının sonunda sadece on dakika kadar bir soru-cevap bölümü yapmanızı istiyoruz."

Kalemim dondu. Göz kırptım. "Ne yapmamı istiyorsun?" Sonunda sordum.

"Haftada bir gün canlı yayında soruları yanıtlamanı istiyoruz." Meagan omzuna dokundu ve başlarını birleştirip birkaç uzun saniye boyunca fısıldaştılar. Gerçekten önemli değildi. Ne olduğuna çok şaşırılmışım konuştukları her şeyi duyduğumdan ya da anladığımdan şüpheliydim.

Ben mi? Televizyonda mı?

"Mahremiyet konusunda endişeleriniz olabileceğini anlıyorum," dedi Bay Black. "Sizi temin ederim ki, sizi rahatsız edecek bir şey yapmanızı istemiyoruz. Kimliğinizin tespit edilmemesini sağlamak için bir yol bulabiliriz."

Meagan, "Sana sarkık bir şapka ve büyük bir güneş gözlüğü takabiliriz," diye önerdi. "Seni gizemli bir kadın olarak satarız. İnsanlar bunu kaşıkla yer."

"Sorular canlı olmazdı, değil mi?" Ben sordum.

Vay anasını, cidden bu işi kabul etmeyi düşünüyor muyum? Pozisyon? "Önceden bir listesini alırdım, böylece gerekirse biraz araştırma yapabilirdim?"

"Bu bir sorun olmayacak," diye güvence verdi Black.

"Güçlü satış noktalarınızdan biri de gerçekçiliğiniz. Gerekli araştırmayı yapmadan hiçbir şeye cevap vermeni istemiyoruz." Saatine baktı. "Ne yazık ki Kaliforniya'ya doğru yola çıkmam gerekiyor. Meagan, sen devralabilir misin?"

Meagan ayağa fırladı. "Evet, efendim."

Ayağa kalktım ve elini sıktım. "Tanıştığımıza memnun oldum. İyi yolculuklar."

"Ekibimizde olmanıza sevindim Bayan West," dedi bana zeki gözlerle bakarak. "Bir adım daha yukarı çıkalım, olur mu? Bunu bir düşünün. Meagan size ayrıntıları anlatacak."

Zihnim hala takılıp kalmıştı: Ben mi? Televizyonda mı? Ama kulağa "Düşüneceğim" gibi gelen bir şeyler mırıldanmayı başardım.

Kapı arkasından kapandığında koltuğuma çöktüm. "Lanet olsun."

Meagan öne doğru eğildi. "Peki, sen ne düşünüyorsun?" "Sanırım hâlâ şoktayım."

"Bunu kabullenmek çok zor. Ve anladığım kadarıyla bunu kocanızla konuşmanız gerekecek." Uzun platin rengi saçları bugün düzeltti. Giydiği gümüş ve siyah takım elbiseyle birlikte, kamera karşısına geçmesi gereken kişi o gibi görünüyordu.

"Televizyon hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Abby, canım." Bana doğru yürüdü ve beni yukarı çekti.

sandalyeden kalktı. "İşte bu yüzden mükemmel olacaksın. Buraya gel."

Beni resimli bir pencereye götürdü. Yaklaşık altmış kat yüksekteydik ve kaldırımındaki insanlar Elizabeth'in oyuncak bebekleri gibi görünüyordu. Neredeyse aşağı uzanıp bir tanesini alıp yeni bir yere taşıyacağımı hayal edebiliyordum.

"Bütün bu insanları görüyor musun?" Meagan sordu.

"Gördüklerini al ve yüzle çarp, diyelim ki bin. Bu çok fazla insan demek. Çoğunun ne aradığını biliyor musun?"

"Ne?"

"Gerçek bir şey. Sahte bokun kokusunu iki blok öteden alabilirler, ama gerçek olan her zaman ilgilerini çekecektir. şey." Koluma hafifçe vurdu. "Bu sensin. Sen gerçek bir şeysin. Bunu sana, gazetede yazmaya başladığında söylemiştim.

ve size tekrar hatırlatacağım: insanlar size çekilir

Çünkü gerçeği gördüklerinde, okuduklarında, duyduklarında ve hissettiklerinde anlarlar."

"Canlı TV mi?" Pencerenin altındaki tüm insanları hayal ettim.

beni canlı yayında izliyordu ve neredeyse hiperventilasyon geçiriyordu. "Bunu kaç şekilde berbat edebileceğimi biliyor musun?"

"Bunu yapmana izin vermeyeceğimizi biliyorsun." Beni omuzlarımdan tuttu ve yüzünü ona dönmem için çevirdi. Gözlerindeki bakışı hemen tanıdım ve bir zamanlar onu

hatırladım

kadınlara üstünlük sağladığını söyledi. "Kim olduğunuza, ne yaptığınıza odaklanın.

ve kime yardım edebileceğinizi bilirsiniz. Yakanızdayken Üstadınız sizden emin olmadığınız bir şey yapmanızı istediğinde, bunu berbat etmekten mi korkarsınız yoksa onu?"

"Kendimi ona odaklanmaya zorluyorum." "Neden?"

"Çünkü şüpheyi geride bırakmamı sağlıyor."

Gülümsedi. "Evet, ve eğer bunu yapmaya karar verirseniz, bir sürü sahte durumumuz ve alıştırma sorularımız olacak. Rutinin üzerinden o kadar çok geçeceğiz ki, cevaplarını uykunda konuşuyor olacaksın. Bu iş sende. Güven bana, tamam mı?"

Titrek bir nefes verdim. "Tamam."

"Buyurun," dedi. "Seti görmek ister misin? Ofisimde dinlenmek mi istersin yoksa eve gidip düşünmek mi?"

Seti ziyaret etmek eğlenceli olurdu ama bunu başka bir gün de yapabilirdim. Her ne kadar ofisini teklif etmesi hoş olsa da, gerçekten eve dönmek, rahat kıyafetler giymek ve düşünmek istiyordum. Nathaniel toplantının nasıl geçtiğini merak edecekti; Linda ya da başka biriyle bu konuda konuşmadan önce onu aramalıydım. Felicia ve Jackson'ın evine de uğramak istiyordum, çünkü ona uğrayacağıma söz vermiştim.

"Teklifleriniz için teşekkürler ama sanırım eve gideceğim. Bu ayakkabılardan çık ve biraz düşün."

Bana çabucak sarıldı. "Tamam, herhangi bir sorunuz olursa beni arayın."

"Abby" diye seslendiğinde kapı tokmağına uzanmıştım. Döndüm.

"Hafta nasıl geçti? Nathaniel ile mi?"

Ayrılmadan önce ona Nathaniel'in tasmağını bütün hafta takmayı planladığımı söylemiştim. Sadece hafta bittiğinde yazabileceğim yazılar için değil, aynı zamanda bir değişim olarak da ilgisini çekmişti. Bana bir tasmayı en uzun bir gün taktığını söylemişti.

Kafam çok karışık, incinmişim ve kızgındım. Şimdi, aramızda kilometreler varken, sadece üzgün hissediyordum. Omuzlarımı düşürdüm ve nefes verdim.

"O kadar iyi, ha?" Meagan sordu.

Yavaşça yüzümü ona döndüm. "Bazı kısımları harikaydı. Beni daha önce olduğundan daha fazla zorladı ve bu hoşuma gitti. Hayır. her zaman oluyordu, ama her şey iyiydi." Alnımı sildim. Özel konferans odası aniden sıcak gelmişti. "Ama sonlara doğru, en aptalca şeyler yüzünden büyük bir kavgaya tutuştuk. Sanki birbirimizi sinirlendirmenin yollarını arıyorduk. Ve başardık da." Ona detayları vermek istemedim. Kavgaya ettiğimizi bilmek yeterliydi.

Kısık bir ısıklık çaldı ve boş sandalyeleri işaret etti. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Tartışmak asla eğlenceli değildir."

Oturduk. "Doğru," dedim. "Bu sabah beni aradınız, ben de geldim. O işte. Ve hala konuşmadık."

"Eve gittiğinde sakın ol." Dizimi okşadı. "Kendine zaman ayır, kitap oku ya da film izle. Sonra erkeğinle konuş."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Uzman değilim ama on iki yıldır bu yaşam tarzının içindeyim. Bana sub drop gibi geliyor."

"Sub drop?" İtaatkârın bir sahneden sonra endorfin etkisi geçtiğinde yaşadığı yoğun duygusal ve fiziksel tepki mi? Hiç mantıklı gelmiyordu. "Ama her zaman bakım yapar ve ben yıllardır onun itaatkârıyım."

"Doğru, ama daha önce hiç bu kadar yoğun bir hafta geçirdiniz mi?"

"Hayır."

Sanki ona beklediği yanıtı vermişim gibi başını salladı. "Sub drop'un aslında uzun süreli bağlı partnerlerde daha kötü olduğunu söyleyenler var."

"Gerçekten mi?" Daha önce hiç böyle bir şey yaşadığımı düşünmemiştim.

Yıllardır sub drop'a benzeyen bir şey. Ancak son birkaç gündür hissettiklerimi düşündüğümde ve bunları daha önce bildiklerimle karşılaştırdığımda

Hem başkaları hem de kendi deneyimlerim, benim yaşadıklarımaya çok benziyordu.

"Gerçekten. Önerdiğim gibi yap, Ustanla konuş ve sabah beni ara. Nasıl olduğunu bana bildir. bu yüzden endişelenmiyorum."

Ayağa kalktık ve ona sarıldım. "Teşekkür ederim, Meagan."

"Ben de oradaydım," dedi ama güçlü Domme bakışı gözlerini terk etmişti ve onun yerine perili bir ifade vardı.

"Ne hissettiğini biliyorum. Sadece yalnız olmadığını bil."

* * *

Eve dönerken Nathaniel'i aradım. Muhtemelen o günkü toplantılarını bitirmek üzereydi. Düşündüm ki eve gelene kadar bekledim, ama nasıl gittiğini ona bildireceğime söz vermişim.

"Abby?" diye sordu, ilk zil sesinde telefonu açarak. "Her şey yolunda mı?"

Daha önce ona kızgın ve üzgün olmama rağmen, onun sesini duyunca bedenim daha huzurlu hissetti. Sadece onun yapabileceği yumuşak ve nazik bir şekilde adımı söylediğini duymak tedirginliğimi kısmen silmişti.

"Evet," dedim gülümseyerek. "Her şey çok iyi."

Sesindeki rahatlamayı duydum. "Bunu duyduğuma çok sevindim."

Bay Black ile görüşmeniz iyi geçti mi?"

"Sanırım öyle diyebilirsiniz." İnanamıyordum bir sonraki kelimeleri söylemeye hazırlanıyordu.

"Televizyona çıkmamı istiyorlar."

"Ne?"

"Biliyorum. Aynen söylediğim gibi."

"Televizyonda ne yapıyordun?"

"Sadece Pazartesi günleri, blogla bağlantılı olarak izleyicilerle soru-cevap oturumu için." Aceleyle ekledim,

"Dediler ki

tanınmamak için kılığını değiştirirlerdi." "Bu inanılmaz. Ne büyük bir fırsat."

Bedenimde süregelen gerginlik onun olumlu sözleriyle yok oldu. O bunları söyleyene kadar heyecanlanmayacağından ya da bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmeyeceğinden ne kadar korktuğumu fark etmemiştim. Onun iznine ihtiyacım olmamasına rağmen, onayını arzuluyordum.

"Sence kulağa hoş geliyor mu?" Ben sordum.

"Bence iyinin de ötesinde. Bence harika." Sesi alçaldı. "Sadece seni dünyanın geri kalanıyla paylaşmaya hazır olduğumdan emin değilim. Seninle baş başa kalmak hoşuma gidiyor."

"Salı'dan Pazar'a kadar hala benimle olacaksın. Sen sadece Pazartesi günleri paylaşmak zorundayım. Ve sadece on dakika kadar." "Bilemiyorum. On, yirmiye dönüşecek. Yirmi de otuza.

Farkına bile varmadan ünlü olacaksın ve bizimle hiçbir şey yapmak istemeyeceksin."

Şaka yapıyordu ama ses tonunda gerçek bir endişe olup olmadığını merak ettim. Birbirimizin yanından ayrılmamıştık. en iyi şartlarda. Bana televizyonda bir pozisyon teklif edilmesiyle birlikte bu durum, muhtemelen derisinden sürünmeye hazır olduğunu düşündüğü herhangi bir planın yeterince dışındaydı.

"Böyle bir şey asla olmayacak," diye teminat verdim.

"Dünya

Pazartesi geceleri on dakikalığına bana sahip olabilirsin ama bu senin olduğum gerçeğini değiştirmez."

"Tartışmamızdan nefret ediyorum," dedi durup dururken. Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Ben de öyle."

* * *

Öğleden sonra erkenden eve geldim. Linda bir not bırakmış. Çocukları Felicia'yı görmeye ve ikizlere eşlik edip beladan uzak tutmaya götürdüğünü söyledi.

Gazeteyi sabah erkenden yere bıraktığım yerden aldım. Gazete okumayalı ve bir fincan kahve içmeyeli uzun zaman olmuştu ve şu anda

Yapılacak mükemmel bir şey gibi geldi.

Kütüphanedeki koltuğa kıvrılmış, yanımda kahvemle siyaset sayfasını çeviriyordum. Neredeyse kaçıırıyordum.

onu. Kâğıt tam doğru yerden kırışmasaydı, onu asla göremeyecektim. Ama kâğıt kırıştı ve ben onu düzeltirken başparmağımın Nathaniel'in resminin yanında olduğunu fark ettim.

Daha yakından bakarken ellerim titredi. Resmin öznesi o değildi; bu onur, az önce kamu fonlarını kötüye kullanmakla suçlanan konsey üyesine aitti.

Nathaniel, bir bağış toplama yemeğinin fotoğrafında yakınlarda oturmak gibi bir talihsizliğe sahipti. Nathaniel ve akşam yemeği randevusu.

Charlene. Bazı kadınların doğuştan sahip olduğu o doğal güzelliğe sahipti. Charlene'den hatırladığım Ama profil resminden daha da belli oluyordu. Bu rahatsız edici olsa da, göğsümü geren şey fotoğrafçının bilmeden yakaladığı bakıştı. Nathaniel ve sevgilisi birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı, etraflarından tamamen habersizdiler.

Kağıdı yere bıraktım. Onları barda gördüğüm gün mü yoksa başka bir zaman mı çekilmişti? Nathaniel'in tam olarak ne giydiğini çıkaramadım ama Delaware'de çekildiğini varsaydım.

Kafamda oluşan düşünceler hoşuma gitmiyordu. Beni asla aldatmayacağını biliyordum ama Bir kadınla baş başa yemek yediği ya da öğle yemeği yediği ve bana bundan bahsetmediği kalmıştı. Bu da pek hoşuma gitmedi.

Beynimin bir kısmı, ikinci derece kanıtlar dedi.

Bir başkası, "Yine de oldukça can sıkıcı" dedi.

Onu aramalıyım. Onu arayıp bu konuyu konuşmalıyım. Ama ne kadar çok düşünürsem, o kadar az iyi bir fikir gibi geliyordu.

Bu konuyu açmanın kulağa hoş gelmeyen bir yolu yoktu. Suçlayıcı. Ve zaten onun için bir kez kavga etmiştik. Ayrıca, bir şey olmadığını biliyordum.

Linda'nın araba yoluna girerken çıkardığı ses Apollo havlamaya başladı ve ben de Charlene ile Nathaniel'i daha sonra düşünmeye karar verdim.

* * *

O gece daha sonra konuyu açma fırsatı buldum. Çocukları yatırmıştım ve her yer sessizdi. Nathaniel evindeydi. ofiste çalışıyordu. Gazeteyi masamın üzerinde bıraktığım yerden aldım ve onun resmine doğru açtım.

Odaya girdiğimde başını kaldırdı. "Abby?"

Resmi görebilmesi için kâğıdı yere bıraktım. "Bu biz Delaware'deyken mi çekildi?"

Yere bakarken gözleri büyüdü. "Kahretsin, bir kamera görmedim."

"Gerçekten mi? Böyle mi cevap vereceksin? Kamera görmedin mi?"

Kâğıdı aldı ve daha yakından baktı. "Evet, bu biz Delaware'deyken çekildi."

Kollarımı kavuşturdum ve bekledim.

"Ne söylememi istediğini bilmiyorum," diye devam etti ve sesi yorgun geliyordu. "Onun hakkında zaten bir kez tartıştık. Tekrar tartışmak istemiyorum."

Masasının karşısındaki deri koltuğa oturdum. "O zaman bu konuyu tekrar açmayalım. Bana onunla ne işin olduğunu söyle."

Dudakları birbirine sıkıca yapıştı ve uzun bir süre hiçbir şey söylemeyeceğini düşündüm. Ama sonra içini çekti. "Ona bir pozisyon teklif ettim."

Ayağa fırladım. "Sen ne?" "Kâr amacı gütmeyen kuruluşu yönetiyorum."

Kahretsin. Gerçekten de kâr amacı gütmeyenlermiş. Volta atmaya başladım. Ve ona bir iş mi teklif etmişti? O asla gitmeyecekti ve ben de onun hakkında bir şeyler duymak, onunla konuşmak ve sosyal olmak zorundaydım.

"Bunu neden yapasın ki?"

"Biliyorsun, işle ilgili kararlarını rutin olarak sorgulamak gibi bir alışkanlığım yok." Gözlerini kısmıştı. "Otur. Başımı ağrıtırıyorsun."

"Hayır," dedim ve sandalyenin arkasında durup arkasına tutundum. "O bir bela. Neden belayı işe alasın ki?"

"Kendisi son derece nitelikli ve özgeçmişini çeşitlendirmek istiyor. Bu uzun bir süre için olmayacak."

"Bunun kötü bir karar olduğunu düşünüyorum."

"Bunun sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum. Ama bilmeniz gerekiyorsa, bu iş için en iyi kişi o, bu işi üstlenmeye istekli ve bunu benim yapamayacağım bir şeye dönüştürebilir."

"Ve bizim için sorundan başka bir şeye neden olmayacağını biliyorsun."

Hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı. Gözlerinde hayal kırıklığı vardı. "Onunla sorunun ne? Seni daha önce hiç böyle görmemiştim. Birlikte oynadığım kadınların yanında böyle davranmıyorsun."

"O kadınlar geçmişte kaldı. O tam burada, bedende ve şimdi."

"Onunla bir şeyler yapmak isteyeceğimden mi korkuyorsun?" diye sordu.

Bunu düşündüm. "Hayır," dedim dürüstçe. "Güvenmediğim kişi o."

"Her zaman kadınlarla birlikteyim. Her sabah diyorsun ki Bana veda et ve bahse girerim ki dünyanın en kötü kadınlarının pençesine düşmek için o kapıdan çıkıp gideceğimi asla düşünmüyorsundur."

Peki onda beni rahatsız eden şey neydi? "Onda hoşlanmadığım bir şey var. Ne olduğunu anlayamıyorum."

İçini çekti ve masasının üzerindeki kâğıtları karıştırdı. "Sen eğer görevi kabul ederse bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmak zorunda kalacak."

Homurdandım. "Sözlerimi unutma. Buna pişman olacaksın."

"Anlayışınız için çok teşekkür ederim. Uyarınız dikkate alınmıştır."

Bunu biraz alaycı bir şekilde söyledi ve bu beni sinirlendirdi. Onu bu kadar kızdırmak için ne söyleyebileceğimi düşündüm.

benim kadar kızgındı. "Bu hafta sonu senin tasmanı takmak istemiyorum."

Ama sözlerim onun üzerinde istediğim etkiyi yaratmadı. Sakince gözlerimin içine baktı. "Bu bir sorun olmayacak. Benimle yaşadığın güven sorununu çözene kadar tasmamı takmana izin vermeyeceğim."

"Ne?" diye sordum. Onu yanlış anladığımdan emin bir şekilde sordum.

"Bana güvenmiyorsan tasmamı takamazsın. Bu yüzden güvenilir olduğuma bir kez daha inanana kadar tasmamı takmayacaksın."

"Aynı şey değil."

"Öyle," diye ısrar etti. "Tasmamı kabul etmeden önce bana her konuda güvenmek zorundasın. Şüpheyeye yer yok."

"Mantıksız davranıyorsun."

Sanki beni duymamış gibiydi. "Sana daha sonra söyleyecektim ama şimdi söyleyeceğim. Yarın eve geç geleceğim çünkü Charlene ile geç saatte bir toplantım var."

"Onunla buluşacak mısın?"

"Teklifimi kabul etmesini bekliyorum."

Beni daha da kızdıracak çok az şey söyleyebilirdi. "Kutlama için akşam yemeğine çıkacak mısınız?"

"Kahretsin, Abby."

"Bence bu makul bir soru."

"'Makul' tanımınızla ilgili bir sorunum var." "Ve hala soruma cevap vermediniz."

"Hayır," dedi soğuk bir sesle. "Onunla akşam yemeği yemeyeceğim. Evime, karıma ve çocuklarıma döneceğim. Çünkü istediğim bu ve burası benim yerim." Ayağa kalktı. "Neden yatağa gitmiyorsun? Ben bu gece misafir odasında olacağım."

"Bunun gerçekten abartılı olduğunu düşünüyorum."

"Hayır, değil," dedi. "Sana düşünmen için zaman veriyorum,

Çünkü biliyorum ki gerçeği arayacaksın ve bulduğunda da seni bana geri getirecek."

Bütün gece dönüp durdum. Bir konuda yanılmıştı: Ondak uzak olmak beni yatıştırmamış ya da sakinleştirmemişti. Beni sadece daha sinirli yapmıştı. Charlene'le buluşmasını düşünüyor ve yastığımı yumrukluyordum.

Sesi ilk duyduğumda hayal gördüğümü sandım. Ama yumuşak ve tatlı bir şekilde devam etti ve ne olduğunu anladığımda gözlerim yaşlarla doldu.

Nathaniel piyano çalıyordu.

İyi çalmasına rağmen, gecenin bir yarısı çalmasının sadece iki nedeni vardı: kızgın ya da sıkıntılı. Ruh hali şarkı seçimini belirliyordu, bu yüzden seçtiği melankolik, unutulmaz güzellikteki melodi, üzerinde çalıştığı şeyin öfke olmadığı anlamına geliyordu.

Yine de saat iki geç olmuştu. O da benim gibi uyuyamamış mıydı? O oynarken ben de aşağıya inip onunla oturabilirdim. Bu ikimize de yardımcı olabilirdi.

Sonra aklıma geldi: Belki de uyuyamadığı için geç saate kadar ayakta değildi. Belki de Charlene ile konuştuğu için geç kalmıştı.

Yorganı çektim ve başımı yastığın altına gömdüm. Müzikten uzaklaşmak için her şeyi yapardım.

* * *

Ertesi sabah erkenden işe gitti, ben kalktığımda o çoktan evden çıkmıştı. Çocuklar için mutlu bir yüz ifadesi takındım ama Elizabeth'i anaokuluna bırakır bırakmaz Henry ve ben Felicia ve Jackson'ın evine gittik.

Jackson biz geldiğimizde Henry'yi aldı ve başıyla yatak odasını işaret etti. "O içeride. Dikkatli olun."

Söyleyeceği olumsuz bir şeyle başa çıkabilecek kadar kötü bir ruh halinde olduğuma bahse girmeye hazırdım. Ve birbirimizi ruh halimi bilecek kadar uzun süredir tanıyorduk. Ya öyle ya da Nathaniel bana asla poker oynamam gerektiğini söylerken haklıydı.

Düşündüğüm gibi, Felicia yatağının yanına oturur oturmaz bunu anladı.

"Birinin morali bozuk," dedi.

Yatağa uzanmış, etrafı yastıklarla ve düğümlenmiş iplik yumaklarına benzeyen şeylerle çevriliydi,

bir şekilde örgü şişlerine bağlıydı. Gerçekten bir şey örüp örmediğini anlayamadım.

Sorusunu duymazdan geldim ve tanımlanamayan iplik parçasını işaret ettim. "Nedir o?"

Her şeyi yatağın ucuna itti ve üzerini bir battaniyeyle örttü. "Çok ama çok kötü bir fikir. Jackson kendime örgü örmeyi öğretirsem, bütün gün burada tıkılıp kalırken zihnimi meşgul edecek bir şey bulabileceğimi düşündü."

"İşe yaramadı, ha?"

"Hayır, aklımı meşgul eden tek şey ona iplikle işkence etmenin yeni yollarını bulmak. Ya da örgü şişleriyle."

Güldüm. Zavallı Jackson. "Şimdiye kadar kaç tane buldun?"

"Kırk iki. Onları yazdım; görmek ister misin?"

Ciddi olduğuna dair bir his vardı içimde. "Ben almayayım."

Omuz silkti. "Ona bu kadar olduğunu söyledim. Bundan sonra işim bitti. Rahim kapandı."

"Henry doğduktan sonra Nathaniel'e de aynı şeyi söyledim." "Üç numaraya gitmeyecek misin?"

"Çocukların yetişkinlerden sayıca fazla olmaması gerektiğini düşünüyorum." "Evet, şey," dedi. "Jackson'ın hiçbir zaman gerçekten büyüdüm."

"Başka türlüünü istemezsin."

Gülümsemesi düşüncelerini daha söylemeden ele veriyordu. "Hayır, yapmazdım. O koca sersemi tüm kalbimle seviyorum. Bunu sadece onun için yapıyor olabilirim" - karnını işaret etti

-"Tekrar."

Felicia hamile olmaktan hoşlanmıyordu. Sonsuza kadar sürmeyeceğini bildiği için bununla başa çıkabileceğini söyledi. Ben ise

Öte yandan, her iki hamileliğimden de büyük keyif aldım. Elimi karnımın üzerine koymayı, içimde büyüyen hayatı hissetmeyi seviyordum. Nathaniel ve benim kendimizden daha büyük bir şey yarattığımızı bilmek.

"Son zamanlarda neler yaptığını anlat bakalım," dedi.

Genelde başkalarının nasıl olduğunu soran biri değildi.

İsteği beni biraz hazırlıksız yakaladı. Ama yanına
oturduğumda

yatağında, ellerini zarifçe kucağına koydu ve tüm dünyaya bir kraliçe gibi baktı. Başını biraz sola eğdi.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Bütün günüm var," dedi.

"WNN'den bir telefon aldım. Beni çağırdılar ve yeni bir pozisyon hakkında konuşmamı istediler."

Mükemmel yontulmuş kaşlarından biri kalktı. "Öyle mi?" "Televizyonda. En azından haftada bir kez."

"Ne için?"

"Blog için bir bağlantı."

Kısık bir ısıklık çaldı. "Sapıkça seks hakkında yazmak yeterli değil. Televizyona çıkıp bunun hakkında konuşmak zorunda mısınız?"

"Felicia," diye azarladım. "Benden bahsediyoruz. Televizyonda. Biraz heyecan iyi olurdu."

"Evet, artık sokakta yürürken ya da alışverişe gittiğinizde herkes sizi BDSM kadını olarak tanıyacak."

"Beni gizleyecekler."

"O zaman sen de gizemli BDSM kadını olacaksın."

"Kim sokakta yürürken ya da alışveriş yaparken tanınmaz ki?" diye ekledim.

"İşte bu." Gözlerini kısmıştı. "Bana burada gerçekten ne yaptığını söyle."

"Seni görmeye geldim." Sözlerim kulağıma aceleyle söylenmiş ve uydurulmuş gibi geldi. "Bunu neden sorguluyorsun ki?"

"Burada olduğun süre boyunca alyansını çevirip durdun."

Haklı olduğunu görmek için yere baktım. Ne yaptığımın farkında olmadan, evlilik yüzüğümü baş ve işaret parmaklarımla arasında döndürüyordum. Yüzüğü son bir kez çevirdim.

"Nathaniel ve ben kavga ettik." Hatırlayarak başımı salladım. "Ya da ayrı bir odada yatmasaydı kavga ederdik."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Öyle olduğunu düşünmemiştim. Hiçbir zaman boş gevezelik yapan ya da başkalarına Nathaniel hakkında şikâyet eden biri olmamıştım. Sadece Bunu yapmak ona hakaret olurdu. Ayrıca şikâyet edeceğim insanlara da haksızlık edeceğimi düşünüyordum. Neden evliliğimdeki tüm olumsuzlukları onlara yükleyeyim ki? Çünkü tanıdığım kadınlar çoğunlukla böyle yapardı. Daha sonra şikâyet ettiğim kişinin yanında olduğumda, her şey garip hissettiriyordu. En azından benim açımdan.

"Hayır," diye cevap verdim. "Onu bir daha gördüğünde bıkkınlık duymanı istemiyorum."

"Tamam, sen bilirsin."

Jackson kafasını kapı aralığından içeri uzattı. "Hey, Abby, çocuklara atıştırmalık bir şeyler getiriyordum, sana yiyecek ya da içecek bir şeyler getirebilir miyim?"

Nathaniel'in kuzeni kocaman bir adamdı ama sevimli bir gülümsemesi ve şakacı bir tavrı vardı. Aslında onu kızgın ya da yüzünü aydınlatan bir sırıtış ya da gülümsemeden başka bir şeyle gördüğümü hiç hatırlamıyorum. Çocuklarla arasının çok iyi olduğunu söylemeye gerek bile yoktu.

"Hayır, ben iyiyim, teşekkür ederim."

"Neden sen, Nathaniel ve çocuklar bu akşam yemeğe gelmiyorsunuz? Sizi uzun zamandır görmedik."

Çok cazipti. Felicia ve Jackson'ın yanında olmayı seviyordum ve çocukları da çok hoş bir eğlence kaynağıydı. Ama Nathaniel ve benim yaşadığımız sorunlar göz önüne alındığında bu garip olurdu.

"Yapmasam daha iyi," dedim ona. "Gerçekten yorgunum ve Nathaniel

bu gece geç kalabileceğini söyledi. Şehirde bir toplantısı varmış." Tabii ki Felicia'nın kulakları bu söz üzerine dikildi.

"Pekala, kocanızla konuştuğunuzda beni aramasını söyleyin. Bir şeyler ayarlarız." Odayı geçip Felicia'nın hâlâ oturduğu yere gitti ve dudaklarını onun yanağına değdirdi. "Yemeğe hazır mısın?"

Ona bir şeyler fısıldadı ve o da sadece güldü. "Felicia'ya bir şey öğretebilecek birini tanıyor olamazsın.

"Örgü örmek ister misin?" diye sordu, battaniyeden kaçan iplik yığınının bakarak.

"Hayır, bildiğimi söyleyemem. İsterseniz birkaç sesli kitap getirebilirim. Oh, biliyorum! Yabancı dil CD'lerine ne dersiniz? Yeni bir dil öğrenebilirsin." Felicia'nın bana nasıl baktığını görene kadar kulağa harika bir fikir gibi geliyordu.

"Ciddi misin?" diye sordu. "İkinci bir dil öğrenmek mi?"

Jackson "Bence bu harika bir fikir," dedi ve ardından gözlerinde şakacı bir muziplikle karısına doğru eğildi. "Sen İtalyanca öğrenmeliyim ki bir dahaki sefere İtalya'ya gittiğimizde pizzamda yumurta olmasın." Sanki tadını hatırlıyormuş gibi ürperdi. "İğrenç."

"Sanırım orası Fransa'ydı," diye yanıtladı Felicia. "Ve çok lezzetli olduğunu düşünmüştüm."

"Çünkü garip ve tuhaf yemeklerden hoşlanıyorsun," diye alay etti. "Pizzamda istediğim tek tavuk parçası et."

Ayağa kalktım. "Henry ve ben eve gitsek iyi olacak." Eğildim ve ona sarıldım. "Bu hafta sonu tekrar geleceğim."

* * *

Henry eve gelir gelmez uyumaya gitti.

İkizlerle oynamak onu yormuş olmalı. Ayakkabılarımı çıkardım, Apollo'yu dışarı çıkardım ve kendime bir fincan kafeinsiz kahve yaptım. Nathaniel yanımda olsaydı, o lezzetli sıcak kakaosunu yapardı ama ben hiçbir zaman onunki kadar iyi bir fincan yapamamıştım, bu yüzden kahve ile yetindim.

Televizyonu açtım ve birkaç kanal arasında gezindim ama hiçbir şey dikkatimi çekmedi. Film izleyecek havada değildim.

Sehpanın üzerinde okunmamış ciltsiz bir kitap vardı ama yine romantik bir kitaptı ve şu anda içimde bir kitap okuma isteği yoktu.

Telefonumu çıkardım ve başparmağımı Nathaniel'in iletişim bilgilerinde gezdirerek ona bir mesaj göndermek isteyip istemediğime karar vermeye çalıştım. Ama isteydi ve onu Charlene'le yatmakla suçladığımdan beri, onu kontrol ettiğim izlenimini vermek istemiyordum.

E-postalarımı göz gezdirdim ve bloga çok sayıda soru geldiğini fark ettim. Parmaklarımla dokundum telefonun üst kısmına karşı. Belki birkaçına blogda cevap verebilirim. TV programımın nasıl olacağına dair bir teaser gibi.

Çantamdan dizüstü bilgisayarımı aldım ve çalıştırdım. Sadece birkaçına cevap verecektim ve her şeyi kısa tutacaktım. Ben bir terapist değildim. İlk soru kolaydı.

Sevgili itaatkar eşim,
Bir sahne sırasında hiç sinirlendiniz mi?

Kontrolsüz

Hızlı bir cevap yazdım.

Sevgili Kontrolsüz,
Evet, var. Ama çoğu zaman Efendimi hayal kırıklığına uğrattığım için kendime kızıyorum. Kendinizi odaklanamayacak kadar öfkeli bulursanız, güvenli bir şekilde konuşmalı ve neler olup bittiğini Dom'unuzla tartışmalısınız.

Gizli İtaatkar Eş

İkinci soru beni güldürdü.

Merhaba,
Sesin ateşli geliyor. Bana numaranı verir misin?

Seksi Dom Dostum

Bunu görmezden gelmem gerektiğini hissediyordum ama cevabımı yazmaktan kendimi alamadım.

Dostum,
Mutlu bir evliliğim ve tek eşli bir ilişkim var. Bir itaatkâr olmakla hiçbir ilgisi yoktur.

karışık. Tam tersi, eğer gerçekten bir Dom iseniz bilmeniz gerektiği gibi.

Gizli İtaatkar Eş

Birkaç tanesine daha cevap verdim. Bir tanesi kurgusal olmayan kaynakları sordu ve ben de yolculuğumun başlarında bana yardımcı olan birkaç tanesini listeledim. Bir diğeri ise şu konuda fikrimi sordu çevrimiçi web siteleri. İyi yönetildiğini duyduğum bazılarının isimlerini verdim ve standart güvenlik, daha fazla güvenlik ve asla yeteri kadar güvenlik alamazsınız uyarılarımı yaptım. Yine de bir sonraki soru parmaklarımı hareketsiz bıraktı.

İtaatkar eş,

Efendime teslim olmak neden bu kadar zor? Bunu yaptığımda, derin ve neşeli bir huzur hissediyorum, ama yine de kendimi buluyorum
Bir dahaki sefere mücadele etmek.
Ben gerçek bir itaatkâr değil miyim?

Merak Ediyorum

Bilgisayar ekranı bulanıklaşana kadar soruya baktım. Soruyu kendim de yazabilirdim. Benim de zorlandığım bir konuda nasıl tavsiye verebilirdim? Ben kim oluyordum da bu kişiye ne yapması gerektiğini söyleyebiliyordum?

Soruları yanıtladığım belgeyi kaydettim ve yeni bir belge açtım. Soruyu belgenin en üstüne yapıştırdım. ve sonra parmaklarımın uçmasına izin verdim.

Sevgili Merak Ediyorum,

Size tavsiye verecek konumda olmadığımı söyleyerek başlıyorum. Cinsel bir itaatkâr olduğumu fark etmekte hiç zorlanmasam da, bir itaatkâr olarak yaşamak çoğu zaman olması gerekenden daha zor oldu.

Sizin gibi ben de bir sahnenin ortasında kendimi en çok gerçek benliğim gibi hissediyorum. Genellikle bir sahneden hemen önce kendimi Üstadıma teslim etme özgürlüğüne izin vermekte zorlanıyorum. Ya da günler sonra

Neden kendimi ona verme ihtiyacı hissettiğimi sorguluyorum.

Bu mücadeleyi neden verdiğimizi bildiğimi iddia etmeyeceğim ve hala bu savaşla mücadele ettiğim için size herhangi bir tavsiyede bile bulunamam. Bunun yaygın olduğunu söyleyebilirim. Biz "BEN, BEN, BEN" diye düşünmeye şartlandırıldık ve bunu bir kenara bırakmak bizim için çok zor. Şimdi bunları yazarken komik geliyor, çünkü sadece bir kenara koyunca "BEN, BEN, BEN" oluyor. tamamen tatmin oldum.

Peki neden her seferinde aynı kavgayı yapıyoruz? Yine bilmiyorum. Bunu açıklamaya en çok yaklaşılabildiğim şey, bunu doğumla kıyaslamak. İlk çocuğumla doğumun ortasındayken Bunu bir daha asla ama asla yaşamayacağıma yemin ettim. Yine de üç yıldan kısa bir süre sonra ikinci bir çocuk sahibi olmaya karar verdik. Zihin gerçekten bir gizem; bazı şeyleri nasıl unutuyor, asla bilemeyeceğim.

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bence sen bir ita a t k â r s ı n . Ya da en azından, söylediklerinin tanımlanması, OLMADIĞINIZ anlamına gelir. Ben de aynı sorulara sahip olsam da, en içteki ruhum sadece ben olduğumda bütündür Efendime tamamen teslim oldum ve itaat ettim.

Anlayışlı sorunuz için teşekkür ederiz!

Gizli İtaatkar Eş

İç çekerek dizüstü bilgisayarımı kapattım ve etrafıma bakındım.
boş oda. Ardından gelen durgunluk ve sessizlikte nihayet anlamaya başladım. Ve yazacak bir şeyim daha vardı.

Usta,

Tartışacak çok şeyimiz olduğunu biliyorum. Dünün aksine, şimdi bunu dört gözle bekliyorum. Bizi bir araya getiren şeyin farklı rollerimiz olduğunu biliyorum, ancak aynı şekilde bize en

çok çekişme getiren şey de bunlar.

En kötü zamanlarımızda bile, senin
sevginden asla şüphe etmedim.
bana bağlılık. Umarım siz de aynı şeyi
söyleyebilirsiniz.

Seni yatak odasında bekliyorum.

Sonsuza kadar senin,
Abigail

On Üçüncü Bölüm

Eve girdiği anda anladım. Yatak odasındaki yerimden gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım, Kapıdan içeri girdiğinde mükemmel görünmemi sağlamak için pozisyonumda küçük değişiklikler yapıyordum.

Zihnimde, göze çarpan bir yere bıraktığım notu bulduğunu hayal ettim ve günün erken saatlerinde yazdığım kelimeleri kafamda tekrarlardım. Ondan daha geç olmuştu.

Normalde eve gelirdi ama Charlene ile buluşacağını söylediğinde düşündüğüm kadar geç değildi. O gün Çocukların çoktan yatmış olacağı kadar geç bir saatte.

Ben onun tasmaını takarken konuşmaktan ve bir şeyler tartışmaktan hoşlanmazdı. Belki de bu durumdan hoşlanmıyordu.

çıplak ve yatak odasında dizlerimin üzerinde onu bekliyordum. Kendimi onun gelişine nasıl hazırlayacağımı düşündükten sonra, mantıklı başka bir yol bulamadım.

Ayak sesleri koridorda yankılandı ve kapının girişinde durdu. Benimle kimin konuşacağını merak ediyordum. kocam mı yoksa efendim

mi? "Abigail."

Evet.

Bugün öğleden sonra blog okuyucusunun gönderdiği soruya cevap olarak yazdığım kelimeleri hatırladım. Bu pozisyonda ruhumu tatmin bulacağım. Bedenim zihnimin derinliklerine kaydı.

"Ne notu ne de seni böyle beklerken bulmayı bekliyordum," dedi.

"Dürüst olmak gerekirse, bana tasmanı takamayacağımı söylediğinde ben de takmayı düşünmüyordum."

Derin bir iç çekti ve odanın içinde biraz daha yürüdü. "Bugün evde de kalabilirdim. Tamamen değersizdim."

"Özür dilerim efendim. Gününüzü daha da zorlaştırmak istememiştim."

"Bunu zorlaştırmadın. Bir sürü şey düşündüm şeyler." Tekrar konuştuğunda sesindeki gülümsemeyi duydum. "Ve sen orada olsaydın, bir sürü şey yapmazdım. düşünmek."

"Katılıyorum," dedim ve gülümsememin onunkiyle eşleştiğinden eminim. "Ben de çok düşündüm."

"Eve dönmek üzere yola çıkmadan önce blogunuzu okuma fırsatım oldu."

Günün erken saatlerinde, yanıtladığım soruları paylaşmıştım.

Kısa bir süre sonra Meagan aradı ve ofisin soru yağmuruna tutulduğunu, programda cevaplamaya karar verdiklerimi seçebileceğimi söyledi. Bir toplantımız vardı.

İnce ayrıntıların üzerinden geçmek için önümüzdeki hafta başında planlandı. "Umarım gönderimi beğenmişsinizdir, efendim."

"Ben yaptım." Kıkırdadı ve bu ses beni gülümsetti. "İ Özellikle de size asılan beyefendiyi geri çevirmeniz çok hoşuma gitti."

Güldüm. "İnsanların nasıl davrandığına şaşırmaktan asla vazgeçmeyeceğim, efendim."

"Katılıyorum. İnsanlar eğlenceli."

Onun bu sözlerini sessizlik izledi ve kısa süren şenlik odayı terk etti. O ayağa kalkarken yatak hışırdadı.

"Delaware'de, küçücük bir saniye için bile olsa seni aldatabileceğimi düşündüğün aklıma geldiğinde, yıllardır hiç sarsılmadığım kadar sarsıldım. Beni düşünmen bunu yapabilir."

"Özür dilerim." Sözleri karnıma inen bir yumruk gibiydi.

"O gece odaya girmemeliydim. O kadar kızgınken seni asla almamalıydim ama kendime hala benim olduğunu kanıtlamalıydim." Yüzümü çerçeveledi

elleriyle alnını benimkine bastırdı. Nefesi tenime karşı ılıktı. "Kendimi bir pislik gibi hissettim ve bir parçam bunu sana söylemek istemedi çünkü biliyorum ki ve bunu söylediğimi duymanın seni inciteceğini biliyorum. Ve senin canının yanması bana acı veriyor."

"Yine de bana anlattığına sevindim." Ama haklıydı: sözlerimin ve davranışlarımın onu nasıl olumsuz etkilediğini duymak kolay değildi, ama bana söylemekte haklıydı. Bilmem gerekiyordu, tıpkı beni incittiğinde ona söylemem gerektiği gibi.

"Hisleriniz asla yanlış değildir. Onlara sahip olma hakkın var ve sana asla aksini söylemem. Ama şunu bilmelisin ki Benim de nasıl hissettiğimi ve bana güvenmiyormuşsun gibi görünen şeyler söylediğinde ve yaptığında? Bu beni de incitiyor."

"Charlene konusunda sana güveniyorum," dedim. "Evliliğimize zarar verecek ya da dürüstlüğünden ödün verecek bir şey yapmayacağını biliyorum."

"Bunu söylediğinizi duymak güzel, çünkü işten sonra kendisiyle görüştüğümde pozisyonu kabul etti."

Bu kadarını bekliyordum, o yüzden bunu söylediğini duymak beni şaşırttı. Beni şaşırtan şey, bunun beni düşündüğüm gibi etkilememiş olmasıydı. İtaatkâr doğamla mücadelem normal olduğunu ve diğer itaatkârların da yaşadığı bir şey olduğunu fark etmek, kıskanç hissetmemin Nathaniel'e güvenmediğim anlamına gelmediğini anlamama yardımcı oldu. O kadının sorusu, çelişkili duygular yaşamamanın insani bir şey olduğunu hatırlamama yardımcı oldu. Ama ben Nathaniel'e her zaman güvenmişim ve en önemli şey de buydu. Charlene'e güvenilip güvenilmeyeceği ayrı bir konuydu ama bunun bir önemi olmadığını da fark ettim çünkü onu idare edebileceğine güvenebilirdim.

"Doğru kararı verdiğinizizi biliyorum. Uzun süredir bu işi yürütüyorsun ve bir o kadar uzun süredir de kâr amacı gütmeyen kuruluşu denetliyorsun. Eğer ne yaptığınızı bilmiyor olsaydınız, ikisi de bugünkü kadar iyi durumda olmazdı."

"Bunu söylediğiniz için teşekkür ederim ama zaman

zaman hata yaptığım oluyor. Ancak Charlene'i işe almanın bir hata olmadığına eminim.

onlardan biri."

"Artık bundan şüphem yok,
efendim." "Teşekkür
ederim."

Hareket etti ve arkamda durdu. Parmak uçları enseme
değdi ve dokunuşuyla ürperdim.

"Başka bir şey daha." Parmakları saçlarıma dolandı. "Sana
bir sorum var güzelim. Bunu senin yönteminle mi yoksa
benim yöntemimle mi yapacağız?"

Kalbim boğazımda güm güm atıyor, ona ve yaptığı şeye
duyduğum ihtiyaç artıyordu. Zar zor "Sizin yolunuzdan
efendim" diyebildim.

Saçlarımdaki parmakları kıvrıldı ve gözleriyle buluşmam
için beni çekti. "Emin ol, Abigail."

Gözlerin ruha açılan pencereler olduğunu söylerler ve o
anda bu doğrudu. Aradığım cevapları onun gözlerinde
buldum. "Hiç bu kadar emin olmamıştım efendim."

Hemen cevap vermedi ama acele etmedi,
Sözlerimi doğrulamak için yüz ifademi inceliyor gibiydi. Her
ne arıyorsa, kendi özellikleri
rahatladı ve fısıldadı, "Şimdi benim için ayağa kalk."

Ayağa kalktığımda elini saçlarımdan çekmedi ve beni
kollarının arasına aldı. Başını benimkine doğru eğerek
dudaklarıma doğru mırıldandı: "Seni özledim."

Kollarımı ona doladım. Onun kucağında korunmak çok iyi
hissettirdi. Bir kez daha memnun bir şekilde iç çektim.
"Sensiz hayat çok yalnız."

Dudakları yavaşça benimkilerin üzerinde gezindi, arayış
içindeydi, dile getiremediği sorulara cevap arıyordu.
Öpüşünde bir okşayış gibi hissettiren nazik bir yumuşaklık
vardı. Ve o zaman

Sadece ağzıyla nazik bir ısırmaya başladı, zevkle inledim ve
öpücüğü derinleştirmeye çalıştım.

Geri çekildi ve tenime doğru fısıldadı, "Benim yolum."

Tırnaklarımı sırtındaki kumaşın üzerinde gezdirdim. "Seni
istiyorum." Bu bir ihtiyaçtı, beni daha da yaklaştırmaya ve
ona sahip olmaya zorluyordu.

"Benim yolum," dedi tekrar ve sözlerini şöyle pekiştirdi
ellerimi tutup arkama getirdi. "Keep

onları buraya getir."

İtiraz etmek istedim ama yumuşak bir sesle "Abigail" demesi beni durdurdu.

"Seni şimdi almayacağım," dedi. "Ama olsaydım, sana güç kullanarak sahip olmazdım. Seni nazik bir fısıltıyla alır ve en hafif dokunuşla kontrol ederdim. Neden biliyor musun?"

"Sadist olduğun için mi?" Cevap verdim ve biraz da ciddiydim. "Çünkü sana zorla hükmetmiyorum."

Bunu biliyordum elbette. Benim teslimiyetim ona verilmişti çünkü o bunu talep etmemiştii. Yine de sızlanmak istedim.

"Zorla boyun eğme. Korku içinde verilen itaat. Başka bir seçeneği olmadığını düşündüğü için sunulan yakarış. Bunlar bizim dünyamızda yeri olan şeyler değil. Hiçbir ilişkiye ait değiller ve ben de bizim ilişkimizde bunlara yer vermeyeceğim."

"Seni mutlu etmek için mecbur olduğumu düşündüğüm için tasmalı olduğum süreyi uzatmak istediğimi söyleyeceğimden mi korkuyorsun?" Gözlerimi ona diktim.

"Beni bundan daha iyi tanımıyor musun?"

"Eskiden ben de öyle düşünürdüm."

Bu acıttı. Beni artık tanımadığını mı ima ediyordu?

İç çekti. "Mesele şu ki, zamanımızı uzatmanın gerçekten yapmak istediğin bir şey olduğunu bilmem gerekiyor."

"Evet, efendim."

"Buna yüzde yüz ikna olmadığım için beni bağışlayın. Bunu daha önce de söyledin, ama bu şekilde değil. davrandın."

Paniklemeye başladım. Ya beni hiç yakalamak istemezse? tekrar? Bu şekilde nasıl yaşayabilirdik? Yaşayamazdık.

"Seni ikna etmek için ne yapabilirim?"

"İlişkimizin nasıl olmasını istediğin konusunda ciddi bir şekilde düşünmeni istiyorum. İyice düşün. Önümüzdeki Cuma akşamı bunu tartışacağız."

Cuma gecesi görüşmek isterse o zaman bir umut vardı, çünkü o gece genellikle beni yakalar. Eğer Her şey yolunda giderse, belki bana tasmaını teklif ederdi. Bir haftadan fazla beklemek zorunda kalacağım için ne kadar sabırsız olduğumu belli etmemeye çalıştım.

"Teşekkür ederim, efendim."

Sadece başını salladı. İşim başımdan aşkındı.

* * *

Ertesi Cuma gecesi çocuklar yattıktan sonra onunla kütüphanede buluştum. Henry yeni bir antibiyotik kullanıyordu ve son birkaç gecedir iyi uyuyordu ve bunun devam edeceğini umuyorduk. Önümüzdeki görüşmenin nasıl geçeceği konusunda biraz gergin olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Sorduğu gibi, bütün haftayı ne istediğimi düşünerek geçirmiştim, Onun istediğini düşündüğüm şeylerin fikirlerimi etkilemesine izin vermemeye çalışıyordum.

Bu bile başlı başına zor bir durumdu. Bir itaatkâr olarak, onun istekleri her zaman herhangi bir karar vermeden önce göz önünde bulundurduğum ana şeylerden biri olmuştur.

Ama ben bunu

Bir kenara çekilip düşündüm, araştırdım ve Christine ile konuştum. Tüm bunlardan sonra oturdum ve ne istediğimi, neyle yaşayabileceğimi ve neyin bir parçası olmak istemediğimi bir liste halinde yazdım.

Listemden yola çıkarak yeni programımızın nasıl olması gerektiğine dair bir plan oluşturdum. Cuma sabahı son bir kez daha gözden geçirdim ve günlüğüme yazdım.

Kanepelerden birinde beni bekliyordu. Kot pantolon ve tişört giymişti ve bir bacağını dizinin üzerine çaprazlayarak oturmuştu. Ben kendimi bir sinir yumağı gibi hissederken onun bu kadar rahat görünmesi gerçekten adil değildi.

"Abby," dedi ve beni hafta boyunca kullandığı ismiyle selamlayarak resmi olmayacağımızı ya da tartışma için rollerimizde olmayacağımızı bildirdi. "Otur bakalım. Görüyorum ki günlüğünü getirmişsin. İsteğimi yerine getirdin mi?"

düşündün mü?"

"Evet," dedim yanına oturarak. "Ama başlamadan önce bilmem gereken bir şey var."

Bu, şu anda aklımda dans eden bir soruydu. Geçen hafta boyunca birkaç kez. İlk bakışta önemli görünmeyen bu durum, hafta ilerledikçe beni daha fazla rahatsız etmeye başladı.

"Bu ne olabilir?" diye sordu.

"Bu ani değişiklik neden?" diye sordum. "Yani, zorluk çıkarmak için falan sormuyorum. Sadece nedenini anlamak istiyorum.

şimdi artan baskınlık ihtiyacı?"

"Düşüncelerimi takip etmenize izin vereceğim," dedi.

"Davranışlarımda ilk ne zaman bir değişiklik fark ettiniz ya da taleplerimde bir artış gördünüz?"

Güzel soru. Ne zaman olmuştu? Geçmişini düşündüm. "WNN'deki pozisyon için teklif almadan hemen önceydi." Gözlerimi kısarak anlamaya çalıştım. "Aslına bakarsanız, büyük değişiklik ben kabul ettikten sonra oldu. Başarılı olduğumda da devam etti." BDSM kulübündeki o korkunç gecenin ardından yazım bu kadar popüler hale gelene kadar bir hafta boyunca oynamamızı önermişti. İkisi bağlantılı mıydı?

"Doğru," dedi. "Bu size ne anlatıyor?"

"Ben olduktan sonra daha talepkar Başarılı mı? Görünüşe bakılırsa bu sizi bir pislik gibi gösteriyor ama niyetinizin bu olmadığını biliyorum."

"Dürüst olduğun için teşekkür ederim," dedi gülümseyerek. "Bu bana bu konuda ciddi olduğunu ve çok düşündüğünü gösteriyor. Eğer bunun beni bir pislik gibi gösterdiğini söylemeseydin, endişelenirdim."

"Ama bunu bir pislik olduğun için yapmadığına göre, başka bir nedenin olmalı."

"Yaptım. İş teklifinden sonraki ilk birkaç hafta, benim kıyafetlerimi giymediğinde nasıl hissettiğini hatırlıyor musun?

Yaka? Nasıl çalıştığınızı ve zihinsel sağlığınızı?"

Tam olarak nasıl hissettiğimi hatırladım. "Yıpranmış ve stresliydim ve hiç iyi çalışmıyordum."

"Doğru," dedi yarım bir gülümsemeyle. "Peki ya benim tasmamı taktığında?"

Ne düşündüğünü hemen anladım. "Charlene ile yaşadığım sorunlar dışında, kendimi huzurlu ve rahat hissettim ve her şey daha yönetilebilir geldi."

"Al bakalım."

Şok içinde ona baktım. "Bir işe girdiğim için mi daha talepkar oldun?"

"Kısmen. Daha başarılı oldukça ve sorumluluklarınız arttıkça, hükmedilme ihtiyacınız da arttı."

Bunu biraz düşünmem gerekecek. "İtaatkar olduğum için mi?"

"Yaratılışınız böyle. Hakimiyete ihtiyacın var, Özellikle de yatak odasında. Profesyonel dünyadaki konumunuzun yükselmesi bu ihtiyacın daha da artmasına neden oldu."

"Bu yüzden Delaware'deyken beni çok zorladın."

"Evet, sınırlarının test edilmesine ihtiyacın vardı. Zorlanmaya."

Bacaklarımı altıma aldım ve kanepeye kıvrıldım. "Bu oldukça iddialı bir söz. Bunun hakkında biraz daha düşünmem gerekecek."

"Elbette," dedi. "Her zaman benim ne düşündüğümü araştırmalı ve kendi fikirlerinizi oluşturmalsınız."

Birkaç saniye sessizlik oldu. Ben olsam da olmasam da Hakimiyet ihtiyacımı değerlendirdiğine inansam da yine de günlüğüm hakkında konuşmak istedim.

"Oyun zamanımızı nasıl artırabileceğimize dair düşüncelerimi not ettim."

"Bu hâlâ peşinden gitmek istediğin bir şey mi? Hakimiyet ihtiyacın hakkındaki inançlarıma karar vermeden önce bile mi?"

Günlüğümü elime aldım ve üzerinde çalıştığım noktaya doğru açtım. "Evet, hâlâ zamanımızı arttırmak istiyorum. Ben olsam

Siz bana nedenlerinizi söylemeden önce bunu istediğime karar vermiştim. Söylediğin hiçbir şey fikrimi değiştirmedii."

"Beni gururlandırırıyorsun, Abby."

Bu sözleri duyunca, son birkaç haftadır yaşadığımız endişenin yarattığı umutsuzluk hafiflemeye başladı. Eski halimize dönmüş değildik ama belki de daha iyi bir yere doğru yol alıyorduk.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Buraya gel." Beni kendine çekti ve kolunu omzuma doladı. "Bana aklında ne olduğunu söyle."

"Yine de tasmanı yirmi dört/yedi takmak istemiyorum."

"Anlaştık."

"Ama her hafta sonu giymeye geri dönmek istiyorum. Çocuklarla biraz zor olacak ama üstesinden gelebiliriz."

"Buna karşı değilim ama Henry ve Elizabeth konusunda bir şeyler yapmamız gerekecek. Onların duyabileceği bir yerde bana 'Efendi' demeni istemiyorum."

"Katılıyorum. Bunu çok düşündüm. Uyku saatlerini daha dikkatli yönetmemiz gerekiyor. Odamız için bir bebek telsizi alıp kapıyı kilitleyebiliriz. Uyanırlarsa onları duyarız ve oyunumuzu bırakıp gerekirse yanlarına gidebiliriz."

Nathaniel başını salladı. "Bence bu harika bir fikir."

"Ben de düşünüyordum. Henry şimdiden çok aktif olmaya başladı, onu Elizabeth'ten daha önce anaokuluna başlatmak isteyebiliriz. Yakınlarda iki yaşındakiler için yarım günlük bir okul buldum. Bu onun için mükemmel olabilir. Ve eğer yapabilirsen

Evde birkaç sabah geçirmeyi ayarlarsak, yakında çok daha fazla zamanımız olur."

"Evet, sanırım bunu ayarlayabilirim. Özellikle de artık Charlene kâr amacı gütmeyen kuruluşun başına geçtiğine göre."

Bakışlarıyla karşılaştım ve gülümsemek zorunda kaldım. O da gülümsedi.

Cesaretlenerek devam ettim. "Ayrıca hafta boyunca oynamak istediğimizde birbirimize verebileceğimiz bir tür işaretin olmasının iyi bir fikir olacağını düşünüyorum."

Buna sırtıttı. "Christine ile konuştun mu?"

Paul'ün karısı çok değerliydi. "Evet, benimle aynı durumda olan birinin görüşlerini almanın iyi bir fikir olacağını düşündüm."

"Daha azını beklemezdim ve bu harika bir fikir. Paul ve Christine sinyal olarak ne kullanıyorlar?"

"Eğer oynamak isterse, tasmayı komodinin üzerine koyacak. Eğer kabul ederse, ki iyi bir nedeni olmadığı sürece kabul etmesini bekler, tasmayı ona getirecek ki o da takabilsin."

"Peki ya oynamak istediğine karar verirse?"

"Ona yaklaşıp, diz çökecek ve tasmağını takmak isteyecek. Çoğu zaman kabul edeceğini söylüyor ama bazen sırf yapabildiği için hayır dediğini düşünüyor."

Güldü. "Eminim öyledir; kulağa Paul gibi geliyor." "Bu şeylerin bizim için işe yarayacağını düşünüyor musun?"

"Tasma ve diz çökme mi?" Başımı sallayınca kabul etti.

"Evet,

Bence bunları hafta içi yaşamımıza dahil edebiliriz."

Daha ince ayrıntılar hakkında biraz daha konuştuk, her birimizin işlerin nasıl gittiğini düşündüğünü düzenli olarak tartışmaya karar verdik ve her birimizin tercihlerimiz ve katı sınırlarımızla ilgili kontrol listelerimizi yeniden yapmamız gerektiğine karar verdik.

Konuşmamız bittiğinde elini tuttum ve avucunu okşadım.

"Yeni programımızı dört gözle bekliyorum."

"Ben de," dedi. "Ama bilmeni isterim ki, eğer herhangi bir nedenle geri adım atmak istersen, benim için sorun olmaz."

"Bunu söylediğiniz için teşekkür ederim, ancak inandığınız şeye dayanarak, daha azını değil daha fazlasını isteyeceğime dair bir his var içimde."

Çenemi avuçladı. "Yaptığım her şeyi -her şeyi- seni düşünerek yapıyorum. Uygulamada hata yapabilirim ama lütfen niyetimden şüphe etmeyin."

"Götlük yapıyormuşsun gibi hissettirdiğinde bile," diye takıldım. "Özellikle de ben götlük yapıyormuşum gibi hissettirdiğinde."

"Şunu yazayım." Günlüğüme not almaya başladım ve kalemi elimden aldığımda irkildim.

"Sonra yazarsın." Günlüğümü ve kalemimi
Masaya. "On dakika içinde benimle oyun odasında çıplak
olarak buluş.
Götlük yapmak istiyorum. Ya da daha doğrusu, seninkine
şaplak atmak istiyorum."

Bölüm On Dört

“A Hazır mısın, Abigail?”

Sorusu samimiydi, ama dürüst olmak gerekirse sormam gerekiyordu. Bu günü dört gözle bekliyordum. Delaware'deki galeriyi ziyaret ettiğimizden beri. DeVaan elinde kamerası ve ışıklarıyla oyun odasının köşesinde duruyordu.

Nathaniel oyun odasına girer girmez gözlerimi bağladı, muhtemelen tüm dikkatimin onun üzerinde olmasını sağlamanın bir yoluydu.

"Evet, Efendim," diye yanıtladım sorusunu.

"Size göre odada sizden başka kim var?"

"Siz, Efendim."

Bizim için ne planladığına dair hiçbir fikrim yoktu. oyun/fotoğraf seansı. Gözlerimi bağlamıştım ve zihnimi Nathaniel'in sesi dışında her şeye kapatmıştım.

"Çok iyi, Abigail. Şu an için Dünya'da sadece sen ve ben varız. Bu zaman bize ait ve bu zamanın tadını sonuna kadar çıkarmanızı sağlamak niyetindeyim."

"Her zaman yaparsınız, Efendim."

İlişkimizin yeni şartlarını kabul edeli dört hafta olmuştu. İlk başta ona inanmamıştım, yatak odasında ona daha sık boyun eğmenin yatak odası dışındaki genel yeteneğimi geliştireceğine inanmıştım. Bana mantıklı gelmiyordu. Hatta aralarında bir bağ olmadığını bile düşünmüştüm.

Ama o haklıydı. Bir oyun zamanı programı ayarlamak, tüm hafta sonu tasmaını takmak ve ayaklarının dibinde diz çökmek

Her sabah ve akşam bir şekilde işler daha az telaşlı görünüyordu. Çocuklarla birlikteyken daha sabırlıydım ve

İş yerinde sorunlar ortaya çıktığında, bunların üstesinden gelebilecek zihinsel odaklanmaya sahiptim.

"Dizlerinin üzerine çök," dedi Nathaniel. "Ve ellerini arkada birleştir."

Sırada beni bağlamak vardı. Nefesimi içime çektim. Delaware'den beri beni bağlamamıştı, gerçi bunun nedeninden emin değildim. Nathaniel ile bağlama seansına karar vermişti çünkü ona galeride en sevdiğim resmin bu olduğunu söylemiştim.

Omuzlarımdan başladı ve acele etmedi. İpi kollarımın altından ve etrafından geçirerek, muhteşem görünmesini hayal ettiğim bir şekilde birbirine bağladım.

"Muhteşem görünüyorsun," dedi. "Ellerin arkadan bağlı, göğsün öne doğru itilmiş. Pasif bir şekilde "O tatlı göğüslerine bir şey yapmam için bana yalvarıyor."

Dolaplara doğru yürüdü ve ben onun meme ucu kelepçesi arıyordum. Onun yerine, kırbacın ilk telleri açıkta kalan tenime değdiğinde sıçradım.

"Göğüslerini kırbaçlayacağım," dedi. "Onları kırmızı yap, çünkü üzerindeki izlerimi görmek beni çok zorluyor."

Yavaş, kolay vuruşlarla başladı. Ağır kırbaçlarından biri değildi, bu yüzden ilk başta vuruşlar şehvetli bir okşama gibi geldi.

"Güvenli kelimelerin neler, Abigail?"

"Yeşil, sarı ve kırmızı."

"Şimdi ne renksin?" "Yeşil, Efendim."

Yanımdan bir ayak sürüme sesi geldi. "Güzel, ama şimdi daha ağır bir kırbaç kullanacağım. Çok fazla gelirse bana haber ver."

Yeni aletin ilk darbesi için kendimi hazırladım ve kuyruklar keskin bir şekilde tenime değdiğinde nefesimi içime çektim.

"Bundan daha zoru yok," dedi.

Başımı salladım, kendimi ona teslim ettim ve tüm varlığımı onun yetenekli ellerine bıraktım. Uzun bir süre devam etmedi.

sadece birkaç dakika. Göğüslerim hassas ve çok fazla uyarıcıya dayanamayan biriydim. Ama o beni sınırlarıma kadar zorladı, gidebileceğimi bildiğim yere götürdü.

ve sonra beni biraz daha ileri götürdü. Bunu yaparken bana düşündüğümünden çok daha fazlasını yapabileceğimi gösterdi.

"Güzel, Abigail," dedi ve hiçbir şey duyamasam da DeVa'an'ın kızarmış tenimin fotoğrafını çektiğinden oldukça emindim.

Nathaniel nazikçe ayağa kalkmama yardım etti ve birlikte yastıklı masaya doğru yürüdük. Onun için kolay olurdu göz bağımlı çıkar. Ama çıkarmadı. Bana başka bir güven dersi veriyordu. Bir sonraki adımı atmanın güvenli olduğunu gözlerimle göremediğimde bile bana yol göstereceğini ve benim de onu takip edebileceğimi.

"Seni kim tutuyor güzelim?" diye fısıldadı. "Efendim," dedim.

"Sizi hiç tehlikeli ya da güvensiz bir yere götürdü mü?"

"Hayır, Efendim."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü beni seviyor," diye fısıldadım.

"Öyle," dedi ve yanağımlı yüksek masaya dayamam için beni itti. "Denge için bacaklarını aç."

Bir an için bir fotoğraf makinesinin yumuşak tıkırtısını duyduğumu sandım ama emin değildim. Sesi zihnimden uzaklaştırdım ve dikkatimi tekrar Nathaniel'e yönelttim.

Haftalar önce yaptığımız tartışma ve anlaşmadan bu yana ilişkimiz daha da güçlendi. Rollerimizi keşfetmemiz için zaman ayırmak, bu rollere önem vermek

Bir şekilde hayatımızın her parçasını birlikte güçlendirdik. Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel ve duygusal olarak da birbirimize daha bağılydık. Bir şekilde programımızı daha düzenli hale getirirken, en başından beri eksik olan şeyi bulmuştuk.

Denge. Tıpkı vücuduma denge kazandırdığım gibi Duruşumu genişleterek, ona boyun eğerek ve üzerimdeki hâkimiyetini kabul ederek, tüm yönlerimi dengeleyebildim. Teslimiyetim, ailem, işim, her şey

Boynumdaki tasma ve parmağımdaki yüzükler tarafından topraklandı ve yerinde tutuldu.

"Dün ilginç bir şey oldu," dedi Nathaniel. "Günlüğünü okumayalı aylar olduğunu fark ettim. Sadece blogunu okuyordum."

Oh, kahretsin. Günlükte ne okuduğu belli değildi. Birdenbire son birkaç aydır günlüğe yazdıklarımın yüzde doksanını hatırladım.

"Delaware'deyken diz çökme konusundaki düşünceleriniz hakkında epey yorum yapıldı."

Yutkundum ve kelimeleri zorla çıkardım. "Evet, Efendim, hatırlıyorum."

"Yazdığın hiçbir şeyin sana karşı kullanılmayacağını sana hiç söylememiş olmayı diledim." Yumuşak bir şekilde güldü. Bunu iyiye işaret olarak aldım.

"Bu yorumun sonu başından çok farklıydı."

"Evet."

Arkamdan bir kâğıt kırıışıklığı geldi ve kaşlarımı çattım.

"Ama daha da ilginç şeydi: Nathaniel Hakkında Bildiğim Şeyler," dedi sesinde belirgin bir gülümsemeye.

Charlene'le ilk tanıştığım gün yazdığım listeyi bulmuştu. "Bunu görmemeniz gerekiyordu, Efendim. Onu çıkarmak istemiştin."

"Ah, ama sen yapmadın ve ben üç sayfayı da okudum." İnledim.

"Neden okumamı istemediğinizi anlamıyorum," dedi.

"Sanat eseriyle ilgili olan hoşuma gitti. Bu arada o tabloyu ben de çok beğendim."

"Sadece utanç verici," diye mırıldandım.

"Çok tatlı olduğunu düşündüm ve bana yazmam için ilham verdi

kendi listem." Boynumun arkasını öptü. "Abigail Hakkında Bildiğim Şeyler . . ."

Listesini okurken, ellerini kığımın eğiminde ve bacaklarımda gezdirdi. Sonra yavaşça ellerini

bacaklarını masanın iki yanına emin parmaklarla yerleştirdi. O çalışırken ben titriyordum. Bir esaret sahnesinin normal yoğunluğu, onun usulca söylediği hayranlık dolu sözlerle daha da arttı.

Ben güvende olduğumda geri çekildi. "Listem hakkında ne düşünüyorsun, Abigail?"

Sözleri ve dokunuşu beni neredeyse hipnotik bir uyarılmışlık hali. Bedenim onun ellerini tekrar üzerimde hissetmek, zihnim ise daha fazlasını duymak istiyordu.

"O listeyi gnlğmde bıraktığım için şimdi hiç zgn değilim," dedim i çekerek. "Ama itiraf edeyim, sizin listeniz benimkinden daha iyiydi, Usta."

"Sen kendininkini aklına geldiği gibi yazmışsın. Benimkini düşünmek için çok daha fazla zamanım oldu."

Geri adım attı ve ben de boş boş DeVaan'ın masaya bağlı fotoğrafımı çekiyordu. Odanın arka köşesinden hafif bir uğultu geliyordu. Bir şeyler yapıyordu. Ama oyun odası nispeten sessiz olmasına rağmen, fotoğraf makinesinin deklanşör sesini henüz duymamıştım.

Odanın sessiz boşluğunu bir başka ses doldurdu. Bu kez pantolonların fermuarının açılması ve hışırtı ıktı. Soğuk bir kayganlaştırıcı damlası arka tarafıma düştüğünde sıçradım.

Nathaniel hazırladığı parmağını içime soktu ve aynı anda fısıldadı, "Bunu da kaydediyor. Simon ve Lynne'in geldiği zamanki fantezini hatırlıyor musun?"

"Evet, Efendim." Dedim ve onun da hatırlamasına neden şaşırdığımı bilmiyorum.

"Kıçını sikeceğim ve o da bunu kaydedecek. Ama önce, iyi bir kız gibi bunu isteyeceksin."

Sözleri karşısında vücudum gerildi. O kadar uzun zaman olmuştu ki

anal seks yaptım. Elbette, ara sıra tıkaç kullanıyordum, ama bununla onun siki arasında büyük bir fark vardı.

"Artık bunların hiçbiri yok," dedi ve boştaki elini bacaklarımın arasına sokup klitorisimle oynadı. "Uzun zaman oldu ama bunu ne kadar iyi yapacağımı biliyorsun. Ve dar kıının sikimi almasını hissetmek için

sabırsızlanıyorum."

Yavaşça, dokunuşu vücudumu ne yaptığını umursamadığım bir uyarılma durumuna geri döndürdü. Sadece onu içimde istiyordum. O nasıl isterse öyle olsun.

Aletinin başını anüsüme bastırdı ve sadece ucunu soktu. "Kahretsin, çok sıkısın." Biraz daha içeri itti. "Çok uzun zaman oldu."

Eli hala bacaklarımın arasındaydı, bilgili parmakları beni okşarken kenarda kalmamı sağlıyordu.

Yani. Kalçaları yavaşça çalışıyor, içeri giriyor ve dışarı çıkıyordu. Asla tamamen içeri girmede, ama bir sonraki hamlenin bana tamamen gireceği hamle olacağını düşündürerek beni kızdırdı.

Ama asla olmadı ve her geçen vuruşta ve kayışta, onun içinde olma ihtiyacı büyüdü ve yoğunlaştı. Ama neyi beklediğini anlayamıyordum. Tüm vücudum doldurulma arzusuyla çarpıyordu. Kendini tutma homurtusu onun da aynı şeyi hissettiğini kanıtlıyordu. Peki neden bekliyordu?

Sözleri kafamın içinde yankılandı, "İyi bir kız gibi isteyeceksin."

"Beni alın, Efendim," diye yalvardım.

Memnun bir iç çekiş ve "Evet" ile çekildi ve tamamen içime girdi. Haklıydı, çok uzun zaman olmuştu ve ben Beni ne kadar doyurduğunu görünce nefesim kesildi.

"Bu sıkı kışa bayılıyorum," dedi sertçe vurarak. "Sikimi çok iyi hissettiriyor." İki parmağını içime soktu, beni ciyaklatan o noktaya bastırdı. "Sanırım

Bir gün sadece kışını kaldırdığım bir hafta geçireceğiz."

Derin vuruşları ve hınzır parmakları içimdeki zonklamayı daha da kötüleştiriyordu ve daha fazla dayanamayacağımı bildiğimden saliverilmemin eşiğine gelmiştim.

"Lütfen gelmeme izin verin, Efendim."

Homurdanarak içime girdi. "Ne zaman istersen."

Dayanmaya bile çalışmadım, sadece orgazmım dalga dalga yayılırken bedenimin gevşemesine izin verdim. O durmadı.

"Benim sıram," dedi yarım bir hırıltıyla ve beni daha sert sikmeye başladı. Onun sahip olduğu yanık beni başka bir şeye doğru sürükledi

doruğa ulaştım. İçeri itip kendini derinlerde tutarken, onun serbest bırakılması benim ikincimi tetikledi.

Normalde toparlanırken bana yaslanırdı, bu yüzden neredeyse hemen geri çekildiğinde şaşırdım. Neredeyse boşluğu görünce irkiliyordum. Nathaniel başımın yanında durdu ve göz bağına nazikçe çıkardı.

DeVa'an'ın yaklaştığının belli belirsiz farkındaydım ama dikkatimi Nathaniel'e odakladım. Bana aşk, şehvet ve ne olduğunu anlayamadığım başka bir şeyin birleşimiyle baktı. Sonra ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Listemde bir şeyi unuttum."

Yaşadığım orgazmın etkisiyle ne demek istediğini hatırlamam birkaç saniye sürdü. "Oh."

"Nefesimi kesmekten asla vazgeçmiyorsun," diye fısıldadı ve beni öpmek için eğildi.

Ancak o zaman, dudakları dudaklarımın üzerindeyken, nihayet kameranın belli belirsiz sesini duydum. Nasıl görüldüğümü merak etmek için kendime birkaç saniye izin verdim: bir masaya bağlanmış, Efendimi öpüyordum. Ama bir şekilde o gün çekilen fotoğraflara baktığımda, fiziksel olarak nasıl bağlandığımdan daha fazlasını göreceğimi biliyordum. Sadece iple değil, sevgi ve güven bağlarıyla ve bir sözle bağlı olduğumu görecektim. sonsuza dek sürecekti.

Sonsöz

Wilmington, Delaware

Daniel biraları Jeff'le birlikte futbol maçını izledikleri masaya getirdi. Bir tanesini yere koydu. arkadaşının önünde. Devre arasıydı ve kimse spor spikerinin yorumlarını izlemiyordu.

"Sana kısa bir süre önce Julie ile yaptığım bir konuşmadan bahsetmek istiyordum," dedi Daniel, kabine kayarak.

Jeff başını kaldırdı. Biriyle mesajlaşıyordu ve Daniel emin değildi ama Dena olabileceğini düşündü. Ama sonra Jeff telefonu aldı ve cebine soktu. Dena'yla bir şey konuşuyor olsaydı bunu yapmazdı. Belki de aile üyelerinden biriydi. Daha önce babasının aradığından söz etmişti.

"Ne tür bir konuşma?" Jeff birasına uzanıp bir yudum alarak sordu.

"Geçenlerde gittiğim konferansta New York'tan tanıdığınız çiftle tanıştı. Nathaniel ve Abby mi?"

Jeff başını salladı ve dudakları biraz yukarı kıvrıldı.

Yeterince değil

gerçek bir gülümseme olarak sayılamaz, ama muhtemelen sırıtma olarak adlandırılabilir. Belki de.

"Evet," dedi Jeff. "Onları hatırlıyorum."

"Julie Abby'ye bir şey söyledi; o da o gece bana konuyu açtı. O zamandan beri kafamı kurcalıyor."

"Oh." Jeff gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Ne hakkındaydı?"

"Abby'nin blogunu beğenmesinin nedenlerinden birinin uzun süreli bir Dominantın deneyimlerini göstermesi olduğunu söyledi ve

itaatkâr çift. Sonra da bizim grubumuzda olmadığını söyledi."

Bunun üzerine Jeff'in yüzündeki sırıtış kayboldu ve Daniel bir an için kendini tekmeledi. Eğer Dena ve Jeff yıllar önce ayrılmamış olsalardı, grupta en uzun süredir birlikte olan çift onlar olacaktı.

"Haklı," dedi Jeff sonunda. "Uzun süreli bir çiftimiz yok." Birasından bir yudum daha aldı. "Çok yazık. Uzun süreli bir çift gruba bir istikrar duygusu getirebilirdi."

Daniel başını kaldırıp televizyona baktı. Yorumcular hâlâ sohbet ediyorlardı. "Nathaniel ve Abby şehirdeyken onlarla biraz vakit geçirdin, değil mi?"

"Evet ve detayları konuşamayacağımı biliyorsun."

"Senden bunu yapmanı asla istemem. Sadece birbirleriyle olan etkileşimlerini merak ettim. Dominant ve itaatkâr olarak birlikte nasıl çalıştıklarını."

Jeff şişesinin üzerindeki etiketi karıştırdı. "Sert ama sevgi dolu. Kız şımarık olmadan eğlenceli. İyi bir dinamik." Uzun bir yudum aldı. "Aslında birkaç gün önce Nathaniel ile konuştum. Delaware'de bir mülk satın almayı tartıştıklarından bahsetti."

"Gerçekten mi?" Daniel parmaklarını dikleştirdi.

"Merak ediyorum..." Jeff sırtıttı. "Bu bakışı biliyorum. Ne düşünüyorsun?"

"Neden onlardan bir toplantıya gelmelerini istemiyoruz? Belki bir demo falan yaparız. Sonra buraya taşınırlarsa ve uygun görünürlerse" -Daniel omuz silkti- "sorun çözülür."

Jeff koltuğunda arkasına yaslandı, düşünüyordu. "Nathaniel, çocukları olmadan önce biraz akıl hocalığı yaptıklarını söyledi. Hoş, ayakları yere basan bir çift. Bence grubumuza iyi uyum sağlarlar."

"Daha da iyisi. Onları benden daha iyi tanıyorsun; ilgilenip ilgilenmediğini öğrenmek için Nathaniel'i arayabilir misin?"

"Maç biter bitmez onu arayacağım."

.....

Ziyaret edin
ITAATKAR EŞ BLOGU

<http://secretlifeofasubmissivewife.blogspot.com>.

.....

İşte İtaatkâr Serisi'nin bir sonraki
kitabına bir ön bakış,

Bu Yaka

Temmuz 2015'te New American
Library'den ciltsiz ticari kitap
olarak çıkacak.

Önsöz

-ABBY-

New York

Şehri

New York'taki çatı katındaki yatak odamızın büyük penceresinin önünde durup dışarıya baktım. Saat neredeyse gece on birdi ve dışarıdakilerin odayı aydınlatmasına izin vermek için ışıkları kapatmıştım. Camın arkasından her şey çok huzurlu ve sakin görünüyordu.

Ayak sesleri koridorda yankılandı ve Nathaniel'in odaya girişini izlemek için döndüm. Ben salondan çıkarken telefonla konuşuyordu. Muhtemelen yine o Charlene denen kadındı.

Eşime çalışan seçimi konusunda güvenmeye çalışıyordum, ancak çalışan açıkça farklı türde bir ilişki istiyordum. Parmaklarım boynuma gitti ve taktığım platin yakanın izini sürdüm. Sırıttım. Charlene, Nathaniel'in ne tür bir ilişkiye ihtiyacı olduğunu hayal bile edemezdi.

Nathaniel boğazını temizledi ve başını hafifçe odanın ortasına doğru eğdi.

Kahretsin. Yerin ortasına doğru koştum ve diz çöktüm.

"Odayı terk ettin," dedi. Sesinde yargılama yoktu ve kızgın da değildi ama hayal kırıklığının izleri de olabilirdi.

"Sizi yalnız bırakmak istedim, Efendim."

"Ve çağrı sizi ilgilendiriyordu, bu yüzden kalmanızı tercih ederdim. Bir dahaki sefere, ayrılmadan önce benim görevden ayrılmamı bekleyeceksiniz."

Telefon beni mi ilgilendiriyordu? Bu da muhtemelen Charlene olmadığı anlamına geliyordu. "Özür dilerim, Efendim."

"Özür dileyecek bir şey yok. Telefonda konuştuğum sırada size davranışlarınızla ilgili herhangi bir talimat vermedim."

Telefonun beni nasıl ilgilendirdiğini anlatmasını bekledim. Bana doğru yürüyüp elini uzatarak beni şaşırttı. Merakla ayağa kalkmama yardım etmesine izin verdim ve yatağın ayak ucundaki banka oturduk.

"Telefondaki Jeff'ti," dedi.

"Jeff Parks?" Ben sordum. Delaware'den mi? Neden arasın ki?

"Delaware'deyken Daniel'ın itaatkârı Julie ile konuşmuştun."

"Evet." Aslında iki kez konuşmuştuk: Onunla tanıştığım gece

Kokteyl partisinde ve günler sonra blogum ve National News Web sitesi için onunla röportaj yaptığımda. Birkaç gün önce röportaj notlarını tekrar gözden geçirdim. Konuştuğumuz hiçbir şeyin Dom'un Jeff'ten benimkini aramasını isteyecek kadar ilginç olduğunu düşünemiyordum.

"Julie Daniel'a BDSM gruplarında bizim gibi uzun süreli çiftler olmasını dilediğini söyledi."

"Ah." Evet, bunu hatırladım. Yanağını okşadım, derisi parmak uçlarımin altında dağınaktı. "Daniel'la birlikte başarabileceklerine dair ona umut verdiğimizizi söyledi."

Gözleri özlemle karardı ve yakınına eğildi. "Kendini adanmış, uzun süreli Dominant ve itaatkâr bir çift örneği olmamızdan başka bir şey istemem.

Olasılıkları yenmek. Birlikte kalmak."

Onu öpebilmek için başını aşağı indirmeye çalıştım ama yerinden kıpırdamadı.

"Bekle," diye fısıldadı.

İçimi çektim, onun için ne kadar sabırsızlandığımı göstermemeye çalıştım ama yine de beni anladı.

"Bir dakika içinde," dedi. "Jeff bizi bir sonraki grup toplantılarına ve oyun partilerine davet etmek istedi. Bir tartışmayı yönetebileceğimizi ve bir demo sahnesi yapabileceğimizi düşündü."

Kendi grubumuzla yeniden görüşmeye başlamıştık ama bu başka bir grupta görüşmemize engel değildi.

Parmaklarını saçlarımin arasında gezdirdi ve dudakları yanağıma değerek tahrik olmama neden oldu. "Bu ilgilendiğın bir şey mi?"

"Evet," dedim, düşünmeye bile gerek duymadan. "Julie, Daniel ve Jeff'ten gerçekten hoşlandım. Ve biliyorsun, bu işi yapmayı seviyorum. demolar."

Gömleğimin düğmeleriyle uğraşmaya başladı, gömleğim omuzlarımdan sarkana kadar teker teker çözdü. "Onu geri arayıp orada olacağımızı söyleyeceğim." Sütyenimin kumaşını kenara iterek bir meme ucumu ortaya çıkardı ve hafifçe çimdiklediğinde inledim. "Daha sonra ama. Çok, çok daha sonra."

Birinci Bölüm

Mevcut

Jeff Parks, Dena'nın ona bakmamak için tüm iradesini kullandığını biliyordu. Ve bir zamanlar o iradeye sahip olduğu için

Emrine boyun eğdiğinde, işin içindeki gücün farkındaydı. Başka bir gece olsa, bakmamak için kendi iradesini kullanırdı ama son kararının ışığında-

"Son beş dakika içinde söylediğim herhangi bir şeyi dinledin mi?" diye sordu arkadaşı ve Dom arkadaşı Daniel.

Jeff tekrar yanındaki adama baktı. Geç bir saatti. Perşembe gecesiydi ve yerel BDSM grup toplantıları yeni bitmişti. Yine de kimse ayrılmak için acele etmiyordu; herkes burada kalıp Nathaniel ve Abby ile konuşmak istiyordu. Şu anda Nathaniel Daniel'in yanında durmuş sırtıyordu. Konuk Dominant, D/s ilişkilerinin bayatlamasını önlemek hakkında bir tartışma yürütmüştü. Jeff'in birkaç ay önce evli bir çiftle birlikte yer aldığı iki sahne düşünüldüğünde, bayatlık Nathaniel ve Abby arasında bir sorun değildi. Abby.

"Özür dilerim. Ne için?" Jeff Daniel'a sordu.

"Önemli bir şey değil; sadece yarın akşamki oyun partisi için planları gözden geçiriyorum."

"Saat 10'da senin evde."

Daniel pek de alaycı olmayan sesiyle, "En azından o kısmı hatırlıyorsun," dedi.

"Aklımda çok şey var." Devam edip Daniel'a her şeyi anlatabilirdi. Yakında öğrenecekti ve ikisi uzun süredir arkadaşı, Jeff'in kendisinden duymayı hak ediyordu.

"Taşınıyorum."

"Sen nesisin?" Daniel şok içinde sordu.

"Neden?" Nathaniel de aynı anda sordu.

Jeff'in bakışları otomatik olarak tekrar Dena'yı buldu. Dena Abby ve Julie ile konuşuyordu. Daniel'in itaatkârı komik bir şey söylemiş olmalıydı, çünkü Dena kahkahalarla homurdanarak başını salladı. Uzun sarı saçları hareketle birlikte sallandı.

"Ah," dedi Daniel.

"Düşündüğünüz gibi değil."

Daniel masadan uzaklaştı ve parmaklarını masanın yüzeyine vurdu. "Julie bana ikinizi oynarken izlemekten bahsetti."

Jeff bunu tahmin etmişti; aslında Julie Daniel'a söylememiş olsaydı daha çok şaşıracaktı. Aylar önce o gece, Julie itaatkâr doğasını kabullenip kabullenemeyeceğine karar vermeye çalışırken o ve Dena Julie için oynamışlardı. O gece Daniel ve Julie'ye yardım etmiş olsa da, sadece Jeff'in taşınma kararı için bir katalizör görevi gördü. Cevap olarak başını salladı.

Daniel iki kadını izledi. "Bazen aklımdan çıkıyor. Onunla olan geçmişiniz."

"Aklımdan hiçbir şey kaçmıyor."

Daniel başını eğdi. "İkinizin arasında eskiden olduğu gibi bir yoğunluk yok. Merak etme, kimse senin taşınmana onun neden olduğunu tahmin edemez.

uzakta. Grup içindeki çalışmaları sizi rahatsız ediyor mu?"

Dena, yerel grupları içindeki en deneyimli itaatkârdı. Bu nedenle, sık sık çağrıldı

gösterilere katıldı. Ayrıca, Daniel ve diğer kıdemli Dominantlarla, akıl hocaları olduğunda birlikte çalıştı.

Jeff, onu serbest bıraktığında, artık onun diğer Domlarla ne yapıp ne yapmayacağını dikte etme hakkına ya da yetkisine sahip olmadığını biliyordu. Gerçek şu ki, bu onu rahatsız etmiyordu.

Onu rahatsız eden şey, Daniel'ın ikisi arasında hiçbir yakınlık olmadığını düşünmesiydi.

Ama onun istediği de buydu, değil mi? Aralarındaki mesafeyi korumak için bu kadar çok çalışmasının nedeni bu değil miydi?

Daniel'ın sorusuna yanıt olarak, "Hayır," dedi. "Sorun bu değil. Onun burada çalışması beni rahatsız etmiyor."

Jeff bu konuda konuşmak istemiyordu. Aylar geçmesine rağmen o geceyi hâlâ unutamamıştı. Dena'nın tekrar önünde diz çökmesi, karşılıklı zevkleri için kendini ona sunması. Onu tekrar evinde ve kollarında görmek. Bundan kurtulmak istediğinden emin değildi.

Dena sonunda ona doğru baktı, onu izlediğini gördü ve gözlerini kaçırdı. Bunun ona da bir faydası olmamıştı; büyük ihtimalle hâlâ o geceye dair kendi anılarıyla uğraşıyordu.

Daniel, Dena'nın Jeff'in bakışlarını yakaladığında verdiği hafif tepkiyi elbette fark etmişti. "Kaç kere oynadın ayrıldığınızdan beri?" Daniel sordu. "Bir kere. Julie'nin izlediği zaman."

"Anlıyorum."

"Bunun Dena'yla gerçekten hiçbir ilgisi yok." Bu yalanın Daniel'a da kendisine olduğu kadar tahta gibi gelip gelmediğini merak etti.

"Tabii ki değil."

Daniel başka bir şey söylemedi, onun yerine sanki her şeyi itiraf etmesini bekliyormuş gibi bakışlarını Jeff'in üzerinde tuttu. Jeff aynı taktiği daha önce kendisi de defalarca kullanmamış olsaydı, işe yarayabilirdi.

Jeff tekrar, "Öyle değil," dedi. "Biz yıllar önce ayrıldık. O zamanlar birbirimiz için doğru kişi değildik ve hiçbir şey değişmedi.

O yüksek sosyetededen ve ben de lise terkim." "Saçmalık," dedi Daniel. "Sen benim arkadaşısın."

"Ve benimkini de," diye yineledi Nathaniel. "Aslında, on altı yaşındayken yaptığın bir şey yüzünden bana arkadaş olamayacağımızı söylemeye kalkarsan, kıcına tekme basarım."

"Bir kadınla durum farklı," dedi Jeff. "Ayrıca, ben Colorado'ya taşınıyorum, en azından bir süreliğine. Babama işlerinde yardım edeceğim. Emekli olması gerekiyor ve her şeyi düzene sokmak için benden yardım istiyor."

Daniel'in kahkahası birkaç grup üyesinin dikkatini çekti.
"Sigorta mı? Sen mi?"

Jeff'in babası, kendi babasından devraldığı bir sigorta şirketini yönetiyordu. Jeff'in bu işle hiçbir ilgisi olmasını istememesi her zaman babasının başının belası olmuştu. Jeff sekiz yıl önce kendi işini, güvenlik hizmetini açmıştı. İki kişilik bir işletmeydi, küçüktü ama yeterince kârlıydı.

"Sonsuza kadar sürmeyecek, sadece birkaç ay. Tom buradaki işleri halledebileceğini söyledi." Ortağı aslında pek heyecanlanmamıştı ama başka seçeneği olmadığını fark etmişti.

Nathaniel, "Kahretsin, sen ciddisin," dedi.

Jeff buna bir yanıt bulamadı. Kendi sessizliğiyle cevap verdi.

"Dena'ya söyledin mi?" Daniel sonunda sordu. Ona bakma dürtüsüne direndi.

"Hayır."

"Babasının başkan yardımcılığı için kısa listede olduğunu duydum."

Dena'nın babası Beyaz Saray'a kadar uzanan kariyer hedefleri olan bir senatördü. Bu durum Jeff'in geçmişiyle birleşince, üç yıl önce Dena'dan ayrılmaya karar vermesinin nedenlerinden biri olmuştu. Diğer nedenleri düşünmemek için kendini zorladı.

"Senatör Jenkins'i tanıdığım kadarıyla, o bunu alacak." Jeff onun sesindeki sertliğe şaşırılmamıştı.

İki adam ona sertçe baktı ama söz konusu adam hakkında konuşmak istemediğini anlamış gibiydiler. Jeff'in Senatörle uzun zaman önce anlaşmaya varmıştı ama bu onu sevdiği ya da onun hakkında konuşmak istediği anlamına gelmiyordu.

"Yarın gece Zindan Gözlemcisi olmaya devam edecek misin?" Daniel konuyu değiştirerek sordu.

"Evet. Orada olacağım." Grupla yaptığı son oyun partisi. Dena'nın herhangi biriyle katılıp katılmayacağını merak ediyordu. Onu son görüşü, bir başkasına teslimiyetini sunarken izlemek mi olacaktı? Belki böylesi daha iyi olurdu. Ona göz kulak olacak biri olduğunu bilirse, belki o zaman

Bir şekilde onu sonsuza dek terk edecek gücü bulabilirdi.

Fotoğraf: Glen McCurtayne, Coleman/Rayner © 2013

Tara Sue Me ilk romanını on iki yaşında yazdı. İkincisini yazmak için kalemi eline almasının üzerinden yirmi yıl geçecekti.

Birkaç geleneksel romanı tamamladıktan sonra daha baharatlı bir şeyler denemeye karar verdi ve The Submissive üzerinde çalışmaya başladı. Yazmaya başladığı şey egzersiz kısa sürede kendi başına bir hayat kazandı ve devam filmleri Bunu kısa süre sonra The Dominant ve The Training izledi. İlk olarak internet üzerinden yayınlanan üçleme, dünyanın dört bir yanındaki okurlar tarafından büyük ilgi gördü. Kitapların her biri şu anda bir milyondan fazla kez okunmuş ve tekrar okunmuştur.

Tara kimliğini ve yazı hayatını gizli tutmuş, kocasına bile ne üzerinde çalıştığını söylememiştir. Bugüne kadar sadece bir avuç insan gerçeği biliyor (kocasına söylemiş olsa da). İki çocuklarıyla birlikte Amerika Birleşik Devletleri'nin güneydoğusunda yaşıyorlar.

Ayrıca şuradan da erişilebilir
New Norm Times çok satan yazar

TARA SUE ME

Abby King, kütüphaneci olarak sürdürdüğü sade hayatının ötesinde bir zevk dünyası keşfetmek istemektedir ve zeki ve yakışıklı CEO NathanRI West, onun bu arzularını gerçeğe dönüştürecek kişidir. Abby, Nathaniel'in güç ve tutkuyla dolu Cantalfzing dünyasının derinliklerine düşerken, onun kalbinin ulaşamayacağı bir yerde olabileceğini hissederek "

doğru

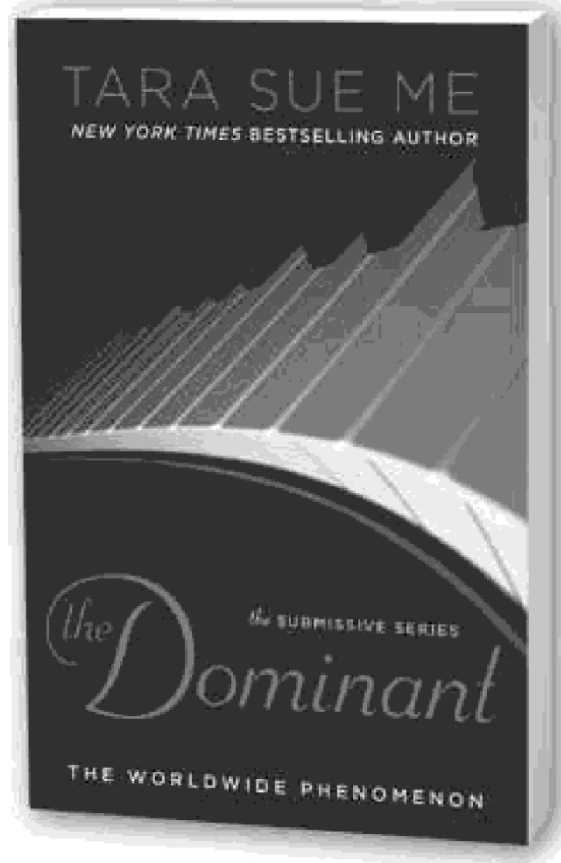
bebeyond diyor ki...

KITAPLARIN SATILDIĞI HER YERDE SATIŞ

penguirc.com

Also available from
New York Times bestselling author

TARA SUE ME

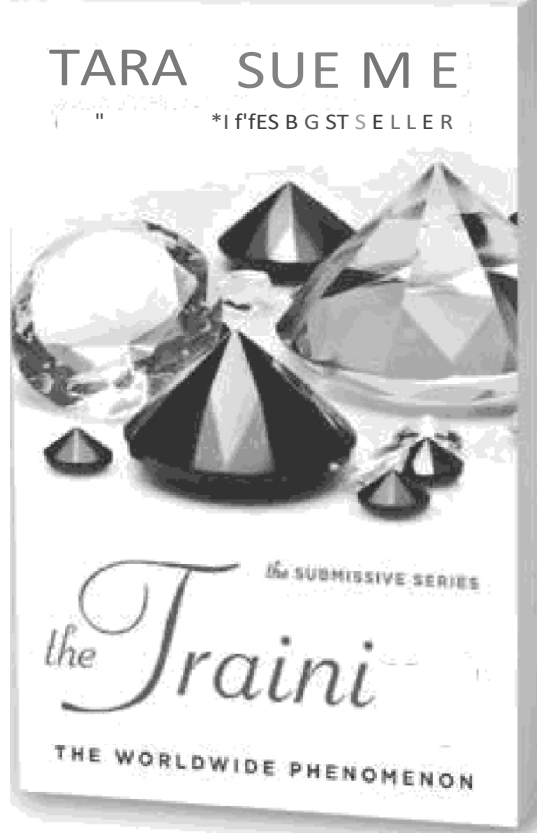
Nathaniel West kontrolü sevmiyor ama benim için önemli olan Al
"y Kinç. Onun ini ur.ence anrl '.-.'illiness inroyic atv Q. ve lie.
"s Abby'yi kendi yapmaya kararlı. Ama Yvhen Nath "niel
Ab'yi *daha derin* bir lo7el'e yönlendirmek için, hc' re mlizcs Whol
LlusL must go borh \-ays-anrf he h.as secrets which co uld brlng
the roundation. or ch+ir rolat'onshtp c<asning down .

KITAPLARIN BEKLETİLDİĞİ BALLYADA

tarasuome.com

Ayrıca Şuradan da temin edilebilir
New York Times Çok satan yazarı

TARA SUE ME

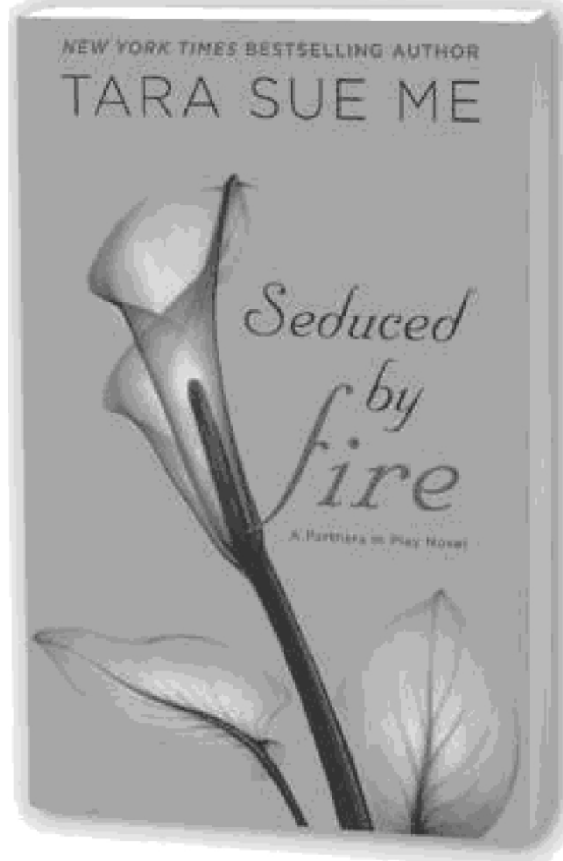
Her şey heyecanla başladı. Şimdi ise haftalık bir pl+asur+
düzenlemesi tutkulu bir performansa dönüştü. Yine de
Nathaniel West ve AbDy tins arasında bir duvar vardır.
Abby, Nathaniel'i daha büyük bir yakınlığa götürecek tek
yolun, onun kendi dünyasında uyumasına izin vermek
olduğunu bilmektedir
Daha Önce hiç kimse gitmemişti.

BO "K'LARIN SATILDIĞI HER YERDE SATIŞTA

penguin.com

Ayrıca şuradan da temin edilebilir
New York Times çok satan yazarı

TARA SUE ME

Julio M. Zsrorsoiz, dan ger'in bir parçasıydı. Ve bir zamanlar
Wes£O i Bank Dari9l'in Kıdemli Başkan Yardımcısı olarak
görev yaptı.

Co-ito ". A t i illatins'in tutku dolu dünyasına çekilir.
Aralarındaki si22ling çatışması kızıştıkça, aralarındaki ilişkinin
tehlikeli tarafı çirkin yüzünü göstermeye başlar ve anÖ Jcrlic',
DüFlier e nou gh to sLirre nd er comp lctc ly-
ya da eğer kaçarsa bel@r@ she sers hum@d...

KITAPLARIN YALNIZ OLDUĞU HER YERDE SATIŞTA

tarasuam o.cam

penguin.com

Daha fazlasını mı arıyorsunuz?

Bu yazar hakkında daha fazla bilgi ve kitaplarının tam listesi için Penguin.com adresini ziyaret edin.

[Bir sonraki harika okumanızı keşfedin!](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.